

SELÇUK ÜNİVERSİTESİ EDEBİYAT FAKÜLTESİ FRANSIZ DİLİ VE EDEBİYATI

ADİM

KÜLTÜR SANAT VE EDEBİYAT DERGİSİ

Sayı 16

ADIM[©]

İki Aylık Kültür Sanat ve Edebiyat Dergisi

Sahibi ve Sorumlu Müdürü
Melike ÖZKAN

Yayın Yönetmeni
Melike ÖZKAN

Yayın Kurulu
Melike ÖZKAN
Merve GÜNDOĞMUŞ
ELİF KARAER
Selin SİVARİ
Senem OKUMUŞ

Yayın Türü
Yerel Basım

Konya, Kasım-2013

Her Hakkı Saklıdır.
Derginin İzni Olmadan Hiçbir Yazı Başka Bir Yerde Yayınlanamaz.
Alınan Yazılar Yayınlanmasa Bile İade Edilmez.
Yazıların Sorumluluğu Yazarlarına Aittir.

Yazışma Adresi:

Selçuk Üniversitesi, Edebiyat Fakültesi
Fransız Dili ve Edebiyatı
Selçuklu / KONYA
adimdergisi1@hotmail.com

Dizgi

Melike ÖZKAN

Aybil Basımevi Sertifika Nu.:20781

Baskı

Aybil Dijital Baskı Sistemleri ve Matbaa
Ferhuniye Mah. Sultanşah Cad. Nu.: 30/A KONYA
Tel : 0332 350 21 71 Faks: 0332 350 71 21
info@aybilonline.com

İÇİNDEKİLER

BAŞLIK	YAZAR	SAYFA
Editor'den	Yayın Kurulu	2
Geceden Gelen	Selin SIVARI	3
Cahit Sıtkı Tarancı	Elif KARAER	6
Vücut Dili	Nargül SAVRAK	8
Ömer Bedrettin Uşaklı	Pınar ERŞAHİN	10
Uzun Şiir	Mine BAŞKAYA	11
Alphonse de Lamartine	Eda DOLMA	12
Une Lettre	Kıymet AVCI	14
Avuçlarım Kanayacak	Emre AYKANAT	16
Aydınlığa Doğru	Ayşe ÖZKAN	16
Sarhoştü Sevda	Derya YILDIZ	17
Hayaller	Merve KIRÇAK	17
Aşka Düşüyorum Yüzüstü	Merve GÜNDOĞMUŞ	18
Émile Zola ve Natüralizm	Aycan EKEN	20
Öğretmen	Ümit TAVAŞ	22
Zor Gelir	Alper ERATİLLA	23
Olur da Okursam Yine Bir Şiir	Adil Hüseyin ADİL	24
Avrupa Birliği ve Türkiye	Yusuf SEYDANOĞLU	26
O Olmak	Melike ÖZKAN	28
Çok Sevdim Bir Zamanlar...	Ataol BEHRAMOĞLU	29
Jadis J'ai Aimé Beaucoup...	Çeviren: Demet CÖMERT	29
Yağmur Kaçağı	Atilla İLHAN	30
Fuyant de la Pluie	Çeviren: Galip BALDIRAN	30

EDITOR'DEN

Adım Dergisi okurlarına yeniden merhaba...

2013-2014 eğitim-öğretim yılında yeniden birlikteyiz. Bu yeni dönemde tüm öğretmenlerimize saygılarımızı sunuyor, öğrenci arkadaşlarımıza başarılar diliyoruz.

Ulu önderimiz Mustafa Kemal Atatürk'ün ölüm yıl dönümünü derin bir acıyla anıyor, Başöğretmenimiz Mustafa Kemal Atatürk'ün önderliğinde tüm öğretmenlerimizin Öğretmenler Gününü kutluyoruz.

Bizlere verdiğiniz desteklerden dolayı değerli öğretmenlerimize, yazarlarımıza ve okurlarımıza çok teşekkür ederiz. Okumanın, öğrenmenin ve öğretmenin verdiği ışık yüzünüzden eksik olmaması dileğiyle 17. sayımızda görüşmek üzere...

Mutlu kalın...

Adım Dergisi
Yayın Kurulu

GECEDEN GELEN

Merhaba "Geceyle Gelen"im...

Sen, bana gecenin getirdiği mi; bir gelecek hediyesi mi; yoksa anılarımın geçmişten gelen sesi mi oldun, hiç bir zaman bilemedim. Ben her şeyi anladım da şu hayatta, bir tek, bakışlarının o nostalji buğusunu çözemedim. Belki de aşktandı, sesini duyamadığımda kalbimin kulaklarımda umutla kanat çırpması, belki özlemden... Ne de çok medet umuyoruz değil mi sözlerden? Haberimiz olmadan gelen tanrı misafiri hisleri içeri buyur etmektendir tedirginliğim... Yoksa artık çok mu geç; belki de çoktan alıştım, düşünmeden büyülendim.

Her içime akıttığım harfte, ilmek ilmek düğümlendim...

Sonunda cellâdım olacaktır o ilmeklerden yapıma ip, bilirim...

Huzurevine kapatılması düşüncelerim vardır benim. Tımarhanelerde tek başına bırakılması gereken hislerim... An gelir, kendi kendime "Ne de genç yaşlandım!" derim. İçimde biri daha vardı, yıllardır görmediğim. Biraz deli, biraz çocuk/kaçık, kâh kırılğan-kâh uçuk, uçsuz bucaksız yerleri yalnızlıkla bağdaştırıp sınırsızlığa ev kurmuş biri daha vardı... Öldürdüm sanıyordum, yıllar yıllar önce. Meğer içimde saklanıyormuş sadece... Güçlenmiş kahkahası, kâh uçuk-kâh kırılğan havası.

Ve onunla karşılaştığım yer sende beni yansıyan aynaydı...

Sen bana "Gecenin getirdiği"sin.

Bir teşekkür borcum vardı sana, yakamoza üfledim. Sebebi; eşsiz bir zamanlamayla hayatıma girişin... Teşekkürümü alıp, selamlamışsındır dolunayı, bilirim. Bilirim vardır senin de bana benzeyen, fazla düşünmenin gerektirdiği ince-örümcek-ağların... İnce düşünmenin getirdiği tatlı/akıllı/zırdeli hallerin... Bilirim, sen de dolunayın yerine sevdiğini koyup konuşursun onunla, uyuyana kadar ay... Bilirim... En özlediğin anda yanındaki hissin özlediğine ait olduğunu. Tıpkı seninle birlikte gezdiğim gibi, hiç bilmediğin bir karayı, sevdiğim yerleri ve çocukluğumu...

Bilirim neler hissettiğimi ben.

Ama söyleyemem.

Ve bilemem senin neler hissettiğini.

Ben emin olamam.

Güvenemem hemen kolayca ve zamanla azalmak yerine artacak duygular barındırdığına. 'Ya hızla büyüyen sevgi bir gün aniden bitiverirse?' diye içim içimi yer ama... Ben cevap veremem kendi sorularıma.

Seni koşulsuz/şartsız/yalansızca alıyorum hayatıma. Kalbim çok koltuklu bir oda... Çok odalı bir ev... Kafamda çoktan seçmeli sorular... Hepsi, nereye yerleşmek istediğine dairdir. Sadece kapılarımı açtım sana, nereye buyuracağını söyleyemem.

Dilsiz bir ev sahibiyim ben. Kalmak istediğin yeri kendin belirle, kapat kapıyı gir içeriye... Ya da kapıyı kapat ve çık git kalbim daha fazla soğuk almasın diye...

Ey "Geceden gelen";
Bir güneş doğup alıp götürecek mi seni benden? Ben ki gece olarak yaşamaya razıydım haya-
tımın geri kalan sayfalarını...
Gece için yazmaya razıydım. Siyaha boyamaya hazırıdım sana akan bütün ırmaklarımı.
Gideceğini bilmesem...
Korkularımı bir yensem...
Neysel, aldırma bana sen.
Bir 'aferin!' aldım sonunda yokluğundan yapılmış-hüzünle bozulmuş bu şehirden. Sensizken
de eksik olmadığım içindi bu takdir. Ben yıkılmaz göründüm hep; daha sağladım bir duvar-
dan, kaleden, piramitten... Ama ben de yıkılabiliyorum, biliyorsun.
Bazen farkım kalmıyor bir cesetten, porselen bebekten, yanlışlıkla dolu yağarken gözlerini
açan bir kardelenden...
Ve cesur görünsem de korkuyorum işte; tam da 'bu kez kazandım' deyip, yeniden kaybet-
mekten.

Bir gecenin içinde kaybolmam ben, nereye gideceğinden emin adımlar atarım, korkmuyorum
gecelerden. Ama içinde 'aşk' geçen tek hecede, gözlerinde kayboluyorum kimi zaman, o tek
heceden korkuyorum, adımlarım kadar sağlam basmıyor hislerim.
Korkularım, nereye gideceğini bilmeyen hisleri yüzündendi kalbimin. Ben sana şiirler sözler
yazmadım ki hiç... Tüm sözcükleri senden toplayıp yine sana getirdim. Esin perimdin. Sen
bana gülümseyişimi yeniden verdin bir kaç asırdan sonra; bense her kıpırdanışını sana ithaf
ettim normal olmaktan ışık yılı kadar uzak, hiç tükenmeyen kalemimin.
"İmgeler, imalar, anlamlar..." dedim.

Sahte imgeler,
Gerçek aşkı anlatır.

Bil istedim...

Ömrümüz boyunca dağıtıp dağıtıp yeniden birleştirdiğimiz, bu sırada bir kaç parçasını yitirdi-
ğimiz bir 'puzzle'dir hayat.
Yine de vazgeçmeyiz, her dağıttığımızda akan göz ırmaklarımızı inat... Ben her seferinde 'Bu
son! 'diyerek dağıttığım hislerimi bir araya getirmeye çalışırken buldum seni. Puzzle'imın son
parçasını bulmaktı, yüzümdeki kül-baharın sebebi.
Hala elimde bu son parça ve hala bekliyorum resmimin bitmesini... Ben hala bilemiyorum
onu nereye yerleştireceğimi...
Satırlarca cümle evvelden dediğim gibi; ya kal benimle ya da unuttur kendini. Merak etme
ben yine dağıtır, kısa sürede toparlarım resmimi.

Ve unutmama saniyeler yeter,
Tek bir saniye bile aklımdan çıkmayan ismini.

Günlerce düşündüm, düşüncelerimdi gecenin duman kokan akrebi... Şimdi, o güneşi doğma-
yan sabahların, ileriye görmeyen sislerinde yürüyorum. Hayattaki tecrübelerimin bana gele-
cekte neler getireceğini bilemem ama geçmişteki hatalarımın benliğimden neler götürdüğü-
nü çok iyi biliyorum. Hayallerim yıkıldığında "bu da kırılmış" deyip, yenisini kurmayı öğreniyor-
um. Ben, istemediğim bir hayatı yaşamaktansa, istediğim hayatta sürünmeyi tercih ediyor-

rum. Bazı şeyleri yaşadığımı sandığım halde bilemiyorum ama birçok şeyi henüz yaşamadan tahmin edebiliyorum... Mesela; yanımda olmanın beni ne kadar mutlu edeceğini biliyorum. Zor için savaşmayı severdim eskiden, şimdilerdeyse kolay gibi görünenin aslında daha zor olduğunu biliyorum. Savaşlarıma da son verdim, zorlar için de savaşmıyorum; artık sadece bekliyorum yelkovanın yanında... Almam gereken nefesleri tutmuyorum son zamanlarda, 'an'larımınla yaşamayı seçiyorum.

Rüyalar gördüğüm hüzün-umut arası gecelerin koinunda,
Ben her gece seni uyuyorum...

Selin SIVARI
Fransız Dili ve Edebiyatı
1. Sınıf

CAHİT SITKI TARANCI

Cahit Sıtkı Tarancı 2 Ekim 1910 yılında Diyarbakır'da dünyaya geldi. Babası, Diyarbakır'da ticaret ve ziraatle uğraşan köklü Pirinçizadeler ailesinden Bekir Sıtkı Bey; annesi, babasının amcasızı Arife Hanım'dır. Ailesi, ona "Hüseyin Cahit" adını verdi. Soyadı Kanunu ile beraber babası çiftçi anlamına gelen "Tarancı" soyadını almıştır.

Diyarbakır'da başladığı ilk eğitimin ardından aile geleneğinden ötürü orta öğrenim için Kadıköy Fransız Saint Joseph Lisesi'ne gönderildi. Lise öğrenimi için 1931 yılında Galatasaray Lisesi'ne geçti. Fransızca'yı çok iyi öğrenerek Baudelaire, Rimbaud, Mallarmé 'yi özümsemi. Şiir yazmaya lise yıllarında başladı. İlk şiirleri Galatasaray Lisesi'nin "Akademi" isimli dergisinde ve Servet-i Fünun dergisinde yayımlandı.

1931'de girdiği Mülkiye Mektebi'nden ikinci senenin sonunda atılınca Yüksek Ticaret Okulu'na girdi ancak memuriyet sınavını kazanıp Sümerbank'ta çalışmaya başladıktan sonra bu okuldan da ayrılmak zorunda kaldı. "Ömrümde Sükût" adlı ilk şiir kitabı henüz Mülkiye Mektebi'nde iken yayımlandı. Daha sonra Üniversite tamamlamak üzere Paris'e gitti. 1938-1940 yılları arasında Sciences Politiques 'e devam etti. Paris'teyken Paris Radyosu'nda Türkçe yayınlar spikerliği yaptı. İkinci Dünya Savaşı sırasında Alman uçakları 1940 yılında Paris'i bombalamaya başlayınca öğrenimini tamamlayamadı; bisiklet ile kaçarak Lyon ve Cenevre yoluyla Türkiye'ye geri döndü.

O yıllarda ailesi artık İstanbul'a yerleşmişti; bir süre babasının Eminönü'ndeki ticaret-hanesinde çalıştı ancak içki sorunları yüzünden babası ile arası açılınca Ankara'ya gitti. Sırasıyla Anadolu Ajansı'nda, Toprak Mahsulleri Ofisi'nde ve Çalışma Bakanlığı'nda tercüman olarak çalıştı. "Otuz Beş Yaş" şiiri ile 1946'da CHP Şiir Ödülü'nde birincilik aldı ve yurt çapında tanınan bir şair oldu.

Hayatının son 3 yılını felçli olarak geçiren şair, tedavi için 1956 yılında gönderildiği Viyana'da henüz 46 yaşında iken hayatını kaybetti. Ölümünden sonra doğduğu ev müze olarak ziyarete açıldı.

Şiir yazmaya lise yıllarında başlayan Cahit Sıtkı'nın Fransız okullarında okumuş olmasının etkisiyle ilk şiirlerinde Fransız şairlerin üsluplarıyla benzerlikler görüldü. Baudelaire, Rimbaud, Mallarmé 'yi özümsemi. Şiir yazmaya lise yıllarında başladı.

Otuz Beş Yaş şiirinin, 1946'da, Cumhuriyet Halk Partisi'nin düzenlediği, yarışmada birincilik kazanmasıyla ününü pekiştirdi ve Cumhuriyet Dönemi'nin önemli şairleri arasına girdi.

Sanat için sanat ilkesine bağlı kaldı. Ona göre şiir, kelimelerle güzel şekiller kurma sanatıdır. Vezin ve kafiyeden kopmamış; ama ölçülü veya serbest, her türlü şiirin güzel olabileceği inancını taşımıştır. Açık ve sade bir üslubu vardır. Çoğu gerçeğe bağlı olan mecazları, derin, karışık ve şaşırtıcı değildir. Uzak çağrışımlara ve hayal oyunlarına pek itibar etmemiştir. Zaman zaman bazı imaj ve sembollere başvurmuştur.

Şiirlerinde en çok yaşama sevinci ve ölüm temalarına yer vermiş, nedense hep ölüm üstüne gitmiştir. Ayrıca yitik aşklar, mutlu sevdalar, yalnızlık, yaşadığı bohem hayatın buruklukları, çocukluk özlemi de şiirlerine konu olmuştur.

OTUZ BEŞ YAŞ

Yaş otuz beş! Yolun yarısı eder.
Dante gibi ortasındayız ömrün.
Delikanlı çağımızdaki cevher,
Yalvarmak, yakarmak nafile bugün,
Gözünün yaşına bakmadan gider.

Şakaklarıma kar mı yağdı ne var?
Benim mi Allah'ım bu çizgili yüz?
Ya gözler altındaki mor halkalar?
Neden böyle düşman görürsünüz;
Yıllar yılı dost bildiğim aynalar?

Zamanla nasıl değişiyor insan!
Hangi resmime baksam ben değilim:
Nerde o günler, o şevk, o heyecan?
Bu güler yüzlü adam ben değilim
Yalandır kaygısız olduğum yalan.

Hayal meyal şeylerden ilk aşkımız;
Hatırası bile yabancı gelir.
Hayata beraber başladığımız
Dostlarla da yollar ayrıldı bir bir;
Gittikçe artıyor yalnızlığımız.

Gökyüzünün başka rengi de varmış!
Geç fark ettim taşın sert olduğunu.
Su insanı boğar, ateş yakarmış!
Her doğan günün bir dert olduğunu,
İnsan bu yaşa gelince anlarmış.

Ayva sarı nar kırmızı sonbahar!
Her yıl biraz daha benimsediğim.
Ne dönüp duruyor havada kuşlar?
Nerden çıktı bu cenaze? Ölen kim?
Bu kaçınıcı bahçe gördüm tarumar.

Neylersin ölüm herkesin başında.
Uyudun uyanamadın olacak
Kim bilir nerde, nasıl, kaç yaşında?
Bir namazlık saltanatın olacak.
Taht misali o musalla taşında.

Cahit Sıtkı TARANCI

Elif KARAER
Fransız Dili ve Edebiyatı
3. Sınıf

VÜCUT DİLİ

Vücut dili insanın kendini ifade edebileceği yöntemlerin en doğaldır. Vücut duruşu, jestler, mimikler, yüz ifadeleri ve göz hareketlerinden oluşan zihinsel ve fiziksel faaliyetlerle desteklenen sözel olmayan iletişim şeklidir. Vücut dili kullanılarak gönderilen sinyaller tamamen bilinçaltı tarafından algılanarak anlamlandırılır. Yapılan araştırmalara göre, insan iletişiminin %10'u söz,%30'unu ses tonu,%60'nı ise vücut dilidir. Bu sonuçlardan şunu anlayabiliriz, bir kişiyle karşılaştığımız zaman, nasıl görüldüğümüz, nasıl bir yüz ifadesine sahip olduğumuz ve nasıl konuştuğumuz, ne konuştuğumuzdan daha önemlidir.

İlk çağlarda insanlar, konuşarak anlaşmayı öğrenmeden önce iletişimlerini el, kol, vücut hareketleri ve çıkardıkları tuhaf seslerle sağlıyorlardı. Bireysel yaşama dayalı ilk çağ insanları, başka insanlara ihtiyaç duydukça bedenleri ile gerçekleştirdikleri anlaşma yeteneklerini geliştirmek zorunda kaldılar.

Beden dili, insanların ilk anlaşma aracı ve ilk dili durumundaydı.

İnsanlar bir konu hakkında konuşurken, fiziksel hareketler onlara yardımcı olur ve konuşmayı destekler. Karşınızdaki kişinin bedenine bakarak aklından geçenleri okumanız mümkündür, duygu ve düşünceleri çözümlemek, insanları doğru tanımak tuzağa düşmemek, yalanı ortaya çıkarmak için beden dilinizi bilmeniz yeterlidir. Beden diline bakarak bir insanın o anki durumu hakkında bilgi edinilebilir, içinde bulunduğu ruh haline göre hareketler değişiklik gösterir. Özellikle, bir iş başvurusunda kendimize duyduğumuz güveni sözlerden önce bed-

nimiz yansıtır, etkili bir el sıkışma birçok kapıyı açar. Otoriteyi kurmak da, yıkmak da vücut diliyle mümkündür.

Kadın ve erkeklerin vücut dili birbirinden tamamen farklıdır; ilk olarak davranış farklılıkları, ikinci olarak ise, davranışlarını sergilemekteki amaç farklıdır. Bunun nedeni ise kız erkek çocuklarının küçük yaşlarda verilen eğitimden dolayı ortaya çıkar.

Vücut dili ve aktarımlar ülkelere göre farklılık gösterebilir.

Churchill'in dünyaya tanıttığı bu işaret "zafer" anlamına gelir.

Amerika ve tüm batı ülkelerinde bu hareket "Tamam" anlamına gelir ancak Almanya'da anlamı oldukça farklıdır.

İngiltere ve İskoçya'da "seninle bir şey paylaşayım" demektir. Galler'de "bunun sekiz" anlamındadır.

Gene sızdırmak, Fransa ve İsviçre'nin Fransızca konuşulan bölgesi ve Belçika'da "şikildim" demektir.

Sakak göstermek bütün batı ülkelerinde detilikle ilgili bir işarettir. Hollanda'da ise "akilli" anlamındadır.

El sallamak dünyanın pekçok yerinde selamlaşma veya veda anlamındadır. Yunanistan'da "cehennem el" anlamına gelir.

Peter Clayton beden dilini hepimizin anlayabileceği kadar basit bir şekilde tanımlıyor. "Normal konuşma hızımız dakikada ortalama 100-120 kelimedir. Aynı süre içinde ortalama bir insan yaklaşık 800 kelime "düşünür. Beden dili, işte bu söze dökülemeyen düşünce ve duyguların dışı vurum şeklidir." Tarihin ilk zamanlarında itibaren iletişim kurmak için kullandığımız araçlardan biri olan beden dilimiz ilk defa kim tarafından dile getirilmiş dersiniz? Desmond Morris? Daha geriye gidelim... Charles Darwin? O tabii ki modern anlamda ilk inceleyen kişilerden biri olmasına rağmen, biraz daha geriye gittiğimizde, Romalı filozof Cicero "ruhun tutkularının ve duyguların beden hareketleriyle ifade edildiğini" söyleyerek bu konuyu incelemeye başlamış. Sağlıklı ve iyi bir iletişim kurmak için beden dilinin ve kelimelerin birlikte ve paralel olarak kullanılması gerektiğini görmüş. Bu yüzden iş hayatımızda, özel hayatımızda, öncelikle dikkat etmemiz gereken sözlü mesajlarımız değil, sözsüz mesajlarımızdan olan vücut dilimizi doğru kullanmalıyız.

Nargül SAVRAK
Fransız Dili ve Edebiyatı
4.Sınıf

ÖMER BEDRETTİN UŞAKLI

Ömer Bedrettin Uşaklı 1904'te Uşak'ta doğmuştur. Sivas kadısı Lütfi Efendi'nin oğludur. İlköğrenimini Uşak'ta yaptı ve daha sonra 1924'te İstanbul Kabataş Erkek Lisesini bitirdi. 1927'de Mülkiye Mektebi'nden (siyasal bilgiler fakültesi) mezun oldu. Mezun olduktan hemen sonra Mudanya kaymakam vekilliğine atandı ve kaymakam oldu. Manavgat, Ünye, Şavşat ve Edremit ilçelerinde görev yaptı. 1938 ve 1943 yılları arasında mülkiye müfettişliğine atandı. Ve Kütahya'dan milletvekili seçildi. 1946 yılında Ankara'da vefat etti.

Cumhuriyet devrinde yetişmiş bir şairimizdir. 1925'te Milli Mecmuada yayınlanan şiirleriyle adını duyurdu. Daha sonra Hayat ve Varlık dergilerinde şiirleri yayımlandı. Ömer Bedrettin Uşaklı Anadolu'da görev yaptığı sırada gezip gördüğü yerlerdeki izlenimleri şiirlerinin genel konusu oldu. Kendisi memleket renklerini ve manzaraların yansıtan lirik bir şairimizdir. Biçim açısından 'Hecenin Beş Şairi'ne yakın durur. Ama öz yönüyle onlardan ayrılır. Daha çok şiirleri Faruk Nafiz Çamlıbel, Orhan Seyfi Orhon çizgisindeki yurt şiirleri tadındadır. Duru ve temiz bir dille aşırı sanatçılığa özenmeyen içli ve özden bir söyleyişi vardır. Eserlerinde derin anlamlardan fazla sade bir güzellik göze çarpmaktadır. Şiirlerinde izlenimci bir gözle algıladığı doğayı, ülke gerçeklerini ve bireysel duyarlılığını özgün bir anlatım biçimiyle anlatır. Annesi ile çocuğunun ölümü, gurbet tedirginliği, ayrılık acısı, görev yaptığı ve gezip gördüğü yerlerdeki toplumsal sorunlar, eserlerinin başlıca esin kaynağı oldu. Son dönemde çağdaş Fransız şiirinden de yararlandı. Şiirlerinin bazıları bestelendi ve sevilen şarkı olarak hala dinlenir. 'Yıldızların Altında, Eğilmez Başın Gibi, Kapıldım Gidiyorum' bestelenen şiirlerinden bazılarıdır.

Şiirleri üzerinde yeterince önemle durulmamıştır ve bugünün kuşaklarının tanıyıp değerlendirmesi gereken bir şair olduğu söylenir. Kısaca eserlerinden bazıları şunlardır; Efe'nin Bayramı, Deniz Sarhoşları, Yayla Dumanı, Sarı Kız Mermerleri, Deniz Hasreti, Veda, Aşkımın Kını, Bir Hançer İstiyorum, Sevgiliye, Kim Bilir? Efe'nin Müjdesi.

Pınar ERŞAHİN
Fransız Dili ve Edebiyatı
4. Sınıf

UZUN ŞİH

Pirlonda, Kuzan (Sarılar Mevkii)'da kurulmuş bir köydür. Pirlonda'nın ilim hocası Eminlerden olan Uzun Şih, büyük âlimlerden olup, zamanın fihri ve ilmi konularda bilgi kaynağıdır. Yavuz Sultan Selim döneminde yaşamıştır. Yavuz Sultan Selim tahta çıkınca zamanın en güzide beldesi Bağdat'ı almak istiyor. Bu arada Doğu'da Şah İsmail tehlikesi var. Bunun ortadan kaldırılması gerekli, bunun içinde zamanın âlimlerine danışıp onların fikirlerini almak isteyen Yavuz Âlimleri, hocaları çağırarak için haberciler salar. Bu arada Pirlonda'da meşhur bir medrese vardır, hocası da Uzun Şih'dir. Haberi Pirlonda'ya gelir. Uzun Şih haberciyle beraber kal- kar İstanbul'a gelir. Yavuz Sultan Selim bu hocaların ve ulema kişilerin ilmi seviyelerini anla- mak için sarayın giriş kapısının eşliğinin altına bir Kur'an-ı Kerim yerleştirir. Gelen hocalar içeri- direk girerler. Fakat Uzun Şih gelince içeri girmez, buyur ederler yine girmez, eşikteki emaneti kaldırırsın öyle gireyim der. Padişah bu duruma çok sevinir. Hemen aradığım âlimi buldum der. Kendisinin bir sefere çıkacağını bu konu hakkındaki düşüncesini sorar. (Osmanlı'da âlimler- den fetva alınarak sefere çıkılırdı.) Yavuz da Uzun Şih'dan fetva ister. Uzun Şih da "padişahım akşam ki işini sabaha bırakma" der. Padişah hemen ordusuna emir verir. Derhal hazırlıklar başlar ve ordu sefere çıkar.1514 yılında Çaldıran denilen mevkide çetin bir savaş olur. Bu sa- vaşta Şah İsmail ağır bir yenilgi alır. İran zapt edilir. Irak üzerine yürüyen ordu geceleme için istirahataya çekilir. Yorgun olan Yavuz çadırında uyumuştur.

Uyku anında bir tekme yediğini hisseder ve Uzun Şih'i görür karşısında, hemen irkilir, uykusundan fırlar. Ordusuna emir verir. Ani baskınla Bağdat alınır. 1517'de Ridaniye Sava- şıyla Mısır ve Arabistan yarımadasını da teslim alan Yavuz, kutsal emanetleri halifelikle bera- ber alır. Ordu büyük bir coşkuyla İstanbul'a döner. Artık Osmanlı'da İslam hilafeti devleti olur. İlk Osmanlı halifesi de Yavuz'dur.

Yavuz İstanbul'da Uzun Şih'i yanına çağırır."Hocam senin ilmin ve fetvanla İslam bel- delerini bir baştan bir başa tek hilafet çatısı altında topladık. Allah senden razı olsun bizden bir isteğin var mı?" der. Uzun Şih da köyüne bir cami yapılmasını ister. Yavuz hemen emir verir. Cami yapımı içinde yer tercihi hocaya bırakılır. Hocada bugünkü büyük caminin yerini gösterir ve caminin buraya yapılmasını ister. O dönemde bu yer, yerleşim yerinin çok kena- rındadır.

Uzun Şih, bu yer bugün köyün dışında kalıyor. Zaman gelecek burası köyün ortası ola- cak diyerek caminin yapımını başlatır. Bugünkü büyük cami yapılır. Resmi kayıtlarda caminin adı Uzun Şih Camisidir. Osmanlı mimarisinin inceliğini ve tarihi yapısını hala muhafaza eden bu cami ilçemizin en önemli Osmanlı eserlerinden olup aynı zamanda Taşkent'in en büyük cami- sidir.

Mine BAŞKAYA

Fransız Dili ve Edebiyatı

4. Sınıf

Kaynak: Taşkent'in Doğusu, 1974

ALPHONSE DE LAMARTINE

Yazarlık ve şairlik vasfının yanında politikacı bir yanı da vardı. Tarih kitapları, romantik edebiyat konularında birçok eser vermiştir. Romantik edebiyattaki en ünlü yapıtları Graziella, Göl, Şairane Düşünceler adlı eserleridir. Bunun yanında Jirondenlerin Tarihi adlı eseri ünlü tarih kitapları arasındadır. Fransa'daki 1848 ihtilal konusunu ele alır. Aynı zamanda düşünme zeminini oluşturan önemli bir eserdir. İhtilalden sonra ülke yönetimindeki Dışişleri Bakanlığını üstlenmiş bir siyasetçidir. Lamartine 'in diğer özelliklerinden bir diğeri de Türk dostu olmasıdır. Bunun en büyük kanıtı verdiği eserlerden görebiliriz. Doğuya Seyahat, Doğuya Yeni Seyahat ve Türkiye Tarihi adlı yapıtları Türkiye izlenimlerini aktardığı önemli eserleridir. 21 Ekim 1790 tarihinde Fransa'da, Paris'in güneydoğusunda yer alan Macon'da dünyaya geldi. Katolik bir aristokrat ailenin çocuğu olan Lamartine Lyon ve Belley 'de öğrenim gördü. Alphonse de Lamartine 'in ısrarlarına rağmen ailesi devlet hizmetinde çalışmasına izin vermedi. Çünkü ülke Napolyon tarafından yönetiliyordu. Bu nedenle Lamartine 'i diplomatik bir görevde görmek istemiyordu. Bu nedenden dolayı gençlik yıllarında bir aristokrat hayatı yaşadı. Fakat dinde karşılaştığı tezatlıklar yüzünden dinden soğudu ve bir süre sonra uzaklaştı. Bu boşluktaysa kalp temizliğini esas alan transandantalizm felsefesine bağlandı. 1812' de XIII. Louis 'in birliklerinde görev aldı. Fakat daha sonra askerlik mesleğini bıraktı ve kendisini edebiyata verdi. Ünlü Göl adlı şiirinin oluşum sürecinde kalp tedavisi için Aix-les-Bains 'de Julie Charles adında evli bir kadınla tanıştı. Bu kadına Bourget Gölü kıyısındaki gezintileri sırasında âşık oldu. Bu aşk Lamartine 'e Göl adlı şiirinin yazmak için ilham verdi. Fakat Julie 1817'de hayatını kaybetti. 1820'de ilk şiir derlemesi olan Méditations Poétiques yani Şairane Düşünceler adlı eserini yayımladı. Bu eser Lamartine 'e büyük başarı kazandırdı. Böylece Lamartine Fransız Edebiyatının genç romantik kuşağı arasında yer aldı. Aynı yıl Napoli'de Fransız elçiliğinde elçi kâtabi oldu. O dönemlerde Maria-Ann Birch adlı İngiliz bir hanımla evlendi. Bu evlilikten Julia adlı bir kızları oldu. Lamartine on yıl boyunca Napoli ve Floransa 'da görev yaptı. Bu dönemde görevlerini yapmasının yanı sıra şiir yayımlamaya devam etti. Bu dönemde verdiği eserler "Mort de Socrates" (Sokrat'ın ölümü) ve "Harmonies poétiques et religieuses" (Şairce dini ahenkler)'dir. Lamartine 'in başarıları bunlarla da bitmedi. 1829'da Paris'teki Fransız Akademisine üye seçildi.

Alphonse de Lamartine 'in Türklere duyduğu sempatisi, karısını ve kızını yanına alarak doğu seyahatine çıkmasıyla birlikte başladı. Seyahatlerinin hemen hemen hepsi Osmanlı Devleti'nin sınırları içinde bulunan Lübnan, Filistin, Suriye ve İstanbul'u kapsıyordu. Fakat Lamartine bu dönemde kötü bir olayla karşılaştı, kızı Julia seyahat sırasında hayatını kaybetti.

Alphonse de Lamartine kızını Beyrut'ta toprağa verince uzun süre şehirden ayrılmadı.¹ Kızının ölümünden dolayı duyduğu üzüntü Gethsémani adlı eserinde ifade buldu. 1833'te milletvekili seçildiği haberi Alphonse 'un kulağına gelince seyahatini sonlandırarak Anadolu ve Almanya üzerinden yola çıktı. İstanbul'u ziyareti sırasında Abdülmecit tarafından iyi karşılandı. Bu ağırlandıktan memnun kalan Alphonse de Lamartine Namık Paşa ve Halil Rifat Paşa refakat etti. Bu döneme ait seyahat anılarını 1835'te dört cilt halinde bastırdı.

Lamartine siyasi birikimlerini kaybedince büyük maddi sıkıntı içine girmiş olmasından ötürü ülkesinden ayrılıp Türkiye'ye yerleşmeye karar verdi. Sultan Abdülmecit'e bir mektup yazarak çiftlik kurmak üzere İzmir ve Marmara'ya yakın kendisine bir arazi verilmesini beyan etti. Hükümetin bu talebe cevabı Burgaz Ovası olarak bilinen bölgede 38 bin dönümlük toprak oldu fakat Sadrazam Mustafa Reşit Paşa üzerine geçirilmesi şartıyla Lamartine 'e kiralanması istendi ve kira bedelinin hazinece ödenmesine karar verdi.² Lamartine yapılan bu sözleşmeyi kabul etti ve imzaladı. Fakat çiftliği işletmek için gerekli sermayeyi bulamadığı için projeden vazgeçmek zorunda kaldı. Lamartine Osmanlı Yönetiminin ona yaptığı bu jسته karşılık olarak sekiz ciltlik "Histoire de la Turquie" (Osmanlı Tarihi) adlı eserini yazdı. Eser, 1859'da Paris'te yayımlandı. 1851'den sonra hayatını yoksulluk içinde geçiren Lamartine, 1863'te eşini uzun ve acı veren bir hastalıktan sonra kaybetti.³ 1867'de geçirdiği bir kriz dolayısıyla kendi bilincini kaybetti. 28 Şubat 1869 yılında Paris'te yaşamını yitirdi.

Eda DOLMA
Fransız Dili ve Edebiyatı
4. Sınıf

¹ ^ a b c d Avni Özgürel, Aydın'da Çiftlik Kuracaktı, Radikal gazetesi, 14.09.2003

² ^ a b c d Avni Özgürel, Aydın'da Çiftlik Kuracaktı, Radikal gazetesi, 14.09.2003

³ ^ Alphonse Marie Louis de Lamartine, Erişim tarihi:03.09.2012

UNE LETTRE

Konya, le 24 octobre 2013

Ma chère Laura,

Comment vas-tu depuis la dernière fois? Ça fait quelques mois qu'on ne s'est pas écrit, je suis vraiment désolée. Je te dois beaucoup d'excuses. Pourquoi? Tu le sais: j'ai trop retardé la réponse à ta carte postale nostalgique et mignonne comme toi. J'espère que tu ne m'en voudras pas trop. Après avoir lu les motifs qui ont complètement changé mon rythme de vie, je pense que tu me comprendras mieux.

Après ton dernier courrier, j'étais complètement bordée! Du début décembre à fin mars, j'ai pris des cours de diction et j'ai fait un stage dans un magasin de nettoyage à sec. Tout de suite après, j'ai repris des cours, cette fois ci, ceux d'auto-école pour pouvoir donner des cours de conduite aux personnes qui n'arrivent pas à rouler au centre ville malgré qu'elles aient le permis. Jusqu'au mois de juin de cette année le BAC suffisait pour exercer la profession. Depuis cette date, il faut au moins avoir une licence de deux ans. Tu sais bien que je veux travailler depuis plus de trois ans pour aider ma famille, et surtout pour moi-même. Après chaque recherche d'emplois, j'ai pris conscience que tous les chemins me mènent à l'université. Mais comment j'allais faire? Suis-je capable de réussir l'examen...? Disons que tout se passe bien, comment vais-je organiser la maison, les enfants et la fac en même temps?...encore pleins de questions qui se poursuivent.

Mon inquiétude augmentait de jour en jour. Je ne voulais pas placer mon mari et mes enfants devant le fait accompli, car sans leur soutien je ne pourrai rien faire. Mon mari et ma fille aînée de 18 ans, qui aussi allait passer l'examen universitaire, m'ont encouragés. Ils ont cru en moi. C'est formidable Laura d'être comprise par ses proches. Seules mes connaissances n'auront pas suffi pour réaliser l'impossible; c'est grâce à eux que je vis tout ça.

Pour moi, l'université c'était une utopie imprenable. Laura, mets-toi à ma place! J'ai 38 ans. Ça fait plus de 20 ans que j'ai fini le lycée en France. Etudier en Turquie ça sera la première fois. Vais-je me débrouiller? Il faut que je m'occupe également de mon mari, de mes enfants dont le dernier a 7 ans, il vient de commencer l'école primaire.

Bref... Malgré tout ça, tout s'est bien passé. J'ai choisi le département de la langue et la littérature françaises à l'Université Selçuk à Konya, là où j'habite depuis les trois dernières années. J'ai sauté la classe préparatoire en ayant une bonne note. Et voilà, ça fait 4 semaines que je viens de commencer ma première année de fac. Le bonheur, la confiance en soi, l'espoir et l'inquiétude viennent de remplacer mes angoisses. Pour moi Laura, le dicton essentiel pour vivre heureux et pleinement la vie: il faut soit être étudiant soit enseignant. Quelque soit la situation, le lieu, le temps, les gens avec qui je suis, j'arrive à trouver quelque chose de nouveau à apprendre ou bien à essayer de le transmettre. Pour moi, passer des moments sans les vivre pleinement, c'est les perdre éternellement. Le temps passe tellement vite qu'on s'aperçoit même pas de son échappement. J'espère que je vais pouvoir profiter au maximum de mon nouvel entourage, de mes études, de mes nouveaux amis, de mes profs,...au fait de tout. Je ne sais pas ce qui m'attend: Où vont me mener les études? Peut-être que je vais devenir traductrice, ou bien écrivain, pourquoi pas enseignante ou autres... Je sais, je rêve. Puis-je le faire? Laisse-moi s'il te plaît. J'en ai tellement besoin. Je n'avais pas le droit de le faire étant jeune. C'est tellement beau. Je suis tellement libre comme les oi-

seaux... Ça suffit! Il faut que je revienne en moi. C'est l'indéfini absolu pour moi. Après tant d'années passées. Après pleins de recommandations opposées à mes espoirs. Malgré tout ça, je ne m'en inquiète pas, je sais que mon grand Créateur a tracé mon destin. De mon côté, je fais ce que je peux puis je le laisse par après se réaliser.

Après tout ce que je t'ai raconté, je pense que tu as remarqué le changement de mon état psychologique. J'ai l'impression de renaître. Je me ressens avoir 25 ans parmi mes camarades de classe. À ton avis, Laura serai-je capable de réaliser mes rêves? InchAllah! (Si Dieu le veut).

Ah! Laura, j'ai une surprise pour toi : je vais faire une copie de cette lettre à la revue de notre fac publiée tous les deux mois. J'espère que ça ne te dérange pas. Si jamais elle sera éditée je t'enverrais un exemplaire.

Je sais, je suis bavarde! J'ai parlé seulement de moi. Pardonne-moi ! Est-ce que tu continues tes études d'infirmière? Comment ça va? Est-ce que t'as pu résoudre tes problèmes financiers? Je souhaite que tout se déroule à ta volonté, à ton bien, à ton bonheur... Tu le mérites bien!

Réponds-moi le plus vite possible! J'attends avec impatience de tes nouvelles. Je suis très heureuse de t'avoir connue et de correspondre avec une amie fidele, de grande valeur pour moi. Je t'attends toi-même! Je désire t'accueillir chez moi, en Turquie. Tu le désirais, t'en rappelles-tu?

Allez! À bientôt ! Je t'embrasse très fort...

Laura et son chien

Kıymet AVCI
Fransız Dili ve Edebiyatı
1. Sınıf

AVUÇLARIM KANAYACAK

Gidiyorsun diye hiçbir şey bitmeyecek biliyorum,
 Daha yeni başlıyor buhranlı, sancılı günler.
 Önce yüreğim sıkışacak her saat başı,
 İştahım kesilecek, tadım tuzum olmayacak.
 Nedensiz ıslanacak yanaklarım,
 Ne vakit adın geçse bir dost muhabbetinde,
 Boğazım düğümlenecek, yutkunamayacağım.
 Her hüzünlü şarkıda sesin çınlayacak kulaklarımda,
 Bir film izleyecek olsam suretin belirecek.
 Boş vermişlik başlayacak hayata karşı, koy vereceğim.
 El ele tutuşmuş bir çifte rastlasam, avuçlarım kanayacak.
 Gidiyorsun diye hiçbir şey bitmeyecek biliyorum,
 Dünya dönmeye, güneş doğmaya devam edecek.
 Zamansız ihtimaller doğacak yaşamak üzerine.
 Hep güneşe döneceğim yüzümü,
 ıslanan yanaklarım tez kurusun diye.
 Rüzgârlara fısıldayacağım adını,
 Adını adımın yanına ilâştireceğim hesapsızca.
 Uzakları yakın edip, tuzaklara akın edeceğim,
 Kaldırıp atacağım ne varsa sana engel.
 İkimiz de gitmeleri yaşıyorsak şimdi ne çıkar?
 Gökyüzü hala mavi ve önümüzde koca bir bahar.

Emre AYKANAT
 Fransız Dili ve Edebiyatı
 2013 Mezunu

AYDINLIĞA DOĞRU

Yine aynı sona başlıyorum.
 Bilindik hikâyelerin güvenilirliğine.
 Korkmuyorum sayfaları arşınlamaktan,
 Utanmıyorum müstehcen kelimele
 Sonunu başını düşünmeden
 Yanlış telaffuz etmekten,
 Rakamların ben büyüdükçe anlamlarını yitirme-
 sinden,
 Farklı insanları tanımaktan çekinmiyorum.
 Aksine yüzümü aydınlığa gömüyorum
 Karanlığın sonsuz karanlığını ardımda bırakarak,
 Kargacık burgacık kemiklerime
 Güneş'in eşsiz ziyafetini ikram ediyorum.
 Düşünmüyorum başkalarının anlamsız
 Amaçsız, başıboş kelamlarını.
 İfadesiz suretlerini siliyorum bir bir
 Hafızamın saklı bahçelerinden.

Ayşe ÖZKAN
 Fransız Dili ve Edebiyatı
 2013 Mezunu

SARHOŞTU SEVDA

Sarhoş bir sevdaydı zaten peşine düştüğümüz.
Nerede yorulduysak orada kalıyorduk.
Oturduk bir yere ayılalım diye, kahvemizi yudumladık.
Susamış misali, üstümüze başımıza bulaştırdık kahveyi bile.
Hani ayılacaktık ya sahilde, affilli affilli yürüyüp geleceği planlayacaktık ya.
Ah pardon! Senin bir huyun vardı; dereyi görmeden paçayı sıvayışın.
Son ihtimalinde dibine vurmuş gibiyiz ne dersin?
O kahveyi yudumlarken seni uyaramadım, sürekli evet sensin dedim.
Temkinliydim bu konuda hep bir ayağımla diğerini bastırmaya çalıştım.
Ardından teşekkür ediyorum, beni kendime getirdiğin için.
Beni benimle bıraktığın için.
Dedim ya sarhoştu sevda yorgundu, akıldan bir haberi.
Aşk mı? Ah onu tatmamıştı bile.

Derya YILDIZ
Fransız Dili ve Edebiyatı
3. Sınıf

HAYALLER

Fikirlerimizi bir kâğıda yazmak isteriz.
Kimi zaman,
Ayaklarımız yere değmeden
Sadece ellerimizi uzatarak
Hayal kurmak isteriz.
Kimi zaman da
Güneşin doğmasını bekleriz.
Güneş doğsun hayallerimize,
Yağmur taneleriyle birlikte
Bizi bulsun diye...
Bazen de
Hayallerimizi,
Ya karlı dağların zirvesine
Ya da
Mavi suların derinliklerine ulaştırırız.
İşte o an
Yüzme bilmesek de, yükseklik korkumuz
Olsa bile
Hayallerimizin gerçek olmasını dileriz.

Merve KIRÇAK
Fransız Dili ve Edebiyatı
4. sınıf

AŞKA DÜŞÜYORUM YÜZÜSTÜ

Uçsuz bucaksız uçurumlar sarmıştı derinliğimi hangisinden atlasam yüzün tutuyordu beni.

Keder de yüzünü çok sevmiş olmalıydı...

Dokunmak ne zamandır günahı ki parmak izi tenimize düşmüyordu!

Avuç içlerimde uyuttuğum bir yalan olabilir miydin?

Fısıltıyla söylediğim ninniler bilmediğim gözlerden damlarken

Fondaki hüzün seni görmüyor olabilir miydi?

Hazin bir rengi vardı bütün sabahların...

Ve iliklerimden geçiyordu sert rüzgârlar...

Ya da gözlerim hep yorgun olmalıydı...

Belki de ağızımdaki tadın ağırlığından yanıyordu canım...

Ama yanıyordu işte...

Sana gelen yollara çiğ düşmüştü Ve ayaklarımdan geçiyordu cesaretsizliğim

Ya da ben yol yordam bilmez olmuştum

Belki de gözlerindeki iklimlerin kara kışlarında kalıyordum

Ama gelemiyordum işte...

/... Tarifsizdim .../

Senin huzurlu yalnızlıkların vardı ve bana düşmandı!

Ne zaman gelse beni ekşitmeden tutar aklının en uzak odasına götürürdün

Kapanan kapı ekşiyen huzurun olurdu bilmezdin...

Bütün duvarları kana boyardı öfkem ve ben de kırmızıya düşmandım!

Yüzümde en koyu ağıtı yakıp ses çıkarmadan çıplak ayakla dolaşırdım düşüncelerinde...

Her köşe başında seninle karşılaşır gözlerinin tam içine bakmaktan alıkoyamazdım kendimi.

Bakışlarımın ayazı bütün yaprakları dökerdi ama üşümene asla izin vermezdim

Yağmurlarım senin toprağına yağmazdı çünkü bilirdim...

/... Kırmızıydım .../

Altı üstü üç gündü ömrüm

Seni beklerken tükettiğim kaç ömürde (s)akladım günahımı?

Sığdırabildim mi?

Aşk çok mu mühimdi ki ölümlerden ölüm beğenemediğimizden bütün suçu biz üstlendik?

Acısını ciğerlerimizde hissedip

Sigaradan sandık idam ettik dumanını son arzusunu sormadan...

/... Ya şimdi? .../

Akşam ezanı...

Aklımın bütün kuşları göç etmiş olmalı

Uçsuz bucaksız uçurumlar sarmış derinliğimi hangisinden atlasam aşka düşüyorum yüzüstü

Sersemim başı dönüyor duygularımın

Hatta tutmasam kendimi aşkın tam üstüne kusabilirim...

Kelimelerimde isyan var dudaklarım açısını şaşırıyor

Adını mırıldansam harf harf dişlerime çarpıyorsun

Tarifsizliğimi alıp öfkeme gizliyorum kırmızı nabzımı tutuyor

Belki de bu ağıt yakışmadı yüzüme ondan yanıyor canım...

Ama yanıyor işte yanıyor...

Merve GÜNDOĞMUŞ
Fransız Dili ve Edebiyatı
3. Sınıf

ÉMİLE ZOLA VE NATÜRALİZM

Emile François Zola 2 Nisan 1840 'da doğmuştur. Fransa'da natüralizmin akımının öncüsüdür. Babası İtalyan asıllı ve mühendis-ti. Ancak babasını küçük yaşta kaybetti bundan sonraki hayatı hep zorluklarla geçmişti. Lise tahsilini bile çalışmak için yarım bırakmak zorunda kaldı. Liman işçiliği yaptı ve sonra bir yayinevine girdi. "Contes à Ninon" (Ninon 'a Öyküler, 1864) adlı ilk yapıtını yayımladı. Bunun, ilk romanı olan "La Confession de Claude" (Claude 'un İtirafı, 1865) izledi. Daha sonra yayinevinden ayrılarak gazetecilik yapmaya başladı. Coşumcu akımdan doğalcı akıma geçişini vurgulayan "Thérèse Raquin" adlı romanıyla adını duyurdu (1867). Tüm romanlarında, doğal ve gerçekçi bir tarzla, hayatın zorluklarından bahsedilir. Örneğin Nana adlı romanda yokluktan dolayı batağa sürüklenen bir genç kızın dramı, büyük bir gerçekçilik ve dramla anlatılır. Adı, ünlü Dreyfus davasına karıştı. Devlet başkanına yazdığı bir açık mektup "J'Accuse" (İtham Ediyorum) yüzünden bir yıl hapse mahkûm edilince İngiltere'ye kaçtı. Suçu bağışlandıktan sonra Fransa'ya döndü ve sevgiyle karşılandı ve ulusal bir kahraman haline geldi. İlk gençlik yıllarında coşumculuğun etkisinde kalan Zola, daha sonra yazar ve kuramcı olarak Fransa ve Avrupa'da doğalcı akımın önderi oldu.

Zola 'ya göre romancı, bir bilim adamı gibi yansız kalabilmeli, gözlemlerini okura bir röportaj yazarı gibi aktarmalıdır. Doğalcı akımın örnek bir yapıtı olan "Meyhane", Paris işçilerinin dünyasını ve kenar mahallelerde yaşayan bir işçi ailesinin çöküşünü yansıtır. Maden işçilerinin zor yaşamını konu alan "Germinal" (1885), Zola'nın başyapıtı sayılır. Ve sonra 29 Eylül 1902'de Fransa'da gaz zehirlenmesi sonucu öldü.⁴

NATÜRALİZM

Natüralizm ya da doğalcılık; felsefe, sanat ve edebiyatta doğal Dünya'yı temel alan çeşitli akımlara verilen ortak addır. Bu akımların takipçilerine natüralist denir.⁵ Natüralizmin türleri vardır. Bunlar iki farklı felsefi görüşte incelenir.

⁴ Morpa Genel Kültür Ansiklopedisi

⁵ "Naturalism." Oxford Dictionary of English 2e, Oxford University Press, 2003.

-Yöntemsel natüralizm (veya bilimsel natüralizm) ki bu epistemoloji üzerine yoğunlaşır. Metafizik ve dini inançtan bağımsız, özellikle "bilgi" edinmenin pratik yöntemleriyle ilgili epistemolojik bir bakış açısıdır. Yöntemsel natüralizm modern bilimin temel prensibidir.

-Metafizik natüralizm, ontoloji üzerine yoğunlaşır. Bu bakış açısı daha çok varoluş ile alakalıdır.⁶

EDEBİYAT

Edebiyatta Doğalcılık, 19. yüzyılın ikinci yarısında Fransa'da doğdu. Edebiyat Doğalcılık asıl anlatımını, Émile Zola'nın *Le Roman expérimental* (1880; "Deneysel Roman") adlı deneme yazılarında buldu. Doğalcılık'ın öngördüğü yöntemlere Zola kadar sıkı sıkıya bağlı kalmış çok az yazar vardır. Türk edebiyatına Doğalcılık, deneye dayalı bilimlerin ateşli savunucusu Beşir Fuad'ın etkisiyle girdi. Beşir Fuad roman ya da öykü yazarı değildi, ama bazı yapıtlarında Doğalcılığın temel ilke ve yöntemlerini savunarak dönemin romancı ve öykücülerini etkiledi.

Aycan EKEN
Fransız Dili ve Edebiyatı
4.Sınıf

⁶ "Naturalism", in *The Encyclopedia of Philosophy*, Macmillan, 1996 Supplement, 372-373

ÖĞRETMEN

Öğretmen karanlıkları aydınlatan bir bilgi ışığıdır. O bir ülkenin dünü ve yarınıdır. Onun bilim yolunda yetiştirdiği nesiller yarınlara ışık tutarak bu kutsal görevi devam ettirirler. Öğretmenlerimiz bizim amaçlarımızı ulaşmamıza yardım eder, yarınlara umutla bakmamıza yardımcı olurlar. O bizleri bilgi zirhıyla donatan, paylaşmayı, saygıyı, sevgiyi, kardeşliği, öğretmendir. Bazen onları bir kütüphane gibi görebilir, onların bilgilerinden nasıl faydalanacağımızı biliriz. Bizler ilkokula başladığımızda bir damla yağmur suyuna muhtaç olan toprak gibi bilgiye muhtacdır. İşte o yağmur öğretmenimizdir. Bizi nasıl bilgi ile donatacağını bilir ve bizlerin olgunlaşmasında bize yardımcı olur. O öğrencilerine analık ve babalık yapar dertlerini dinler, zorlukları aşmasında önemli bir rol oynar. Onların yolu her zaman engebelidir, bu yolda yürürken her türlü fedakârlığı gösterirler. Bu kutsal görevi asli görevleri olarak bilmişlerdir. Bir ülkenin bilinçli kuşaklar yetiştirmesinde en önemli yere sahiptir öğretmenler. Hangi meslek dalında olursa olsun toplumun her kesimindeki insanı o yetiştirir. Bir ülkenin en önemli yapı taşlarından biridir öğretmen. Ulu önderimiz Gazi Mustafa Kemal Atatürk bu kutsal görevi meslek edinenlere şöyle demiştir: "Cumhuriyet sizden fikri hür, vicdanı hür, irfanı hür nesiller ister. Öğretmenler yeni nesil sizlerin eseri olacaktır." Ulu önderimizin gözünde öğretmenlerin farklı bir yeri vardır. Ulu önderimize göre öğretmenler ne kadar iyi yetiştirilir ve toplumda onlara değer verilirse yetişen yeni nesillerde o kadar iyi olur. Ancak günümüzde öğretmenlere yeterli kadar önem verilmemektedir. Bununla birlikte öğretmenlerimiz aldıkları eğitimin yetersiz oluşundan kaynaklı yetiştirdiği öğrencilerde belirli noktalara gelememektedir. Bunun temel kaynağı eğitim sistemimizin araştırmadan uzak, bilgiye dayalı olmayan ezberci, sınavlardan geçmeye yönelik sadece bir akşamlığına bu bilgileri kafalarına yerleştiren nesil ortaya çıkmasıdır. Hâlbuki bu kutsal görev geleceğimiz dediğimiz yeni nesillere ezberlemeyi değil öğrenmeyi ve öğrendiklerini en iyi şekilde kullanmayı öğretene olmalıdır. Aksi halde hiçbir alanda ilerleme sağlanamaz.

Ümit TAVAŞ
Fransız Dili ve Edebiyatı
4.Sınıf

ZOR GELİR

Geçmişten ders almak kolaydır...
Ama ezber etmek zor gelir...

Sarhoşken kusmak değil,
Ayıkken düşmek zor gelir...

Yalnızlık mı ki mesele,
Bir türlü olamamak zor gelir...

Konuşmak zor görünse de,
Bazen susmak zor gelir...

Ölüm şarap gibidir...
Asıl yaşamak zor gelir...

Yollar uzundur uzun...
Gitmek değil, beklemek zor gelir...

Bazen gittiğinde,
Geri dönüşler zor gelir...

Boğazına kadar gömülse de,
Ağlamak gülmekten zor gelir...

Acımak, acınmak kolaydır...
Acımadan yaralanmak zor gelir...

O'nu kaybetmek değil,
Kendine uzaktan bakmak zor gelir...

Kendini bulmakta zorsa,
Kaybetmek en zor gelir...

Kendini kaybedebilmişsen eğer,
Gerisi tırıs gider, vız gelir...

Alper ERATİLLA
Başkent Üniversitesi
Biyomedikal Mühendisliği
3. Sınıf

OLUR DA OKURSAM YİNE BİR ŞİİR

Serenat gibi gelirdi sözlerim sana
Dinlerdin tüm saflığınla
Anamlara bakmadan, sanki yabancı bir şarkıymış gibi, dinlerdin.
Empoze edemezdim sana anlattıklarımı.
Bir parşömen dolusu şiir yazsam da adına, perçinleyemezdim seni onlara...
Kaçar giderdin hep, söyleyecek olduğumda
Teskin edecek kimsem olmadığından, teslim ederdim kendimi, uykudaki karamsarlığa.
Geçmezdi o gün benim için
Ve ben, sana yazdığım her gün için, karamsardım aslında
Seni farklı farklı anlatırdım her seferinde yine tekrar sana
Hevesine yanımda olurdun.
Nefesime ihtiyacın yoktu senin
Aşk olsun sana...
Ben seni severdim, sen sözlerimi.
Farkı yakalamıştım bu defa
Karamsar olsam da, ölümü unuttuğum tek yer yanındı galiba
Sorardım bendime ölsem üzülür mü diye
Belki biraz ağlardın, sonra açılır susardın, iki güne unuttur hayata dalardın
Hayat basitti sana göre veya sadece benim gözümde öyle
Hayalin, hayat olsun bana...
Her neyse, bana gelince,
Çimlerde oturdum genelde
Yeşil rahatlatırdı beni, temiz hava eşliğinde
Sen gelirdin yanıma bazen sessizce
Dokunurdun derin sensizliğime
Serüvenim son bulmayacak gibi olurdu
Seni düşünürken, gerçek ölüm bile unutulurdu
Kıvılcımın yeterdi iç yüzümü de güldürmeye

Ama sen kıvılcımı vermezdin, öyle ki uzaktan ateşi gösterir beni imrendirirdin
Canım yanardı ama belli etmezdim sana...

Buralar bazen soğuk olurdu, çimleriye ıslak

Otururken ben yine, çim üzerine serdiğim ceketime

Önüme sekerek gelirdin, gözlerin parlardı

Gözlerinde öldüğüm bir kez daha canım yanardı

Kollarını kaldırarak üzerime doğru koşardın

Ben pusardım yanıma gelir beni kaydırır, usulca konardın

Sokulurdun, nefesinin buharıyla ellerini ısıtırdın

Kolunu koluma dolar, başını omzuma koyardın

Gittin ya, helal olsun sana...

Ve bir şiir okumamı ister miydin yine

Ben mi? Karşı gelemezdim sesine

Seni anlattığım şiirlerimden birini okurdum ve sen dalar giderdin

Kokun kokuma karışırdı

Ve ben o gün üzerimdekini tam bir hafta yıkamazdım...

Sonbahar gibiydi bir keresinde, yapraklar düşerdi, otururken biz üzerimize

Sen gülerdin her yaprağa, benim üzerime düşünce

Bense içten bir tebessüm ile karşılık verirdim

Ve gülüşünü içime işler, her gece âşık olmak için, kalbime çizerdim...

Adın, kalbimde yara.

Aşk olsun, hayal olsun, helal olsun sana...

Hayal olan bir şeyi yazmak o kadar garip ki

Sevgiye inanmak isterdim seninle

Layık olsaydın satırlarıma...

Adil Hüseyin ADİL
Karadeniz Teknik Üniversitesi
İktisadi ve İdari Bilimler Fakültesi
2. sınıf

AVRUPA BİRLİĞİ VE TÜRKİYE

Avrupa, ortak normlar, prensipler ve değerler etrafında birleştiğimiz müşterek evimizdir. Avrupa ailesinin bir parçası olarak Türkiye, sadece Kıta'daki siyasi, ekonomik ve sosyo-kültürel gelişmeleri etkilemekle kalmamış, aynı zamanda bunlardan kendisi de etkilenmiştir. Türkiye'nin Kıta'da oynadığı rol analiz edilmeden Avrupa'nın bütüncül bir değerlendirmesi yapılamaz. Geçmişte olduğu üzere, bugün de Türkiye ve diğer Avrupa ülkelerinin kaderleri iç içe girmiş haldedir. Aynı şekilde geleceğe de birlikte bakmaktayız. Dolayısıyla, AB ile ilişkiler Türkiye'nin temel bir dış politika konusudur. Türkiye' siz AB ve AB'siz Türkiye her zaman eksik kalacaktır.

Türkiye Cumhuriyeti kurulduğu günden bu yana, çağdaş medeniyetler seviyesine ulaşma yolunda her zaman uluslararası konjonktürdeki gelişmeleri yakından takip etmiş ve OECD, NATO gibi uluslararası oluşumlarda kendini konumlandırmıştır. İnsanlık tarihinin en büyük barış projesi olarak nitelendirilen Avrupa Ekonomik Topluluğunun (AET) 1958 yılında kurulmasından kısa bir süre sonra Türkiye de bu gelişmeye kayıtsız kalmamış ve Temmuz 1959'da Topluluğa tam üye olmak için başvurmuştur. 12 Eylül 1963 tarihinde imzalanan Ankara Antlaşması Türkiye ile Avrupa Ekonomik Topluluğu arasında bir ortaklık çatısı oluşturdu. Ankara Antlaşması Türkiye'nin AET'ye entegrasyonu için hazırlık, geçiş ve nihai dönem olmak üzere üç kademeli bir süreç öngörmüştür. Anlaşmada öngörülen hazırlık dönemi 1973 yılında Katma Protokol'ün yürürlüğe girmesiyle sona ermiş ve geçiş dönemine girilmiştir. 1970'lerin ekonomik zorlukları ve 1980 Darbesi AET ile Türkiye arasındaki ilişkilerin dondurulmasına yol açtı. 1983 yılında çok partili seçimlerin yapılması üzerine Avrupa Birliği ile Türkiye arasındaki ilişkiler yeniden canlandı. 14 Nisan 1987 tarihinde Türkiye resmen tam üyelik başvurusunda bulundu. Avrupa Birliği'yle bütünleşmenin ilk aşaması olarak Türkiye 1 Ocak 1996 tarihinde Avrupa Birliği'yle Gümrük Birliği'ne girdi

10-11 Aralık 1999 tarihlerinde Helsinki'de yapılan Zirvede tam üyeliğe adaylığımızı tes-cil edilerek Avrupa Birliği ile uzun bir geçmişi bulunan ilişkilerimizde yeni bir dönem başlamıştır. 17 Aralık 2004 tarihli Brüksel Zirvesi, AB-Türkiye ilişkilerinde bir dönüm noktası olmuştur. Zirvede Türkiye'nin siyasi kriterleri yeterli ölçüde karşıladığı belirtilerek 3 Ekim 2005 tarihinde müzakerelere başlanması önerilmiştir. Önerilen tarihte katılım müzakerelerine başlanmış olup, müktesebat uyum çalışmaları halen devam etmektedir.

2009'dan bu yana olumsuz etkileri küresel ölçekte hissedilen ekonomik ve mali krize rağmen, Avrupa'nın 6. büyük ekonomisi olan Türkiye, 2011'de yüzde 8,5'lik, 2012'de yüzde 2,2'lik büyüme oranıyla Avrupa'da ilk sırayı almıştır. Türkiye'nin aynı zamanda Birlik ile yoğun ticari ve ekonomik ilişkileri bulunmaktadır. AB en büyük ticaret ve yatırım ortağımızdır. Hâlihazırda dış ticaretimizin yaklaşık yüzde 37'si AB üyesi ülkelerle gerçekleşmektedir. Ülkemize gelen doğrudan yabancı yatırımın da yüzde 70'i AB kaynaklıdır. Türkiye'nin katılımı, Avrupa iç pazarının büyüklüğünü arttıracak ve AB'nin küresel ekonomideki göreceli rekabet yeteneğini güçlendirecektir. Eğitimli ve dinamik nüfusu, bölgesindeki saygın konumu ve izlediği vizyoner ve çok boyutlu dış politika ile Türkiye, Birlik için gerçek bir kazanım teşkil edecektir.

Türkiye, AB tarafından yürütülen insani ve askeri faaliyetlere de katkıda bulunmaktadır. Ülkemizin bu katkıları sadece AB üyeliğine adaylıkla ilgili değil, bölgesel ve uluslararası barış ve istikrarı destekleyen çok yönlü dış politikasının da bir unsurudur. Bosna-Hersek'teki EUFOR-ALTHEA harekâtı ve Kosova'daki hukukun üstünlüğü EULEX Misyonu Türkiye'nin hâlihazırda katkı sağladığı AB operasyon ve misyonlarıdır. Özel jeostratejik konumu ve geniş ekonomik potansiyeliyle Türkiye'nin Birliğe üyeliği somut fayda getirecektir. Ülkemizin katkı

limi, AB'ye yük değil, katma değer sağlayacaktır. Bu ilişkiyi üyelik nihai hedefiyle ilerletmek hem Türkiye hem AB için stratejik öneme sahiptir.

AB ile müzakerelerin ne kadar sürede tamamlanacağı konusunda kesin bir tarih bulunmamaktadır. 2007 yılında, Türkiye 2013 yılına kadar AB hukukuna uymayı hedeflediğini belirtti ancak Brüksel, üyelik için son tarih olarak bunu reddetti. 2006 yılında Avrupa Komisyonu Başkanı José Manuel Barroso, üyelik sürecinin en az 2021 yılına kadar süreceğini belirtti.

31 Ekim 2012'de Türkiye Cumhuriyeti Başbakanı Recep Tayyip Erdoğan, Almanya'ya bir ziyarette bulunarak 2023'te Türkiye Cumhuriyeti'nin 100. kuruluş yıl dönümünde Avrupa Birliği'ne üyeliğini beklediğini açıkça belirtmiştir.

"Eğer Avrupa bir Hıristiyan kulübü ise ve milliyetçilik üzere kuruluysa, o zaman Türkiye'nin Avrupa'nın içinde yeri yoktur. Eğer Avrupa "Özgürlük, eşitlik ve kardeşlik" temelinde ise Türkiye Avrupa'nın bir parçası demektir. Şu anda Türkiye yine Avrupa aynasının bir görüntüsü olma yolunda. Avrupa şu anda Türkiye'yi birliğe alıp almama soruları ile kendi kimliğini sorguluyor."

Orhan PAMUK

Yusuf SEYDANOĞLU
Fransız Dili ve Edebiyatı
4. Sınıf

Kaynakça;
Euronews 29.11.2009
Abgs.gov.tr
Mfa.gov.tr

O OLMAK

Bence tek bir yolu var bu yolun
Ya alıp gideceksin başını,
Ya da sürükleneceksin.
Benim ikisini de yapmaya gücüm yok.
Garip bir his var içimde şimdi...
Ne deniz olabiliyorum ne de balık
En iyisi kum olmak belki de...
Kendini denize bırakıp,
Gelgitlerle yok olmak...
Sonra bilmediğim denizlerin
Kıyılarında barınmak,
Ya da balık olmak daha iyi olurdu,
Sonra bilmediğim insanların
Rakısına meze olmak...
Kendime çok hain davranıyorum,
Biliyorum...
Ama elimden gelenin en iyisi bu...
Peki, ne olalım, ne yapalım şimdi?
Ya da buldum ben senin ne istediğini
Sen söyle, onu yapalım,
O olalım hadi!

Melike ÖZKAN
Fransız Dili ve Edebiyatı
4. Sınıf

ÇOK SEVDİM BİR ZAMANLAR SEVİYORUM YİNE DE

Çok sevdim bir zamanlar, seviyorum yine de
Alıp başını gitmeyi yollar boyunca
Seyretmek bir bozkır akşamını camından bir otobüsün
Masal şehirlerini geçerken hızla

Çok sevdim bir zamanlar, seviyorum yine de
Ürpertili, sınımsız tenini kadınların
Salmak serin sulara gövdemi
Düşüp gitmek ardına şiiirin ve aşkın

Çok sevdim bir zamanlar, seviyorum yine de
Var olduğumu düşünmeyi, ürpererek...
Karanlık bir odada küçük bir çocuk gibi
Yağmurdan ve yalnızlıktan ürkek

Çok sevdim bir zamanlar, seviyorum yine de
Düşüncemi geniş ve sonsuz olanla birleştirmeyi
Hırçın ve ele geçmezce atılğan
Uysal ve usulcacık benim olan şeyi...

Çok sevdim bir zamanlar, seviyorum yine de
Ve hep seveceğim beynim ve tenim var oldukça bu dünyada
Piril pilin olanı, her zaman bir güz diriliğinde
Değişmez ve değişken olanı sonsuzca...

Ataol BEHRAMOĞLU

JADIS J'AI AIMÉ BEAUCOUP, J'AIME QUAND MÊME

Jadis j'ai aimé beaucoup, j'aime quand même
M'en aller au long de chemin
Contempler une soirée de campagne par les vitres
d'un bus
En passant rapidement à travers les villes de rêve

Jadis j'ai aimé beaucoup, j'aime quand même
La peau frissonnée et toute chaude des femmes
Me laisser le corps dans l'eau fraîche
Poursuivre la poésie et l'amour

Jadis j'ai aimé beaucoup, j'aime quand même
Penser que j'existe, en frémissant...
Comme un petit enfant dans une chambre obscure
Effrayé par la solitude et la pluie

Jadis j'ai aimé beaucoup, j'aime quand même
Mélanger mon esprit avec ce qui est vaste et infini
J'aime ce qui est à moi docile et douce...
D'une façon introuvable, combatif et hardi

Jadis j'ai aimé beaucoup, j'aime quand même
Et j'aimerai tant que mon esprit et mon corps existent
Ce qui est tout brillant dans la vivacité d'un automne
Ce qui est constant et changeant d'une façon infinie...

Ataol BEHRAMOĞLU
Traduit par: Demet CÖMERT
Fransız Dili ve Edebiyatı
Yüksek Lisans Öğrencisi

YAĞMUR KAÇAĞI

Elimden tut yoksa düşeceğim
 Yoksa bir bir yıldızlar düşecek
 Eğer şairsem beni tanırsan
 Yağmurdan korktuğumu bilirsen
 Gözlerim aklına gelirse
 Elimden tut yoksa düşeceğim
 Yağmur beni götürecekt yoksa beni

Geceleri bir çarpıntı duyarsan
 Telâş telâş yağmurdan kaçıyorum
 Sarayburnu'ndan geçiyorum
 Akşamsa eylül' se ıslanmışsam
 Beni görse belki anlayamazsın
 İçlenir gizli gizli ağlarsın
 Eğer ben yalnızsam yanılmışsam
 Elimden tut yoksa düşeceğim
 Yağmur beni götürecekt yoksa beni

Attilâ İLHAN (1925-2005)

FUYANT DE LA PLUIE

Tiens ma main sinon je tomberai
 Sinon les étoiles seront filées l'une après l'autre
 Si je suis poète si tu me connais
 Si tu sais que j'ai peur de la pluie
 Si mes yeux te viennent à l'esprit
 Tiens ma main sinon je tomberai
 La pluie m'enlevera sinon moi

Si, la nuit, tu entends un palpitement
 Je fuis, en tout hâte, la pluie
 Je passe par Sarayburnu
 S'il faisait le soir si c'était septembre
 Si j'étais mouillé si tu me rencontrerais
 Tu ne m'auras pas compris peut-être
 Si tu te rends triste tu pleureras secrètement
 Si je suis seul si je suis trompé
 Tiens ma main sinon je tomberai
 La pluie m'enlevera sinon moi

Attilâ İLHAN (1925-2005)

Traduit par: Galip BALDIRAN

Faint text or a title located below the stamp at the top of the page.

Second line of faint text, possibly a subtitle or a section header.

Third line of faint text, likely the beginning of a paragraph.

Fourth line of faint text, continuing the paragraph.

Fifth line of faint text, continuing the paragraph.

Sixth line of faint text, continuing the paragraph.

Seventh line of faint text, continuing the paragraph.

Eighth line of faint text, continuing the paragraph.

Ninth line of faint text, continuing the paragraph.

Tenth line of faint text, continuing the paragraph.

Eleventh line of faint text, continuing the paragraph.

Twelfth line of faint text, continuing the paragraph.

Thirteenth line of faint text, continuing the paragraph.

Fourteenth line of faint text, continuing the paragraph.

Fifteenth line of faint text, continuing the paragraph.

Sixteenth line of faint text, continuing the paragraph.

Seventeenth line of faint text, continuing the paragraph.

Eighteenth line of faint text, continuing the paragraph.

Nineteenth line of faint text, continuing the paragraph.

Twentieth line of faint text, continuing the paragraph.

Twenty-first line of faint text, continuing the paragraph.

Twenty-second line of faint text, continuing the paragraph.

THE HISTORY OF THE

REIGN OF

CHARLES THE FIRST

BY

JOHN BURNET

MONAT

Yurt Dışı
Eğitim
Danışmanlığı

Farklı Hizmetlerle Güvenilir Seçim Hayallerinizi Gerçek, Gerçekleri Hayatınız Yapabilir...

Yeni sezon'a başlarken "En Uygun Fiyatlarla Her Yöne"

Tüm Yaş Grupları için Tüm Ülkelerde

Tüm Yaz Okulları - Transferler - Yoğun ve Standard Dil Kursları - Lise - Kolej - Üniversitelere
Yerleştirme - Sertifika ve Mesleki Diploma Programları - MBA - Özel Amaçlı Dil Kursları -
Amerika ve Kanada'da 1 yıllık - Akademik Sertifika Programı + 1 - 3 yıl çalışma deneyimi -
Sınav Hazırlık Kursları - Hobi Kursları
Ve Diğerleri

1994'den beri yurt dışı eğitim hayallerinizi gerçekleştirmek için sizlerle birlikte...

Görüşmeleriniz, yorumlarınız ve sorularınız için bize monat@monatedu.com adresinden,
telefonlarımızdan (0232) 369-9272 - (0232) 368-5234 - ulaşabilir ve/veya ofisimizi ziyaret edebilirsiniz.

www.monatedu.com

1723 sok (Karşıyaka Vapur İskelesi karşı - Akbank Sahil şubesi sokakı) 06 İş Merkezi No 6 Kat 3 D 304 Karşıyaka 35530 İzmir

ÖNEMLİ BİLGİLER:

- 1) ABD ve Kanada'da 9 aylık Sertifika ve/veya 2 yıllık onisans (kolej), 4 yıl lisans, Master veya MBA eğitiminden sonra yasal olarak ABD'de 29 aya kadar eğitim aldığınız konuda, Kanada'da ise dilediğiniz konuda 3 yıla kadar çalışma hakkınız vardır.
- 2) Kolej ve veya üniversitelere (onisans - lisans - lisansustu programlar) sartli kabullerde bazı istisnalar disinda TOEFL ve/veya IELTS testlerini almak gerekmez.!!!
- 3) ABD community college eğitiminden sonra ara sınav olmaksizin ve TOEFL istenmeden basariniz dogrultusunda ABD'de bulunan hemen hemen tüm üniversitelerden herhangi birine direkt gecis yapabilirsiniz...!!!
- 4) ABD'de kolej ve üniversite eğitiminiz esnasında kampus icinde haftada 20 saat çalışma hakkınız vardır.
- 5) KANADA'da kolej ve üniversite eğitiminiz esnasında ilk 6 aya kadar kampus icinde haftada 20 saat çalışma hakkınız olduğu gibi 6 aydan sonra kampus disinda da çalışabilirsiniz.

"Eserinize
Değer
Katar..."

AYBiL

DİJİTAL BASKI ÇÖZÜMLERİ

www.
info@ **aybilonline.com**

AYBiL
DİJİTAL BASKI ÇÖZÜMLERİ

Merkez

Tel : 0.332 350 21 71 Fax : 0.332 350 71 21

Ferhuniye Mahallesi Sultanşah Caddesi Aktif İş Merkezi No : 30 / A
Selçuklu / KONYA

SELÇUK ÜNİVERSİTESİ EDEBİYAT FAKÜLTESİ FRANSIZ DİLİ VE EDEBİYATI

ADIM

KÜLTÜR SANAT VE EDEBİYAT DERGİSİ

Sayı 17

*Yaşamak bir ağaç gibi tek ve hür ve
bir orman gibi kardeşçesine...*

N. Hikmet Ran

ADIM®

İki Aylık Kültür Sanat ve Edebiyat Dergisi

Sahibi ve Sorumlu Müdürü

Melike ÖZKAN

Yayın Yönetmeni

Melike ÖZKAN

Yayın Kurulu

Melike ÖZKAN

ELF KARAEER

Selin SİVARI

Senem OKUMUŞ

Yayın Türü

Yerel Basım

Konya / Ocak, 2014

Her Hakkı Saklıdır.

Derginin İzni Olmadan Hiçbir Yazı Başka Bir Yerde Yayınlanamaz.
Alınan Yazılar Yayınlanmasa Bile İade Edilmez.
Yazıların Sorumluluğu Yazarlarına Aittir.

Yazışma Adresi:

Selçuk Üniversitesi, Edebiyat Fakültesi

Fransız Dili ve Edebiyatı

Selçuklu / KONYA

adimdergisi1@hotmail.com

Dizgi

Melike ÖZKAN

Aybil Basımevi Sertifika Nu.:20781

Baskı

Aybil Dijital Baskı Sistemleri ve Matbaa

Ferhuniye Mah. Sultangah Cad. Nu.: 30/A KONYA

Tel : 0332 350 21 71 Faks: 0332 350 71 21

info@aybilonline.com

İÇİNDEKİLER

BAŞLIK	YAZAR	SAYFA
Editör'den	Yayın Kurulu	2
Charles Baudelaire	Dilek KARADENİZ	3
Nejat Uygur	Aycan EKEN	5
Göl/Le Lac	Eda DOLMA	7
Çerkesler	Seren ERSOY	9
Ritim Nedir?	Yusuf ORHAN	11
Kimdi Atilla İlhan?	Merve KIRÇAK	12
Sevgili'ye	Sefa UYSAL	13
Ansızın Anılar	İbrahim TUGER	14
Çenesi Düştü Şiirin Bu Gece	Adil Hüseyin ADİL	15
Yabancı	Hadimi Cihad YAPICI	15
Kalem Haykırdı Hayatı...	Serhan DÖNMEZ	16
Hayat	Rauf HASANALİYEV	18
Sözcükler Döküldü Kanatlarımdan	Selin SIVARI	19
La Confiture De Coings	Kıymet AVCI	21
Beş Harf İki Hece	Canberk KAYA	23
Yabancı	Bahtiyar TEKİN	25
Zamanla Bitermiş Her Şey	M. Abdullah POYRAZ	26
Eiffel Kulesi	Senem OKUMUŞ	28
Güneş'in Ardı	Elif KÜLAH	29
Sensizlik	Melike ÖZKAN	31
Boyama	Alper ERATİLLA	31
Beyaz At	Tuğrul TANYOL	30
Cheval Blanc	Çeviren: Galip BALDIRAN	32

EDITÖR'DEN

Adım Dergisi okurlarına merhaba...

Sizlerle bir kez daha buluşmanın verdiği bu mutluluk tarif edilemez. Bizleri yalnız bırakmayan saygıdeğer öğretmenlerimize, sevgili arkadaşlarımıza, değerli yazarlarımıza ve siz kıymetli okurlarımıza teşekkürlerimizi sunuyoruz.

Aralık ayında Mevlana Celaleddin-i Rumi'nin 740. Vuslat Yılı dönümü, Şeb-i Arus kutlamasıyla son buldu. Asırların geçmiş olmasına rağmen günümüze kadar her an bize eşlik eden eskimeyen düşünceleriyle manevi önderlerimizden biri olan Hz. Mevlana'ya ev sahipliği yapmaktan gurur duyuyoruz. İnsanlara olan çağrısını "gel, gel, ne olursan ol yine gel" diyerek yapmıştır ve bu sözleriyle dil, din, ırk ayırt etmeden manevi yolculuğa davet etmiştir. Hoşgörü ve sevgisiyle tanınan Hz. Mevlana'yı bir kez daha saygıyla anıyoruz.

Adım Dergisi olarak yeni yılınızı kutlar ve 2014 yılının herkese sağlık, mutluluk, huzur ve başarı dolu günler getirmesini temenni eder, siz değerli okurlarımızı bu yeni sayımızı keyifle okuyacağınızı düşündüğümüz yazılarımızla baş başa bırakıyoruz.

18. sayımızda görüşmek dileğiyle,

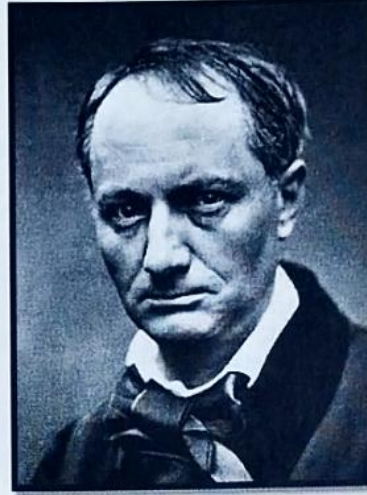
Mutlu kalın...

Adım Dergisi
Yayın Kurulu

CHARLES BAUDELAIRE

Charles Baudelaire 9 Nisan 1821'de Paris'te doğmuştur. Baudelaire küçük yaşta babasını kaybetti. Annesinin ikinci evliliğinden dolayı mutsuz bir çocukluk geçirdi.¹ Baudelaire okuduğu okuldan disiplinsizlik yüzünden atıldı. Ailesi tarafından hukuk öğrenimi görmeye zorlanan Baudelaire buna karşı çıkarak duş bir yaşam seçti.20 yaşında frengi hastalığına yakalandı. Hindistan'a kısa bir yolculuk yaptı ve sonra Paris'e geri döndü.²

1846'da, Les Fleurs du Mal (Kötülük Çiçekleri) adlı kitabına girecek şiirlerini yazmaya başlayan Baudelaire, 1847'de Edgar Allan Poe'yı keşfederek, çocukluğunda öğrendiği İngilizce bilgisiyle, Poe'nun eserlerini Fransızcaya çevirmeye başladı.³ Les Fleurs du Mal kitabında ki altı şiir kamu ahlakına aykırı nunca hakkında dava açıldı. İlk kitabından üç sene sonra 1860'da "Yapay Cennetler"i yayınladı. 1860'da yayınlanan, Yapay Cennetler adlı eserde de uçlarda gezinen bir kişilik sergileyen Baudelaire, bir tür otobiyografi olan, Çırılçıplak Soyulan Yüreğim üzerine çalıştığı ve 1862'de, Le Spleen de Paris (Paris Sıkıntısı) adıyla, düzyazı şiirlerini yayımladığı sırada frengini hastalığı yeniden ortaya çıktı.⁴ İki yıl kaldığı Belçika'dan dönüşünde felç olan sanatçı, 31 Ağustos 1867 tarihinde Paris'te 46 yaşındayken öldü.

Romantiklerle simbolistler arasında bir köprü kurarak kendisinden sonraki sanatçıları etkilemiştir.⁵ Bu sanatçılardan bazıları Rimbaud, Mallarmé, Yahya Kemal ve Cahit Sıtkı Tarancı'dır. 20. yüzyıl edebiyatının en etkili kılavuzlarından biridir. Şiirlerinde biçim güzelliği, düşünce zenginliği ve hüznün iç içedir. Şiire yeni bir tarz getirmiştir. Deneme, eleştiri, hikâye ve mensur şiir türünde yazıları vardır. Hayatta olduğu sırada, kurulmakta olan modern Paris'in metropol yaşantısı üzerine inşa ettiği edebiyatı ve eleştiri yazıları, yenilikçi estetiğin başlangıcı sayılır.⁶

¹ Ankara üniversitesi dil ve tarih-coğrafya fakültesi yayınları no:311

² <http://www.biyografi.info/kisi/charles-baudelaire>

³ <http://www.nkfu.com/charles-baudelaire-hayati-ve-eserleri/>

⁴ http://tr.wikipedia.org/wiki/Charles_Baudelaire

⁵ <http://www.biyografi.info/kisi/charles-baudelaire>

⁶ <http://www.biyografi.info/kisi/charles-pierre-baudelaire>

İÇE KAPANIŞ

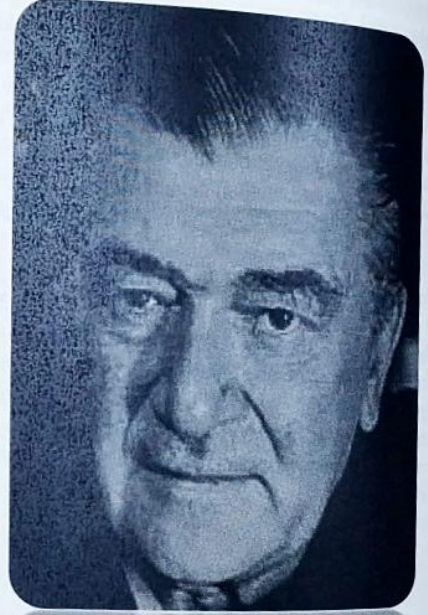
Derdim, yeter, sakın ol, dinlen biraz artık;
Akşam olsa diyordun, işte oldu akşam;
Siyah örtülere sardı şehri karanlık;
Kimine huzur iner gökten, kimine gam.

Bırak, şehrin iğrenç kalabalığı gitsin,
Yesin kamçısını hazzın sefil cümbüşte
Toplasın acı meyvesini nedametin
Sen gel, derdim, ver elini bana gel şöyle.

Bak göğün balkonlarından, geçmiş seneler
Eski zaman esvaplarıyla eğilmişler;
Hüzün yükseliyor, güler yüzle, sulardan.

Seyret bir kemerde yorgun ölen güneşi
Ve uzun bir kefen gibi doğuyu saran
Geceyi dinle, yürüyen tatlı geceyi.

Çeviren: Sabahattin Eyüboğlu

Dilek KARADENİZ
Fransız Dili ve Edebiyatı
4. Sınıf

NEJAT UYGUR

Nejat Uygur, 10 Ağustos 1927'de Klis'de doğmuştur. Sinema ve dizi oyuncusudur. Öğretmen bir annenin ve subay bir babanın üç çocuğundan ortancası olan Uygur, Kilisli sanatçı İsmail Dümbüllü tarafından keşfedilmiş ve meşhur edilmiştir. İlkokulu Siirt, Ezine ve İntepe'de okumuş ve bu dönemde tiyatroya müsamerelerle başlamıştır. Sarıyer, Çanakkale ve Manisa'da ortaokulu tamamladıktan sonra Güzel Sanatlar Akademisi'nin Heykel bölümüne girmiş; fakat mezun olamamıştır. 1943 yılında boksla beraber spora ilgisi artmıştır. Atletizm ve su topu dışında iyi de bir at binicisidir.⁷ 1950 yılında Necla Uygur ile evlenmiştir. Tiyatroya profesyonel anlamda 1949'da "Nejat Uygur Tiyatrosu" ile adım atmıştır. 1998 yılında Kültür Bakanlığı'nca verilen Devlet Sanatçısı unvanını almıştır.⁸ Nejat Uygur, düşündüğü ilk mesleğin tiyatro olmadığını belirtmiştir ve bunu da şu sözlerle dile getirmiştir.⁹

"Benim düşündüğüm ilk meslek pilotluktu. Çocukluğumda pilot olacağımı düşünürdüm. Hatta hiç unutmam Manisa'da olduğumuz yıllarda, yatak çarşaflarını alıp yüksek bir yerden aşağı atlamayı planlamıştım. Tecrübe pilotu olarak önce ağabeyim atladi ve ayağını kırdı. Ağabeyim Zeki Ayhan Uygur, Amerika'da ünlü bir beyin cerrahi şimdi. Onunla gurur duyuyorum. Ağabeyim burada deniz albayıydı, ordudan ayrıldı sonra."

⁷ Tiyatrom.com

⁸ T.C. Kültür Bakanlığı

⁹ Haftasonu.com

ÖDÜLLERİ VE ESERLERİ

2006 'da "Kemal Sunal Kültür Sanat Ödülü" En İyi Tiyatrocu Ödülü¹⁰
 2007'de "Altın Kelebek TV Yıldızları Yarışması" Tiyatroya Destek Yılı Özel Ödülü¹¹
 1999'da 22."Avni Dilligil Tiyatro Ödülleri" Belkıs Dilligil Onur Ödüllerini almıştır.¹²

HAYATININ SON YILLARI VE ÖLÜMÜ

Uygur, 10 Eylül 2007'de beyin damarlarında oluşan bir tıkanıklık nedeniyle vücudun sol tarafında kısmî felç geçirmiştir. Sağlık durumuna ilişkin yapılan basın toplantısında Uygur'un sol kolunu hareket ettiremediği, yüzünde kayma olduğu, bacağına biraz hareket olduğu, konuşmasının ise düzgün olduğu ifade edilmiştir.¹³ Usta tiyatro sanatçısı Nejat Uygur, uzun süre hastanede tedavi görmesine rağmen 18 Kasım 2013 günü saat 19.57 civarlarında solunum yetmezliği (respiratuar yetmezlik) sebebiyle 86 yaşında hayatını kaybetti.

Aycan EKEN
 Fransız Dili ve Edebiyatı
 4. Sınıf

¹⁰ Haber7com

¹¹ Cnnturk

¹² Hürriyet Gazetesi

¹³ Nejat Uygur kısmi felç geçirdi, NTVMNSNBC, 10 Eylül 2007

GÖL

Ebedi gecesinde bu dönüşsüz seferin
Hep başka sahillere doğru sürüklenen biz
Zaman adlı denizde bir gün bir lahza için
Demirleyemez miyiz?

Ey göl, henüz aradan bir sene geçti ancak,
Seyrine doymadığı o canım su yanında
Bir gün onu üstünde gördüğün şu taşta bak,
Oturdum tek başıma!

Altında bu kayanın yine böyle inlerdin;
Yine böyle çarpardı dalgaların bu yara,
Ve böyle serpilirdi rüzgârlarla köpüklerin
O güzel ayaklara.

Ey göl, hatırında mı? Bir gece sükût derin,
Çıt yoktu su üstünde, gök altında, uzakta,
Suları usul usul yaran kürekçilerin
Gürültüsünden başka.

Birden şu yeryüzünün bilmediği bir nefes
Büyülenmiş sahilin yankısıyla inledi
Sular kulak kesildi, o hayran olduğum ses
Şu sözleri söyledi;

"Zaman, dur artık geçme, bahtiyar saatler, siz
Akmaz olunuz artık!
En güzel günümüzün tadalım o süreksiz
Hazlarını azıcık!

Ne kadar talihsizler size yalvarır her gün,
Hep onlar için akın;
Günleriyle birlikte dertlerini götürün,
Mesutları bırakın.

Nafile isteyişim geçen saniyeleri;
Akıp gidiyor zaman.
Geceye:"Daha yavaş!" deyişim boş; tan yeri
Ağaracak birazdan.

Sevişmek! Hep sevişmek! Akıp giden saatin
Kadrini bilmeliyiz!
İnsan için liman yok, sahil yok zaman için,
O geçer, biz göçeriz!"

LE LAC

Ainsi, toujours poussés vers de nouveaux rivages,
Dans la nuit éternelle emportés sans retour,
Ne pourrons-nous jamais sur l'océan des âges
Jeter l'ancre un seul jour?

Ô lac! L'année à peine a fini sa carrière,
Et près des flots chéris qu'elle devait revoir,
Regarde! Je viens seul m'asseoir sur cette pierre
Où tu la vis s'asseoir!

Tu mugissais ainsi sous ces roches profondes,
Ainsi tu te brisais sur leurs flancs déchirés,
Ainsi le vent jetait l'écume de tes ondes
Sur ses pieds adorés.

Un soir, t'en souvient-il? Nous voguions en silence;
On n'entendait au loin, sur l'onde et sous les cieux,
Que le bruit des rameurs qui frappaient en cadence
Tes flots harmonieux.

Tout à coup des accents inconnus à la terre
Du rivage charmé frappèrent les échos;
Le flot fut attentif, et la voix qui m'est chère
Laissa tomber ces mots:

"Ô temps! Suspends ton vol, et vous, heures propices!
Suspendez votre cours:
Laissez-nous savourer les rapides délices
Des plus beaux de nos jours!

"Assez de malheureux ici-bas vous implorent,
Coulez, coulez pour eux;
Prenez avec leurs jours les soins qui les dévorent;
Oubliez les heureux.

"Mais je demande en vain quelques moments encore,
Le temps m'échappe et fuit;
Je dis à cette nuit: Sois plus lente; et l'aurore
Va dissiper la nuit.

"Aimons donc, aimons donc! De l'heure fugitive,
Hâtons-nous, jouissons!
L'homme n'a point de port, le temps n'a point de rive;
Il coule, et nous passons!"

Kıskanç zaman, kabil mi sevginin kucak kucak
Bize zevki sunduğu sarhoş edici anlar,
Kabil mi uzaklara uçup gitsin çabucak
Matem günleri kadar?

Nasil olur kalmasın bir iz avucumuzda?
Nasil yok olur her şey büsbütün silinerek?
Demek vefasız zaman o demleri bir daha
Geri getirmeyecek?

Loş uçurumlar: mazi, boşluklar, sonsuzluk,
Acaba neylersiniz yuttuğunuz günleri?
Alıp götürdüğünüz derin hazları artık
Vermez misiniz geri?

Ey göl! Dilsiz kayalar! Mağaralar! Kuytu orman!
Siz ki zaman esirger, tazeler havasını,
Ne olur, ey tabiat o günlerin saklasın
Bari hatirasını!

Sakin demlerde olsun, deli rüzgârda olsun,
Güzel göl, etrafını süsleyen oyalarda,
O kapkara çamlarda, sularına upuzun
Dökülen kayalarda!

İster meltemlerinde, bir ürperişle esen
Seslerde, ister uzak ister yakında olsun,
Yahut gümüş pullarla sular üstünde yüzen
Ay ışığın olsun!

Kuduran fırtınalar, sazlar bize dert yanan,
Meltemini dolduran kokular, hep beraber,
Ne varsa işitilen, görülen ve koklanan,
Desin ki: "Seviştiler!"

Traduit par: Yaşar Nabi NAYIR

Temps jaloux, se peut-il que ces moments d'ivresse,
Où l'amour à longs flots nous verse le bonheur,
S'envolent loin de nous de la même vitesse,
Que les jours de malheur?

Eh quoi! N'en pourrions-nous fixer au moins la trace?
Quoi! Passés pour jamais! Quoi! Tout entiers perdus!
Ce temps qui les donna, ce temps qui les efface,
Ne nous les rendra plus!

Éternité, néant, passé, sombres abîmes,
Que faites-vous des jours que vous engloutissez?
Parlez: nous rendez-vous ces extases sublimes
Que vous nous ravissez?

Ô lac! Rochers muets! Grottes! Forêt obscure!
Vous, que le temps épargne ou qu'il peut rajeunir,
Gardez de cette nuit, gardez, belle nature,
Au moins le souvenir!

Qu'il soit dans ton repos, qu'il soit dans tes orages,
Beau lac, et dans l'aspect de tes riants coteaux,
Et dans ces noirs sapins, et dans ces rocs sauvages
Qui pendent sur tes eaux.

Qu'il soit dans le zéphyr qui frémit et qui passe,
Dans les bruits de tes bords par tes bords répétés,
Dans l'astre au front d'argent qui blanchit ta surface
De ses molles clartés.

Que le vent qui gémit, le roseau qui soupire,
Que les parfums légers de ton air embaumé,
Que tout ce qu'on entend, l'on voit ou l'on respire,
Tout dise: Ils ont aimé!

Alphonse de Lamartine

Lamartine tedavi amacıyla gittiği Aix les Bains 'de ölümcül bir hastalığa yakalanan Julie Charles'la tanışır ve ona tutkuyla bağlanır. Ama sevgili Julie 'in çok az zamanı vardır. Lamartine, bu büyük aşkın zamanın acımasız akışı içinde kaybolmasına izin vermeyecektir. Kıyısında en mutlu yaşadığı Göl'ü ve Julie'yi ölümsüzleştirir ve zaman adlı denizde demirmek istediği o anı anlatır.

Eda DOLMA
Fransız Dili ve Edebiyatı
4. Sınıf

ÇERKESLER

"Çerkes" Kafkasya için bir ulusal kimliğin adıdır ve Adıge isminin karşılığıdır. Çerkes, Karadeniz'den Hazar Denizine kadar olan Kuzey Kafkasya topraklarında yaşayan halkların ortak adıdır."

Çerkes grubunu oluşturan halklar kendi içlerinde Adıge, Abhaz, Çeçen, Lezgi, Karaçay, Balkarlar gibi çeşitli adlar alırlar. Çerkes halkı içinde hem Müslüman, hem Hıristiyan kesimler vardır. Ülkemizdeki Çerkesler çoğunlukla Müslüman kesimindedir. Ancak ortak dilleri, kültürleri, din farklılığından daha önde gelir.

Türkiye'de 600 civarında Çerkes yerleşimi Trakya, Doğu ve Güneydoğu bölgeleri hariç bütün Anadolu'ya dağılmıştır. En yoğun Çerkes yerleşimi Sinop, Samsun, Çorum, Amasya, Tokat, Yozgat, Sivas, Kayseri, K.Maraş, Adana hattı ile orta batı Anadolu'da ve Marmara bölgesinde (Eskişehir, Bilecik, Bursa, Balıkesir, Çanakkale, Yalova, Sakarya, Düzce) bulunmaktadır.

Çerkesler düğünleriyle, danslarıyla, yemekleriyle geleneklerine en bağlı topluluklardan başında gelir

Çerkeslik, katı saygı kurallarıyla bilinen, kızlarıyla anılan, danslarıyla göz dolduran, gelenek göreneklerine bağlı, asil bir ırktır. Büyüklere saygıyı önemle aşıl原因an, kız erkek ayırmayan insanlardır. Çerkesler genelde katı kurallarıyla bilinir. İçlerinde büyüklerimizin de olduğu ortamda oturmak, bacak bacak üstüne atmak pek hoş karşılanmaz. Onların bulunduğu yere girdiğinizde saygı itibarıyla yanlarından geri geri çıkılır. En çok bilinen kuralları da düğünlerde uygulananlardır.

Bir çerkes genci evlenmek isterse, yuvayı geçindirecek maddi gücü olacak, büyük kardeşi bekârsa onun evlenmesini bekleyecektir. Çerkeslerde evlilik genelde geç yaşta olur ve 40 yaşına gelmiş hala bekâr birçok çerkesle karşılaşmak olasıdır. Uzak ya da yakın akrabadan eş seçmeyecek, mümkünse aynı köyden birini de seçmeyecek. Çünkü köydeki herkes kardeştir güdümü hâkimdir. Evleneceği kişinin genelde Çerkes olması istenir.

Çerkeslerde evlilikle ilgili konuların büyüklerle, anne ve babayla açıkça konuşulması ayıp sayılır. Bütün ilişkiler arkadaşlar, yengeler veya eniştelere aracılığıyla yürütülür. Gençler evlenme istekleri ailelerine başkaları aracılığıyla bildirir. Kız isteme törenlerinde aile, akraba büyüklerinden hatırı sayılır kişiler belirlenir ve bu kişiler gider. Törene damat ve babası katılmaz.

Çerkeslerin günümüze kadar devamlılığını sürdüren geleneklerin birisi de "kaşenlik" âdetidir. Bu adet bekâr genç kız ve erkekler arasında evlilik öncesi dönemde gerçekleşmektedir. Kaşenlik birbirinden hoşlanan genç kız ve erkekler arasındaki arkadaşlık ilişkisine denmektedir. Çerkes kız ve erkekleri birbirleri ile düğünlerde, toplantılarda, muhabbet ortamlarında bir araya gelirler. Bu toplantılar en yaygın olarak köylerde görülür. Bu tür toplantılarda genellikle bir kaç köyün gençleri bir araya gelir. Sabahlara kadar süren sohbetler, oyunlar ve eğlenceler yapılır. Bu geceler gençlerin birbirlerini tanımalarına yardımcı olmaktadır.

Çerkeslerle ilgili anlatılacak daha birçok şey vardır; yemekleri, müzikleri, dansları... Çerkeslerin adetleri çok fazladır ve detaycıdır. Özellikle de evlilik hususunda. Çerkesler için, eskisi kadar uyulmasa da adetler her zaman çok önemlidir. Akrabalık ilişkileri çok kuvvetlidir. Çerkesler birbirlerine çok bağlıdır.

Seren ERSOY
Fransız Dili ve Edebiyatı
4. Sınıf

RİTİM NEDİR?

Ritim, bir dizede, bir notada vurgu, uzunluk veya ses özelliklerinin, durakların düzenli bir biçimde tekrarlanmasından doğan ses uygunluğu, tartım, dizem ve. Çeşitli aletlere vurarak çıkarılan, düzenli ve akıcı seslerin oluşturduğu bütündür. Vurmali çalgıların ve perküsyonun temelidir.

Perküsyonu doğu ve batı perküsyonu olarak ayırabiliriz. Dünya perküsyonunu ele aldığımızda iki ülkenin ismini çok işitiriz. Hindistan ve Türkiye bu iki ülkelerden dünyaca ünlü perküsyon sanatçıları çıkmıştır ve temelleri çok eskiye dayanır. Fakat ülkemizde en çok küçümsenen müzik enstrümanı olarak bilinirler.

Dünyaca ünlü perküsyon sanatçısı Mısırlı Ahmet'in meşhur bir sözü vardır: "Dünya belli bir ritimde dönmektedir ve insan kalbi de düzenli bir ritimde atmaktadır bunlarda oluşabilecek en ufak bir ritim aksaklığı nasıl bir facia ve hayati riske dönüşüyorsa müzik içinde ritmin önemi de budur."

Türk musikisindeki ritimlere usul ismi verilir. 2 zamanlıdan başlar 120 zamanlı ritimlere kadar gider fakat günümüzde tasavvuf musikisi hariç 18 zamana kadar kullanılır. Tasavvuf musikisinde ise 120 zamana kadar faal bir şekilde kullanılmaktadır. Hatta çoğu zaman melodik ritim kullanılır. Tasavvuf musikisinde edepten ötürü vurmali çalgılar ya elde tutularak ya da bacağın üstüne yerleştirilerek icra edilir. Başlıca tasavvufi vurmali çalgıları bendir, daire, kudüm ve haliledir. Osmanlı döneminde perküsyonla tedavi yöntemleri ile ilgili sürekli haberler çıkıyor ama delilliyile açıklamak güç doğrusu... Fakat günümüzde tedavi yöntemlerini kullanıp sonuç alan ünlü perküsyonistler de vardır.

Bazen dinlediğiniz bir eser sizi bulduğunuz yerden ışık hızıyla koparıp geçmişte veya gelecekte bir döneme götürebilir. Zaten ritmin ve müziğin sırrı da buradadır.

Her zaman müzikle kalın...

Yusuf ORHAN
Fransız Dili ve Edebiyatı
4. Sınıf

'Elde Var Hüzün'

KİMDİ ATTILA İLHAN?

Sesi gür bir toplumcu, bir dava adamı iken bile içindeki hassas, nahif adamın aşka dair hislerini kaçırmayan özgün bir şairdi o...

Hem çağdaş şiirin bayraktarı hem divan edebiyatının ayrıntılarda gizlenmiş estetiğini yakalayan bir söz nakışçısı, hem Karacaoğlan gibi duru, içten...

İşte böyle çok yönlü, yetkin, her birimizin başka başka mısralarında gönül ülkemizin aynasını bulduğumuz bu büyük şair Attila İlhan'ı özlemle anıyoruz.

Kim bilir; belki de tüm zamanların en büyük şairiydi sekiz yıl önce yitirdiğimiz... Ölümü belki siz de dâhil hiç kimseye hiçbir şey hissettirmede değil mi? Ve sadece bir gazetenin köşesinde bir haber olabildi. Oysa o zamanında neler hissettirmişti bizlere. Bazen hasret, bazen umut, bazen hoş bir tebessüm oldu; akıp gitti mısralarla birlikte. Peki ya o günden beri; o öldüğünden beri duygularımızı bu kadar şahlandıran başka bir şair çıktı mı? Kocaman bir soru işareti...

Hiç okumasak da bilirdik onun şiirlerini. Sanki doğduğumuz günden beri biliyorduk bize unuttuğumuz duyguları hatırlatan o sıcak dizele-ri:

"Gözlerin gözlerime değince,
Felaketim olurdu ağlardım.
Beni sevmiyordun bilirdim,
Bir sevdiğin vardı duyardım."

Gidişinden çok yıllar önce 'ayrılık girdi araya' dedikten sonra 'elde var hüzün' demişti. Oysa artık hüzün bile yok elde, sadece kocaman kolay doldurulmayacak bir boşluk var...

"Gün gelir Attila İlhan ölür."

*Bir bıçağın ağızda yürür gibiydin
Demirlerin soğukluğu soğuk dudaklarında
Gözlerinde karanlığı dar hücrelerin
Seni görür görmez özgürlüğümden utandım
Söyle ne içersin, çay mı kahve mi?
Çok değişmişsin birden tanıyamadım*

*Saçların uzundu, omuzlarına akırdı
Gönümüz zenlenirdi sarışınlığından
Onlar mı kestiler, sen mi kısalttın
Gülerdin, içimize aylar doğardı
Görünmez dağların arkasından
Eski gülümsememi beyhude aradım
O sabah mı çıkmıştın bir gün önce mi?
Çok değişmişsin birden tanıyamadım*

*Bir çay içer misin, yoksa kahve mi?
Kibritim yok, demek çigaraya başladım
Ellerin de titriyor, bir şeyin mi var
Böyle bir kız değildin sen eskiden
Sana ne yaptılar, sana ne yaptılar?
Kırpıkların ıslansıyor durup dururken
O sabah mı çıkmıştın, bir gün önce mi?
Çok değişmişsin birden tanıyamadım*

Merve KIRÇAK
Fransız Dili ve Edebiyatı
4. Sınıf

SEVGİLİ'YE

Ey sevgili! Uğruna sözler dökülen, şarkılar yazılan... Bak bir tane daha yazıyorum şimdi. Bu sefer acı ve hüzün yüklü olmayacak satırlarım. Mutluluk fırtınaları koparacak içimdeki duygularım bile barıştı benimle. Acı ve hüzün kokan sözlerim teninin kokusunu alınca unuttu kendi kokusunu. Ve sevgili öyle mutlu ettin ki beni tıpkı bir çocuğun o kadar ağlayıp kavuşamadığı o çok istediği oyuncağa kavuştuğu zaman duyduğu mutluluk gibi. Öyle sevindirdin ki beni hani hapisshaneden cezasını çekip çıkan suçlunun sevindiği gibi. Öyle sevindirdin ki beni tıpkı bir askerin vatani görevini bitirip yolunu gözleyen nişanlısını sevindirdiği gibi. Görüyor musun sevgili sözlerim artık acı değil de huzur veriyor okuyanlara. Bu satırları okuyanlar artık üzüldüğü için değil mutlu olduğu için söyleyecek sevdiklerine. Dünyayı verseler ne yapayım sevgilim. Sen yanımdasın ya bunun mutluluğu asla benzeyemez diğerlerinin verdiklerine. Seni seviyorum sevgili seni seviyorum...

Yazıyorum durmadan satırlara. Ne olduğunu bilmediğim belki de daha anlamlarını bile bilmediğim kelimeler yazıyorum. Nedenini de bilmiyorum. Duygularımdan satırlara akan bu sözleri hiçbir kurala bağlı kalmadan sadece yazıyorum. Belki nesilden nesile gitmeyecek yazdıklarım ama şunu biliyorum ki sevenden sevilene çok iyi gidecek. Şimdi kulaklarını iyi aç ve dinle sevgili. Ben bunları yazarken kimse yanımda olmadı, olamazda zaten. Avuçlarımda, kanayan kalbimin feryadını tutarak ve koşarak geldim sana. Ama sen feryadımdan değil de koşarak gelişimden korktun. Küçük bir çocuğun sobaya elini değmesinden korktuğu gibi, sobanın devrilip evi yakmasından değil de elinin yanmasından korktun. Güvenmedin bana. Tıpkı bir kedinin köpeğe güvenmeyip kaçıışı gibi kaçmaya çalıştın benden. Oysaki en iyi dost düşmandır. Belki de güvenmekten korktun. Ben sana böyle tertemiz satırlara cümle bağırarak sevgimi anlatırken sen bana güvenmekten korktun. Şimdi oku bu satırları sevgili oku ve son kez dinle beni. Ben sana o çocuğun eline verdiği değer kadar değer verdim. Ben sana o kedinin köpeğe güven(me)diği kadar güvendim. Ve sana seni üzmeyeceğime dair söz verdim... Daha anlatmak istediğim o kadar çok şey var ki, denizler kâğıt, karalar kalem olsa yine de üstesinden gelemez sözlerimin. Ama şimdilik benden bu kadar sevgili. Bu satırlarda çok şey gizli...

Sefa UYSAL
Fransız Dili ve Edebiyatı
2. Sınıf

ANSIZIN ANILAR

İlkokula başladığımda beş yaşındaydım. Okula kayıt için gittiğimizde kırmızı koltukta oturan adam -müdür olduğunu sonradan öğrendim.- "Okula alamayız henüz çok küçük." demişti. Fakat masanın üzerinde duran gazetenin manşetini okumaya başlamamla olayların seyri değişmişti. "17 Ağustos'un yaraları sarılıyor." pencereden sesleri gelen tüm kalabalık ve adeta mevsimin yaz olduğunu söylüyormuşçasına cıvıldaayan kuşlar da dâhil herkes susmuştu bir anda. Müdür iki dakikasını altıya bölmüş yirmi saniye babama yirmi saniye bana bakıyor. Babama sanki kaybettiği bir şeyi arıyordu yüzümüzde. Babama ayırdığı son yirmi saniyenin on beşincisinde çaycı odaya girip müdürün suretimize yaptığı ahlaklı tecavüze müdahale etti. -Adı neydi bilmiyorum ama bana sorsalar eğer Tahsin olsun derdim.- Tahsin "Ne içersiniz müdürüm?" dedi. Müdür babama baktı babam çay dedi, müdür bana baktı babam oralet dedi. Müdür de çay içiyordu. Çaycıya karşı konuşan yüz babama döndüğünde Pablo Picasso'nun "Yalaka Adam" tablosu oluvermiş 20 dakika boyunca odanın içinde sergilenmişti. Çaylardan son yudumlar alındı ben de oraletimi bitirdim. Sanki herkes sözleşmiş gibi aynı anda bıraktı bardağını masanın üzerine. Kayıt işleri tamamlanmış eve dönerken yol üstündeki büfeden iki paket sigara almıştı babam. Ayın on sekiziydi bugün yani maaş günü sayılırdı. Ben de iki kutu cips aldım babam itiraz etmedi. Ayda bir kere alabiliyorduk çünkü çok pahalıydı ve babam işçiydi. Yengemin Fransa'dan gelen yeğeni her gün yiyordu hâlbuki. En çok da cipsi bitirip al önümde yiyordu üstelik pislik herif -Hakan- nefret ederdim ondan. En çok da cipsi bitirip al sende ye dediğinde kapağı açtıktan sonraki yaşadığım hayal kırıklığı akşamüstlerinde eve girdiğimde patates kızartması sandığım yağ kokusunun aslında biber kızartmasına ait olmasıyla eşdeğer. En çok da bu yüzden nefret ediyordum ondan.

Hakan'ın Türkiye'ye kesin dönüşü belli olduğunda oturup delikanlı gibi düşünmeye başladım. Kendi iç mahkememde Hakan'ı yargıladım bir gece sabaha kadar. "Birisinden sırf sana cips vermedi diye nefret edilir mi hem kendini onun yerine koy oğlum boru mu cips bu." "Hem sen olsan verir miydin sanki onun gibi gözünün önünde yemezdin belki ama olsun ayıptır. İyi çocuktur belki biraz takılınca seversin belli mi olur."

Sabah uyandığında iç mahkemem sonuca bağlanmış Hakanla arkadaş olmaya en azından ona bir şans vermeye karar vermiştim. Yanına gittim misket oynayan çocukların yanında oturuyordu öyle. Bütün misketlerini kaybetmiş. Dün büyük oynamış, 36 misketimi kaybetmişim. Ceplerimi yokladım. Hakan dokunsam ağlayacaktı. Dokunmadım. Kalan dört misketimi cebimden çıkarıp Hakan'ın önüne bıraktım. "Al bunları." Dedim, "İyi oynarsın sen." Çok mutlu olmuştu. Gözlerindeki ışığı cipsi açarken bile görmemişim. "Teşekkür ederim kardeşim." dedi. Sustum. Babama birisi teşekkür ettiğinde susardı çünkü. Hakan akşam ezanı okunana kadar tüm mahalleyi kerkti -kermek kelimesini o akşam Hakan'dan öğrenmişim.- hatta yukarı mahalledeki elemanın annesi gelmese zulasındakileri de alırdı ama elemanın annesi Fahriye Teyze küfürle karışık -arada Veysel'in de adını duydum- bir şeyler söyleyerek seri adımlarla yanımıza geldiğinde olay mahalinde hiç kimse kalmamıştı. Birkaç şefkat tokadıyla oğlunu eve doğru götürürken imam akşam ezanını çoktan bitirmişti.

İbrahim TUGER
Selçuk Üniversitesi
Uluslararası İlişkiler
1.Sınıf

CENESİ DÜŞTÜ ŞİİRİN BU GECE

Savaşta zafer elde etmiş
 Bir ülkenin bayrağı gibi
 Dalgalanıyordu gözlerimde resmin
 Her sabah uyandığında ne yapıyor diye
 Hafızamda çalkalanıyordu ismin
 Zorda olsa seni görmek
 Sevdalara hasret gecelerin
 Gündüze kavuşması misali
 Tebessüm ettiriyordu benliğimi
 Sevgimle sana olan sadakatimi...
 Hayat uçuğunda her şey sana meşru
 Azınlıkta kalmışım sevdiğim doldur boşluğumu,
 Sensizlikte seni arar iken ben
 Rihret-i mertebede,
 Arz-ı hali bekler oldum...
 Bu'ut a bakan gözlerle,
 Seni gözler oldum...
 Sen sevgili sen kordun,
 Beni yaktın kül oldum,
 Seher vaktini perçinledin bana
 Güneşi aldın Ay'ı koydun sabahıma

Adil Hüseyin ADİL
 Karadeniz Teknik Üniversitesi
 İktisadi ve İdari Bilimler Fakültesi
 2. Sınıf

YABANCI

Uğruna uykusuz geçirdiğimiz geceler,
 Hazinelerden çalınmış değerli bir altın gibi.
 Umudu beslediğimiz bembeyaz güvercinler,
 Her kar tanesindeki gizemli melekler gibi.
 Düşünürken beynimizde çınlayan sesler,
 Rüzgârın fısıldaması gibi.
 Baharda açan çiçekler,
 Yeni bir yavrunu doğması gibi.
 Aldığımız ilk nefes sanki
 Hayatın bütün acısını doğarken gösterir gibi.
 Sebebini bilmeden büyüttüğümüz hayaller,
 Alevler içinde yanıp kül olmuş gibi.
 Neden? Neden sever ki insan?
 Bedel istemeden... Âşık gibi, maşuk gibi.
 Üstümüze serinliğiyle esiyorken sevgi
 Başiboş bir tayfun, meltem gibi.
 Sorarlar ele nesen? Necisin? Nerelisin?
 Belki bir yabancı ya da sadece bir deli gibi.
 Rahatlıyor işte o vakit ruhumuz
 Aniden vazgeçmiş sonsuz içinde yüzer gibi.
 Gecenin karanlığında yürüyen
 Kim olduğu bilinmeyen kara gölge gibi.
 Sen! Yabancı!
 Olduğun yerde dur. Bekle!
 Beklenmeyen bir zamanda,
 Gelecektir bir yolcu,
 Aniden bastıran nisan yağmuru gibi...

Hadimi Cihad YAPICI
 Fransız Dili ve Edebiyatı
 2. Sınıf

KALEM HAYKIRDI HAYATI
BEN SUSUYORDUM
O ESNADA...

-1-

Yanna bir gelecek vaat ettim
Ne elimden tutan oldu, ne beynimden tutan
Fikrim firar etti kendiliğinden
Onların zapt edemediğine ben dur diyemedim
Belki bir yanılıdır düzelir dedim
Galiba sürçü lisan ettim anlatamadım
Tuz buz oldu her şey yarını olduramadım,
Hani tatlı dil yılanı deliğinden çıkarır beni de o deliğe sokar ya
İşte o anda yaşayamama fermanımı da imzalamış oldum
Garip oldum, yetim oldum
İki ayaküstünde durup ta sultan Süleyman olamadım
Yaşamda ölüm var ölümde yaşam
Ben kendi kendime ettim de kendimi kendimde bulamadım
Tükenip bittiğimi de anlamadan çaresizce çalışıp durdum
Ne saçımdaki akı düşündüm ne beynimdeki kararı
Şimdi ruh bedenden çıkacağımla diyor ve ben üzülüyorum ne garip...

-2-

Anlat kalbinden ne geçiyorsa
Dilediğin gibi hiçbir kalıba uydurmadan anlat
Kelimeler dudağında dans etsin
Bir örümcek ağı gibi sık ve güzel cümlelerle anlat
Kendini, aklında biriktirdiklerini,
Kâğıda dökemediklerini anlat
Gün doğarken güneşin ışıltısını izleyen çocuğun, o tatlı gülümsemesini anlat
Anlat ki dağlar inansın bize
Artık dile gelsin bizim çektiklerimize
Uyuyan sular uyaşsın sen anlattıkça
Anlat ki sesimiz göğe ulaşsın

-3-

Aynalar dostum değil benim
Çünkü baktığımda kendimi göremiyorum,
Sanki bir başkası gibiyim
Ne oldu bana böyle
Ne oldu boşa geçen onca yıla
Evet, bu ben değilim,
Ben bu kadar yıpranmış olamam
Yüzü kırışık, saçları beyaz olan adam ben olamam
Hayatın büyük bir sille vurabileceğini nereden bilebilirdim
Yenilgiyi kabullenmiş gibiyim,
Bir enkazın altında nefes alamamaktan daha beter bir durum bu
Allah'ım ölüm bu kadar yaklaşmış olamaz,
Azrail bu kadar sevmemeli beni

Korku kaplıyor içimi
Boğazım kuruyor artık kandıramıyorum kendimi
Tövbe etmeye de, iyilik yapmaya da vaktim kalmadı

Meğer ne kadar boş yaşamışım hayatı
Son gemi kalkıyor limandan
Galiba beni de o götürecek.

-4-
Sessiz bir bayram sabahı mezarın başında
Ağlayan bir ananın feryadını görüyorum sende
Kıytı bir köşede uyuşturucunun körelttiği beynine
Hâkim olamayan genci
Gecenin uçsuz bucaksız karanlığını görüyorum
Ve geceleri seni görüyorum rüyalarımda
Ama artık tanıyamıyorum seni
Dalgaların üstüme üstüme geldiğini
Bir restoranın önünde içeriye iştahla bakan çocuğu
Eve her geldiğinde çocuklarına hediye alamamış olan bir babanın
Hüznünü görüyorum sende
Savaş sonrası yıkılmış evlerinin önünde
Öylece duran insanlar görüyorum
Ve yeter diyorum
Ben artık yaşamıyorum...

-5-
Sessizliğin içinde çığlıklar atan bir kadın
Saçlarında kır, ellerinde nasır
Vura vura ellerini yüreğine, tüketmiş bendesini
Atmış kar bir ateş inci güzelliğini
En ağır sevdalardan yumruk yemiş bağına
Ateşten taşlar giymiş dertle tüten başına
Bir aciz sevdanın yaveri olmuş çıkmış
Resimlere, musikiye vermiş benliğini
Onlarda aramış kaybettiği sevgiliyi
Soluksuz çalmış enstrümanları bir bir
Unutmak için hayatını deşeleyen mazisini...
Hayatını unutmuş sevdaya baş koyarak
Yaşamı başkasına sunmuş, payını da alarak
İstemem demiş kalsın böyle dünya
Verin bana çocuksu gülüşlerimi
Gidiyorum ben yalnızlığımı da alarak
Aniden karardı gözünde dünya
Nasıl da sarhoş edermiş insanı sevda
Yaktı Leyla'yı derinden etkileyerek
Nüfuz etti benliğine duyguları da silerek
Ne toz koydu ortada ne de duman
Yaralı bir kadın kaldı ortada
Sevdaya hasret bir o kadar da kederli
Mosmor olmuş gözleri ağlamaktan
Sevdaya hasret de
Yaşamını yitirdi.

Serhan DÖNMEZ
Selçuk Üniversitesi
Dış Ticaret
4. Sınıf

HAYAT

Hayat bazen herkese istediklerini sunmaz.
 Önüne bir tabak koyulur nasibini alırsın.
 Bir çizgisi yoktur yaşanmışların.
 Sen farklı düşünürsün, o sana farklı sunar.
 Aynı değildir tadılan şeyler herkes için.
 Bana acı gelen, bir başkasının tatlısı olabiliyor.
 Düz çizgi zannederiz hayatı.
 Bir bakarsın raydan çıkmışsın zikzak çiziyorsun.
 Ama bir an olur o zikzakları bile tutturamazsın.
 Hayatın sana sunacakları farklıdır.
 Sen bazen istemekle yetinirsin.
 Hayal kurarsın, elbet bir gün olur dersin.
 O hayallerin suya düşünce umutların kırılır.
 Dağılırsın, ne yapacağını bilmeksizin hareket edersin.
 Bu seferde hayal kurmamak için çirpınırsın.
 Ama sen istemesen de hep bir şeyleri hayal ediyorsun.
 Birisinin gözlerini veya bir yaşam tarzını.
 Dedim ya bazen hep hayallerde kalırız.
 Boş verip akışına mı bıraksak acaba.
 Ama bu seferde biri çıkıp sana:
 "Evlad, hayal kurmayan insan bir ölüdür." der.
 Biran dank diye bir ses yankılanır kafanda.
 Doğru söylüyor be bu adam dersin.
 Ama söyleyen adam değil, kafanın içindeki beynindir.
 Aynanın karşısına geçer kendini izlersin,
 Saç sakal karışmış birbirine.
 Daha yirmi altı yaşındasın ama
 Aynadaki surat sana kırkindaymışsın gibi bakar.
 Ne bakıyorsun arkadaş dersin aynadakine.
 Sen bunu hak ettin dersin.
 Söversin, içinden geçenleri sayarsın teker teker.
 Ama boşuna her şey, bir fayda etmez ki.
 Aynadaki haline güler dalga geçer gibi.
 Hayat bu arkadaş kabulleneceksin der...

Rauf HASANALİEV
 Fransız Dili ve Edebiyatı
 4. Sınıf

SÖZÜKLER DÖKÜLDÜ KANATLARIMDAN

İstemezdim "Seni Seviyorum" sözünü dar vakitlere sığdırmayı, istemezdim... Bize ge-niş zamanlar lazımdı; doya doya paylaşmak için hislerimizi, paylaşmak için sevdamızı. Ellerini tutabilecek kadar yakinken sana, inan istemezdim sus pus olmayı. Sabah olurdu her gün, kısa bir süre için güneş beklerdi gökyüzünde. Sonra sen açardın gözlerini, güneş sırtını dönüp terk ederdi dünyayı, pek kiskanırdı seni fikrimce... Sonra yeryüzü bırakırdı kendini, gözlerinde bulduğum o eşsiz, o senfonik büyüğü geceye.

Beklemezdim, birden belirirdin karşımda, kesilirdi nefesim. Bazen beklerdim, gelmez-din; o zamanlara karşı hep bir kin besledim. Çağın, yılın, insanların önemi yok! Ben seni hep birkaç yüzyıl geriden sevdim. O masum, utangaçlığın hala var olduğu, görünce kalbin hızlan-masıyla yüzlerin şahane bir kırmızıya boğulduğu yıllardan sana sevgi getirdim. Gözlerine deli-ce bakmak isteyip de "içinde erir bakışlarım" diye sürekli kaçırduğum bakışlarımın her uzaklara dalışında; bende dursun isteyip de kırmaktan korktuğum kalbinin her çarpışında, unuttuğum duygularda, hoş kokulu bir kitapta, herhangi bir din inancında şükredercesine sevdim. Belli edemem ben; sen de fark edemezdin...

Söyleyemezdim. Hep yanımda olmanı isterken, gidişlerinde titremedi hiç sesim. So-ramadım da hiç belki gezinir gözlerin bu satırlarda; o zaman cevap verirsin yalansız. Seni "şiirlik" edinebilir miyim? En güzel şiirim olsun; ruhun gibi kuralısız... Yalın, duru, uyaksız... İsteddiğin yere yerleş, olma rahatsız; duygularım haddinden çok yapraklı bir defter nasılsa... Korkma... Benim laflarım sadece lafta! İçten gelmez kötü sözlerim olsun da haksız... Öyle bir aşk yok ki hep neşeli, acısız kahırsız... Hem, belli mi sanki yarın ne olacağımız? Gülmek varken doya doya, niçin aksın o körpe renklerden duygularımız; "her anımda yanımda ol" diyecek-le-rimizi neden yanımdan uzaklaştırma çabasındayız ve neden hala durulmuyor akmaz denen sularımız?

Anlatamazdım kimseye içimdeki seni, korkularımı. Anlatsam da anlamazlardı zaten. Rüyalarıma sordum ben de, geceye sordum. Seven insana karışılmazmış, böyle deyip sustular birer birer. Daha tecrübeli biri varmış, adı 'Hayat'. Bir alakarganın gagasında yaşarmış. Ona sordum ne yapacağımı, çıkmazlarımı, korkularımı. Seni unutmalyımışım. Hayat fıslıladı kula-ğıma bu gece, geceyle birlikte... Şahidi Ay'mış... Şimdiki yıprandığımdan daha fazla yıpranır-mışım... Ama insan sevince her şeye göz yumarmış. Tam bir dönüş lazımmış bana, henüz ke-sişmemişken hem de bu tozlu yollarımız. Unutulmuş derin yaralar açsa da hislerde... Dok-torun adı yalnızlık, devası zamanmış...

Habersizdim, hazırlıksız yakalanmıştım sana. Ne kadar korusam da kendimi yeni his-lerden, anladım ki bu hayatmış... Kaçılmaz... Ki kaçan sağ bulunmaz... Mutlaka bedeninden uzaktadır kalbi, bir şekilde. Benimki uzak şimdi, hem de öylesine parçalanmış ki, bir daha onarılmaz... Kavramlara boğuldum gözyaşları yerine. Aşk denilen şey, somut yüzünde... Aşk denilen şey soyut aynı zamanda. İşitilmez, dokunulmaz, ne kadar bağırsın bağırsın imkânsız-dır, duyulmaz. Aşk denilen şey somuttur gözlerinde. Aşk, soyut. Sensizlik somut... Dokunabi-liyorum gözyaşlarıma, duyuyorum kalbimden gelen feryatları, görüyorum gözlerinde yanıp

sönen yıldızları... Öyle bir boşlukmuş ki arkada bıraktım; Aslı'yı, Leyla'yı ve daha nice sevdalı-yı... Evet, ben yazdım o dönüp de bakmadığın destanları. Herkes seni okudu benim kalemim-den ama hiç kimse göremez seni benim gözlerimden... Ve hiç kimse yaşayamaz o acıyı bir tanem; bir tanesini kendi elleriyle silmeden...

Şimdi sen git kalbinin peşinden; sen yap benim isteyip de cesaret edemediklerimi... Sen söyle sevdiğine ki öğrensin sevmeyi. Bir kez de sen al eline kalemi ve başla yazmaya... Hâlâ bilmediğim öyle çok şey var ki senin hakkında... Öğrenmek isteyip de sormadığım onca şey... Haydi, bir kez de sen anlat satır aralarında kendini. Sen birleştir şiirlerle ümidi... Ama geç kaldık sanki. Ya da yaşımız mı ilerledi? Ben hayatta minnacık, önemsiz biri; anladım ki boyumdan büyük âşık olmuşum; anladım ki herkesten çok sevmişim seni...

İstemezdi bu kalbim, 'seni seviyorum' sözünü, içinde sır gibi saklamayı.
İstemezdi...

Selin SIVARI
Fransız Dili ve Edebiyatı
1.Sınıf

LA CONFITURE DE COINGS

Je suis très impressionnée de voir que nombreuses sont les femmes qui ne savent pas comment faire de la confiture de coings. Vous pouvez penser que c'est normal, ou bien même que je fais de l'orgueil. Peut-être que vous avez raison. Mais on apprend de moins en moins de choses, de culture, de traditions, de repas... à nos enfants.

Ils est possible que certains se rappellent qu'autrefois "les grands", c'est-à-dire les grands-parents ou les parents apprenaient tellement de choses essentielles et primordiales pour vivre une vie facile à leurs enfants, comme par exemple faire de la couture, à manger, du jardin, s'occuper des animaux, ... et bien d'autres tâches afin qu'ils puissent se débrouiller dans la vie.

Faire de la confiture de coings me rappelle toujours mon enfance, plus précisément ma classe de CE1 (Cours Élémentaire 1ère année, c'est la seconde année de l'école primaire en France) en 1982.

Ça fait 31 ans que j'ai vécu ça, mais je me le rappelle comme l'avoir vécu hier. Quand je rêve, je rêve la plupart du temps de mon enfance jusqu'à mes 10 ans, passés dans un petit village Alsacien appelé Weiler qui est situé à la frontière d'Allemagne. C'est un village qui n'a peut-être rien de spécial pour vous! Pour moi, il est inoubliable! Car, j'y ai passé mon enfance, mes plus belles années scolaires malgré que pour moi c'est une vie à l'étranger. Je n'oublie jamais mes instituteurs: Mr et Mme Schellmanns que je visite de temps en temps lors de mes retours en France. Ils étaient mes idoles.

J'ai l'impression de vous entendre me demander comment je suis passée de la confiture de coings à mon enfance. Quel est le rapport? Patientez-vous un peu! Je vais vous le raconter; peut-être qu'alors vous me donnerez raison.

Un jour, Mr et Mme Schellmanns nous ont annoncé que le lendemain nous allions faire de la confiture de coings car cet automne leur cognassier avait tellement de fruits qu'ils ne pourront les manger seuls; c'est pourquoi ils allaient en emmener pour en faire de la confiture. Nous étions tous très émus. Ils nous ont seulement demandé de ramener chacun un petit bocal pour en mettre dedans.

Le lendemain matin, moi et mes camarades de classe, nous étions allés à l'école avec un empressement incroyable. D'abord, nous avons lavé les coings avec soin avec l'aide de nos maîtres. Ensuite, nous les avons pelés et dénoyautés sans jeter les pépins et leurs écorces que nous utiliserons pour faire épaissir la confiture. Comment? C'est simple! D'un côté, Mme Schellmanns remplissait la marmite avec l'écorce et les pépins des coings qui servent à geler et à colorer la confiture. Elle y ajoute de l'eau jusqu'au-dessus afin de faire bouillir le mélange. De l'autre côté, nous les aidions à couper la chair des coings en dé. Je me rappelle qu'elle avait bouilli au moins 1 heure que notre maîtresse avait fait égoutter le mélange dans une passoire pour enfin jeter les surplus du liquide qu'elle avait remis dans la marmite.

Ensuite, nous allions ajouter du sucre et les coings coupés en dé que nous allions laisser cuire jusqu'à ce que la confiture s'épaississe. Encore un peu j'allais oublier qu'il fallait ajouter quelques clous de girofle pour obtenir un arôme unique. Et voilà! Notre confiture de

coings est prête à être dégustée par tous. Nous retournions tous à la maison avec notre bo-
cal rempli de confiture faite par nous.

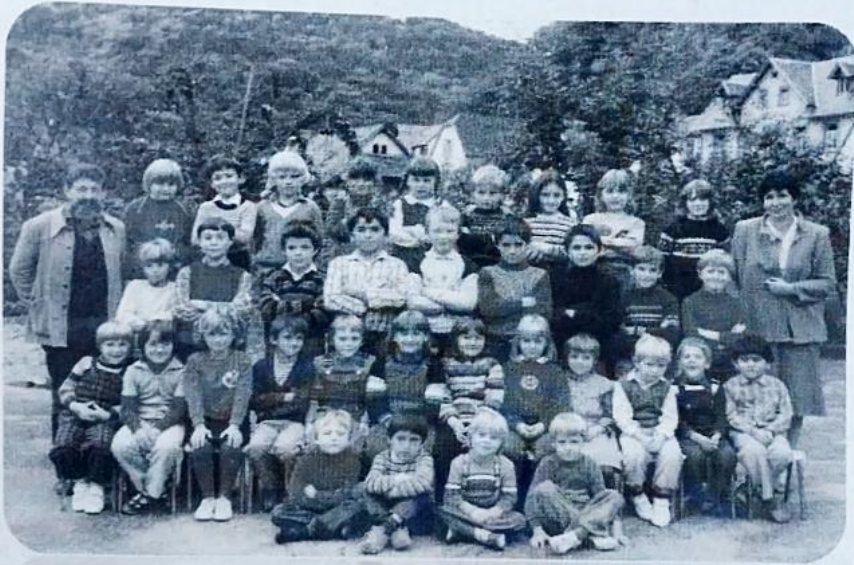
Après que nous avons terminé la confiture, je me rappelle que nous avons fait une
bande dessinée qui racontait la préparation de notre fameuse confiture de coings que je
n'oublierais jamais!

A mon avis, il est possible d'enseigner énormément de choses aux enfants mais elles
ne restent pas permanentes. Il faudrait se demander pourquoi. Peut-être que les enfants
apprennent trop de connaissances qu'ils oublieront aussitôt que les examens passent pour
enfin apprendre d'autres nouvelles choses qu'ils n'utiliseront pas dans la vie même.

Par exemple, je me rappelle avoir lu dans un journal hebdomadaire: un jour un ado-
lescent demande à son père de lui acheter un vélo. La réponse du père est très étonnante:
"Si tu veux un vélo il faudra que tu économises de ton argent de poche." L'argent de poche
du jeune est de 2 \$ par jour. Le vélo coûte 200 \$. S'il met 1 \$ de côté par jour, il pourra
l'acheter au bout de 200 jours, environ 6 mois après. Ne croyez pas que son père n'ait pas
les moyens, il est médecin. Il voulait que son fils sache la valeur de son vélo, de tout.

Je suis absolument convaincue que ce jeune prendra soin de ce vélo qu'il ne pourra
acheter qu'en économisant de son argent de poche durant 6 mois au moins. Le père aurait
pu lui acheter directement ce vélo lui-même, mais il voulait lui apprendre la vie!

Que tout le monde apprenne la vie à des descendants est mon vœux!

Kıymet AVCI
Fransız Dili ve Edebiyatı
1.Sınıf

BEŞ HARF İKİ HECE

Öhō Öhō(Öksürük, buna bağlı boğaz temizlenmesi, akabinde yutkunma)
Şimdi başlayabiliriz...

Bu yaşına kadar hep mesafelerde yaşadın, hep onlar vardı hayatında. Annene olan sevgini ellerini iki yana açıp kendince kocaman dünyanda, iki elinin arasındaki mesafeye sığdırdın dünyayı, annene olan sevgini, o mesafede sarıldın ona, kucakladın kapattın mesafeleri bak kucak dolu mesafelere kocaman bir kesit hayatından. Yeri geldi mutluluklarını, tebriklerini alkışlarınla ilettin sevdiklerine, bu alkışı hak ettiğine inandığın insanlara, alkışladın onları ellerinin arasındaki mesafeleri açıp kapatarak, küçük mesafelerle hep yanlarında oldun onların. Zamanı gelmişti artık birini sevmenin, birine kapılmanın, tutulmanın, hayran olmanın, tabiri caizse içindeki kelebeklerin uçuşma vakti gelmişti. Ne mi oldu?

Aşık oldun, mesafelere rağmen, uzaklığa rağmen, gittin en aykırıya, en ulaşılmaz görünen demir attın. Bu farklıydı biliyordun ve ne olursa olsun değişmeyecekti. Olmazlar, 'bırak'lar,' kendine gel'ler çoğaldı birden etrafında, bilmiyorlardı ki olmadığını, bırakamamışlardı, yapamadığını, belki de yapmak istemediğini... Ne desen anlamıyorlardı. Mesafeler sevmeye engeldi onların dünyasında, onların konuştuğu dilde, mesafeyi aşka eşdeğer gören bir kelime yoktu, alfabelerine göre böyle bir kelime yazıya dökülüyordu. Hep yanında olmak değildi sevmek, onun varlığıyla mutlu olmak. Bir güldüğünde uykularının bölünürmesiydi, uykusuz kalmaktı.

Sonra şiirlerden bahsettin onlara, dizelerin arasındaki mesafelerden, evet şiirde anlam aramazdı belki ama dizelerin arasındaki o küçücük mesafelerde ne hayatlar vardı, ne hayaller, ne acılar serpilmişti o boşluklara ve yalan yok insan bunların arasında kaybolup gidiyordu. Bak kendi gözlerinle görüyordun, bu kadar küçük mesafelere neler neler sığıyordu. Heyecanlıydın-için kıpır kıpırdı. Kim bilir senin sevginin o uçsuz bucaksız mesafelerine kaç yaşanmışlık sığacaktı, kaç şiir... Kaç adım...

Cevabını bilmediğin ama heyecanla beklediğin sorular bunlar, hastalığının sana daha da fazla engel olmadan bir an önce cevaplamak istediğin sorular. Uyumuyordun bile doğru dürüst, uyku çoğu şeyi yitirmedikti fikrinde. Çok yaşamak için az uyuyacaktın, çok kaçırılmak için hayatı, çok sevmek... Çok gülmek...

Bahaneler bulacaktın sürekli kendine, ne bileyim daha çok kedi sevmek için mesela bunun için bile mesela az uyumana geçecekti. Çok olabilmek için azdan başlayacaktın... Çok konuşmakta istemiyordun. Başkalarına anlatmak, nasıl söylesen iyi olmuyordu işte. Ama susmak, en büyük haykırımları besliyordu, bu da seni korkutuyordu. Nasıl haddinden fazla susmaktan korkuyorsan konuşmaktan da korkuyordun. Susmalarının haykırmaya dönmelerinden, konuşmalarının yitirmesinden anlamını. Aklına birden nereden geldiğini bilmediğin dizeler takılıyordu şairinden izinsiz seni ziyarete gelen...

Taşa "konuş konuş!" demişler, bir susmuş, iki susmuş,
Sonunda "ben, demiş, ben..." ve dağdan yuvarlanıvermiş.
Suya "konuş konuş!" demişler, bir susmuş, iki susmuş,
Sonunda "ben, demiş, ben..." ve çölde kuruyup gitmiş...

Cahit Koytak

Dizeler ürpertiyordu seni, ben diye başlayıp kendini anlatamadan kaybolup gitmeyi
ustaca hatırlatıyordu. Kimseler duymasındı, görmesindi, bilmesindi. İstemiyordun. Ama ister
istememez mesafelerin sendeki karşılığı dökülüyordu kaleminden; en yakınında, en uzağında,
beş harf... İki hece... Kader.

Canberk KAYA
Selçuk Üniversitesi
Tarih Bölümü
1.Sınıf

YABANCI

Gidemediğin yer senin değildir derler. Bu sözün doğruluğuna bu güz evimden yurtdışından, bir saatlik mesafeyle ayrıldığımda anladım. Daha önce de bu evden, evimden ayrılmıştım ama orası benim evimdi. Benim kalemdi. Artık değil. Bugün gitsem şayet, evde beni hoş karşılarlar. Bir dediğim iki olmaz. Sigarama bile karışmıyorlar, şaka gibi. Soruyorum, eskiden bu kadar iyi bakılmazdı bana yollu, aldığım yanıt suratıma okkalı bir tokat gibi çarpıyor: "Artık misafirsin sen oğlum." diyorlar. Ne korkunç!

Bu andan itibaren sen misafirsin oğlum, yeni bir kapı bulman gerekiyor kendine. Sokaklar, kafeler senin yeni kapın. Tramvaylar, avm sinemaları kapın. Öğrenci evi, asker ocağı kapın. Sonrasını kestirmek güç. Evet, kimse sonsuza dek bir evde, bir şehirde, aynı sevgiliyle yaşamayı istemez bunu ben de istemem ama insan sığınacak bir liman aramaz mı kendine? Neyse kısacası, yabancılaştım gitti evime.

Alışmak çok güç. Her üniversite gibi burası da işlevini yitirmiş ve çürümeye yüz tutmuş bir medrese gözümde. Eğitim kurumlarımıza fizik ve kimyayı sokmayı başardık ama ahlak nerede ahlak diye kafam patlıyor mesela. İçimdeki ahlakçıya es verip, saçmalama, hangi ahlak, diyerek azarlamayı medeniliğimin bir gerekliliği olarak ödevmişçesine yerine getiriyor ve kızamıyorum dostlarıma. Ne umduğumu anımsamakta güçlük çekiyorum ama bulduğum, bulmayı istediğim şey değil belli ki. Burada ilk kez kendime ve dostlarıma yabancılaştım. Anlamıyorum. İşaretleri okuyamıyorum. Sağır bir odanın içindeyim "dışarı çıkamıyorum!"

Uyanın falan demeyeceğim. Hiç kimse uykuda değil ki uyansın. Bunlar benim saçmalıklarım. Unuturum zamanla. Bir parçası olurum buraların. Sürüde bir koyun ya da bir çoban olurum. Yaşar giderim. Yok sayarım.
Gece boyu uyumamışsam
Uykumda uyanık gibi, sersem gibi, seme gibi
Ayaklı-ayaksız gezmişsem
Ve sabah uykumu almışsam
Çelikten bir ordu gibi
Taş denizleri yara yara geçmişsem
Sabah kahvaltısı niyetine
Hoşbeş yerken bunları karalamışsam
Anla beni sevdiğim
Sensiz de mesudum.

Umutunuzu seviyorum insanlar. Şiir gibi şarkı gibi umutsunuz. Sizi seviyorum.

Bahtiyar TEKİN
Selçuk Üniversitesi
Siyaset Bilimi ve Kamu Yönetimi
Hazırlık Sınıfı

ZAMANLA BİTERMİŞ HER ŞEY

Zamanla bitermiş her şey
Korkak bir çocuğu kalbim oysa
Kapıların arasından bakardı gizlice aşka
Bilinmeyen merakı sarardı benliği
Ve yılların sevgiye susuzluğu...
Kurumuş toprağın yağmura hasreti gibi
Zamanla bitermiş her şey... Hasret bile...

Yolların verdiği yorgunluk
Bu bitmek bilmeyen yalnızlığın sonu
Belli değil yarın, varlığı ya da yokluğu...
Kimsenin bilmediği şu soru;
Ask gerçekten doğru mu?
Zamanla bitermiş her şey... Aşk bile...

İnsanlığa dair ne varsa
Hepsini topladım içimde
İyi olmak her zaman iyi bir şey miydi ki?
Bilginin sonsuzluğunu yokladım içimde,
Her şey dağılmış bir köşede...
Neyin altına baksam hep sevgiden bir parça beklemekte...
Zamanla bitermiş her şey... Sevgi bile...

Artık hiçbir şey istemiyorum hayattan
Adil olmak ne demektir, fedakârlık ne içindi?
Sevgiden bahsedenleri hep dinlediysen de
Nedense hikâyenin sonu hep hüzünle bitmekte.
Mutlu sonlar bile hep umutlarla birlikte
Bense dünyaya yalnız geldim ve yine giderim
Zamanla bitermiş her şey... Ben bile...

Gecenin karanlığı, güneşin aydınlığı
Hangisi güzel gelmeye başladıysa insana
Seçim yapmak mı zorunda?
Ben karanlığı seçiyorum oysa
İçim daha aydınlık karanlık sokaklarda
Yalnız değilim gecenin koynunda
Efkârımla ve düşüncelerim hep yanı başımda...
Kimsem yok oysa aydınlık yarınlarda
Ben beni bulmayı bildim göz gözü görmez kuytularda..

Zamanla bitermiş her şey... Hayat bile...

Her şeyin bittiği bir beyaz çöl ruhum,
Güneşin, ayın ya da gecenin olmadığı bir yerdeyim
Ucu görünmeyen yollarda yürümeyi seven...
Kendi içimde bir bedeviyim...
Sana geldi yine aklım fikrim ve her zikrim
Herkesi kaybettim, sıra seni bulmaya gelir
İçimdeki doldurmadığım ah şu yerin...
Dipsiz bir okyanus gibi artık kalbim
Senden sonra kimsenin girmesini istemedim...
Hep sanaydi sanki özlemim, hasretim
Yahut yaşama sevincim...
Sen gittin şimdi başka diyarlara
Beni de götürdün benden çok uzaklara
Bıraktım aramayı kendimi
Sende bulmayı ümit ettim
Hep kendimi...
Her şeyin bittiği yerden
Zamanın durduğu yerden başladım tekrar...
Kendimi o beyaz çölde bulunca...
Uyandım...
Zamanla bitermiş her şey... Sen bile...

Muhammed Abdullah POYRAZ
Selçuk Üniversitesi
İktisat Fakültesi
Hazırlık Sınıfı

EİFFEL KULESİ

Eiffel Kulesi 1887 ile 1889 yılları arasında Gustave Eiffel'in firması tarafından, Fransız Devrimi'nin 100. yıl kutlamaları çerçevesinde düzenlenen Paris fuarının giriş kapısı olarak inşa edilmiştir. Aslında kulenin mimarı Gustave Eiffel değil, İsviçreli Maurice Koechlin 'in siparişi üzerine tasarlayan Stephen Sauvestre'dir. Meslektaşı Emile Nougier ile beraber ilk tasarımları yapmıştır. Kulenin, 7.739.401 Frank 31 Sent tutan inşaat masrafları, Gustave Eiffel'in tahminlerinin 1 milyon frank üstündedir. 1889 yılındaki açılış tarihinden önceki 5 ayda 1,9 milyon kişi ziyaret edince, yılsonuna kadar toplam masrafın 3/4'ü çıkartılmıştır. Böylelikle Eyfel Kulesi, daha başından, kazanç sağlayan bir şirket görünümüne bürünmüştü.

3.000 işçi 26 ay boyunca 18.038 adet demir parçayı 2,5 milyon perçinle bir araya getirdi. Hiç ölüm vakası yaşanmamış olması, o günün şartlarında şaşırtıcı bir durumdur. Ancak kule, onu bir utanç lekesi olarak gören Paris halkının tepkisini de çekmiştir. Bazı sanatçılar devasa bir sokak lambasına benzetirken, bir fabrika bacası gibi Paris'in görsel itibarını zedeleyeceğini ileri sürmüşlerdir. Böylelikle devrin sanatçı ve edebiyatçı çevresinde bir kampanya başlatılmış, bu kampanya süresince ünlü sanatçıların imzaladığı bildirimler dağıtılmıştır. Bugün ise Eiffel Kulesi, Dünya'nın en güzel mimari yapılarından biri olarak kabul edilir. Parisliler onu Demir Bayan olarak adlandırırlar. İlk başlarda Eiffel, Kule'ye sadece 20 yıl için müsaade almıştı. Dolayısıyla, 1909 yılında kulenin sökülmesi gerekiyordu. Ancak kule, iletişim için çok uygun yüksekliğe ulaştığından ve yeni yüzyılda Atlantik ötesi haberleşmeye imkân tanıdığından, kalmasına izin verildi.

Senem OKUMUŞ
Fransız Dili ve Edebiyatı
1.Sınıf
Kaynakça: Wikipedia

GÜNEŞ'İN ARDI

Birinin beni istemeye geleceğini öğrendiğimde henüz 14 yaşındaydım. O gün okuldan döndüğümde bütün misafir hazırlığı bitmişti ve bana tek kalan görev kahve yapmayı öğrenmekti. Akşam olunca evin en büyük bakır cezvesine 8 tatlı kaşığı kahve, 8 tatlı kaşığı şeker ve 8 kahve fincanı su koydum. Fazla karıştırmadan kısık ateşe koydum. Kaynamasına yakın köpükleri aldım. İşim bittiğinde salona yöneldim ve kapının yanında duran yeni ayakkabılarımı gördüm. Onlar kahvelerini bitirdiğinde sözlenmişim ve sözlümün yüzüne ilk defa bakmıştım.

Hemen hazırlıklar yapıldı. Epriyen kıyafetlerim atıldı, yeni kumaşlar alındı, en pahalı abalar işlendi, bizim bahçe düzenlendi ve apar topar İlyas'la evlendim. Evlendikten sonra onların büyük, kalabalık ve bereketli evinde yaşamaya başladık. Çocukluğumu yaşayamadan gelin olduğum bu evde bütün hatalarım anlayışla karşılanmıştı. İlyas'ın ablaları ve diğer gelinler tarafından eğitilip büyütülmüştüm.

Evin en üst katındaki odamı tamamen kendi zevkime göre döşemişim. Odamın boş duvarına benim gelinliğimi ve İlyas'ın ceketini asıp beyaz ve ahşap dolabımın karşısına aynı renkte olan yatağımızı koymuştum. Dışarıyı görebilmem için bol pencerem vardı ama bu pencereler çocukluğumu gömmemi zorlaştırıyordu.

İlyas benden 10 yaş büyüktü. Ben çocuktum, o gençti. "Büyümemi" bekledi ve beni hiçbir şey için zorlamadı. Onu sevmeme izin verdi. Zaman geçtikçe ona bağlıyordum. Üstelik benim erken yaşta evlendirilişim gibi O da çocukluğunu yaşayamadan babasının uygun gördüğü bir işte çalışmaya başlamıştı. Bu yüzden uzun yolculuklarından arta kalan gecelerde çocukluğumu konuşuyorduk. Birbirimize isteklerimizden ve hayallerimizden bahsediyorduk.

Onun çalıştığı ve evde olmadığı geceler benzer rüyalar görüyordum. Gerçeğini hiç görmediğim denizde yüzüyordum. Ben yüzerken dağlar kadar sakin oluyordu deniz. Bizim buraların tarlalarında koşuyordum. Güneş dağların arkasında kalıp gölge yapıyordu bazen. Bazen ışıktan önümü bile göremiyordum. Koştukça İlyas'a yaklaşıyordum. İlyas ellerimi tutuyor ve beni bir ağacın altında dinlendiriyordu. Önce beraber soluklanıyor sonra aynı soluğu alıyorduk.

Evliliğimizin ilerleyen dönemlerinde, İlyas'ın gitmeleri ve gelmemeleri daha sıklaştığı zamanlar düşlerimin devamı değişiyordu. Benimle birlikte denizde yüzenleri denizin tuttuğunu duyumsuyordum rüyamda. İlyas sanki garip bir gülüşe bürünüyor, kıyafetimi sıyrıyor ve elini her zaman olduğu gibi değil de pis bir hevesle karnımdan kemiklerime doğru indiriyordu. Onun yumuşak elleri birden yoğurt kaymağına dönüşüyor, pütür pütür oluyordu. Ben bu korkuyla aniden o sarı ışıklı günden karanlık odama uyanıyordum. Buruşuk bir elin ağzımı nasıl kapattığına ve kıyafetlerimin rüyamdaki gibi sıyrılmadığına, aksine apaçık çıkarıldığına şahit oluyordum. Dışım üşüyordu ve içim dışımdan da soğuk oluyordu. Dışlerimle dudaklarımı

kenetliyordum. Gelinliğime ve İlyas'ın gelişini izlediğim pencerelerime döndürülüyordu başım. "Çiğliği savurabilsem." diyordum öyle anlarda; İlyas'ın anasına, babasına ve ablalarına. Kimse duymuyordu.

Güzel rüyanın aslında kâbusa değil gerçeklere dönüştüğünü anladığımda bütün olayları ezberlemiştim. Bu olaylar defalarca yaşanmıştı. Ölümü çokça görmüş bu kalabalık evin içinde ölüme benzer bu şeyleri görmemeye çalışan bir genç kız olmanın zorluğunu kemik uçlarımda hissediyordum. Eniştenin dudaklarından akan benim yaralarımın kaniydi ve onları yine benim tenime siliyordu.

Bütün günleri ağlayarak bitiriyordum. Güneş doğar doğmaz odamdaki tüm kirleri temizliyordu ışığında. Gece ise yeni baştan kirletiyordu beni. Kuru yaz akşamlarında bırakıyordum tatlı anılarımı. Gözlerimden okunmuyordu bir türlü korkularım, bir haykırıyla çıkmıyordu içimden. Sönüyordu içimdeki ateş binlerce damlayla. Öylece kalıyordu içimde acım, öyle donuk ve ölüme duran insanlar gibi. Öyle derindi ki sızım, benimle birlikte sonsuza gidecekti ve bu kâbusun daha ne nereye kadar süreceğinden bile habersizdim. Üstelik yeniden başlamaya çalıştığım her sabah onun o pis yüzüyle baş başa kalıyordum! Kısacası gökyüzü mavisini, sümbül morunu, güneş sarısını, her şeyimi yitirmiştim.

Biz töre çocuklarıydık. Bu rüyanın ardının sorumlusu o enişte değil, bendim. Kilidi bile olmayan bu odanın bedelini ödeyecek olan da acısına katlanacak olan da bendim. İlyas'ımın gözlerinin içine baka baka ve bütün sırlarımı kendimde saklayıp kendimi yaka yaka susacak olan bendim. Bütün düşlerimden vazgeçen ve ne zaman güzel bir rüya görsem sonunda aynı şeyi yaşayacağımı anlayıp uyanan bendim.

Ben annemin ninnilerindeki gibi uyuyarak büyümedim, bir gece uyandığımda zaten büyümüşüm.

Elif KÜLAH
Gazi Üniversitesi
Kimya Mühendisliği
4. Sınıf

SENSİZLİK

Ben geçmiş günlerden gelen biriyim
Alımadım buralara inan ki
Hiç bana göre değil bu kalabalık
Her insandan bir ses çıkıyor bu yerde
Bakkalından çakalına kadar çok konuşuyor
Ayrıca ne demek istediklerini de anlamıyorum
Sensiz olan her şey anlamını yitiriyor
Burada delirmek üzereyim
Mantığım çarpışıyor düşüncelerimle
İlklerime kadar savaş içerisindeyim kendimle
Adını sensizlik diye tasvir ettiğim her şeyi
Bir bir kapattım satın aldığım hücrelere...

Ben sensiz kalan biriyim şimdi bu yerde
Gallarına aldırma sen okurken beni
Hele hiç sorma nasılım, ne yaparım?
Bakkal Nuri amca sorar bir tek beni
O da sormasa nice olurdu halim
İlk zamanlar hoşlanmazdım bundan
Anlamasam da dediklerini
Ama alıştım ona da sensizlik gibi
Sonra...
Sonrasını hiç sorma, dedim ya,
Ben yarattım bu noktadan hücrelerimi
Belki bir gün kutlarım tekrar gelişini...

Melike ÖZKAN
Fransız Dili ve Edebiyatı
4. Sınıf

BOYAMA

Kırmızıya boyuyorum duvarlarını, enkazımın...
Maviye, mora, beyaza...
Altındaki leke geçmiyor...
Bir yandan fırçayı tutan ellerimle boyuyorum,
Bir yandan yıpranmış tırnaklarımla kazıyorum...
Üzerini örtmeye çalışırken daha da açıyorum,
Eski bir masumun yorganını...
Tırnaklarım acıyor, bileklerim yorgun...
Ne boyam tükeniyor, ne kabuklarım...
Biliyorum, sonunda varacağım yeri...
Yinede en uzun yolu seçiyorum...
En sonradan görmek için...
Sanki çok sevmişim gibi hayatı,
Bir gün daha geç ölmek için...
Sanki...
Bir renk daha sönmek için...

Alper ERATİLLA
Başkent Üniversitesi
Biyomedikal Mühendisliği
3. Sınıf

BEYAZ AT

Sönmüş kentleri dolaştım sessizlikte
Boş meydanları, kirli sokakları
Herkes kendi yankısının peşinde.

Karanlık avlularda oturdum
İçimde vahşi tamtamları inerken ölümün
Tüm putların yeniden dirildiğini gördüm
Beyaz bir at gibi uzaklaşıp yiterken ömrüm.

Sen uyuyordun
Kirli sokaklarına güneş vurmeyan odanda
Evler bir bir yıkılırken üstüme
Yollar canlanmış sıkarken boynumu
Uyuyordun sen, uyuyordun sen
Uyanmak için bir başka gecede.

Ağır kanatlarıyla büyürken sessizlik
Karanlık usulca konarken pencereye
Gölgeler asarken kendini başka gölgelere...
Sönmüş kentleri dolaştım sessizlikte

İçimde vahşi tamtamları inerken ölümün
Acının acıya, nefretin nefrete
Karanlığın karanlığa dönüşünü gördüm
Beyaz bir at gibi uzaklaşıp yiterken ömrüm.

Tuğrul TANYOL (1953 -)

CHEVAL BLANC

Dans les villes éteintes, Je me suis promené dans le silence

Dans les places vides, dans les rues sales,
Tout le monde était à la poursuite de ses échos.

Dans les cours obscures, j'ai été assis
Dans moi, les tambours sauvages de la mort gémissant
J'ai vu ressusciter toutes les idoles
Ma vie s'en allant se perdait comme un cheval blanc.

Tu dormais
Dans ta chambre dont les rues sales n'étaient jamais ensoleillées
Les maisons s'effondraient sur moi l'une après l'autre
Les rues animées m'égorgeaient
Tu dormais, tu dormais
Dans une autre nuit, pour te réveiller

Le silence aux ailes lourdes s'accroît en moi
L'obscurité se posait lentement sur ma fenêtre
Les ombres se pendaient aux autres ombres...
Dans les villes éteintes, je me suis promené dans le silence

Dans moi, les tambours sauvages de la mort gémissant
J'ai vu la douleur se transformer en douleur
La haine en haine, l'obscurité en obscurité
Ma vie s'en allant se perdait comme un cheval blanc.

Tuğrul TANYOL (1953 -)
Traduit par: Galip BALDIRAN

"Eserinize
Değer
Katar..."

AYBiL

DIJİTAL BASKI ÇÖZÜMLERİ

www.
info@ aybilonline.com

AYBiL
DIJİTAL BASKI ÇÖZÜMLERİ

Merkez

Tel : 0.332 350 21 71 Fax : 0.332 350 71 21
Ferhuniye Mahallesi Sultanşah Caddesi Aktif İş Merkezi No : 30 / A
Selçuklu / KONYA

SELÇUK ÜNİVERSİTESİ EDEBİYAT FAKÜLTESİ FRANSIZ DİLİ VE EDEBİYATI

ADIM

KÜLTÜR SANAT VE EDEBİYAT DERGİSİ

Sayı 18

*“Juger autri, c'est se juger”
Shakespeare*

ADIM[©]

İki Aylık Kültür Sanat ve Edebiyat Dergisi

Sahibi ve Sorumlu Müdürü
Melike ÖZKAN

Yayın Yönetmeni
Melike ÖZKAN

Yayın Kurulu
Melike ÖZKAN
ELİF KARAER
Selin SİVARİ
Senem OKUMUS

Mart-Nisan Sayısı

Yayın Türü
Yerel Basım

Her Hakkı Saklıdır.
Derginin İzni Olmadan Hiçbir Yazı Başka Bir Yerde Yayınlanamaz.
Alınan Yazılar Yayınlanmasa Bile İade Edilmez.
Yazıların Sorumluluğu Yazarlarına Aittir.

Yazışma Adresi:

Selçuk Üniversitesi, Edebiyat Fakültesi
Fransız Dili ve Edebiyatı
Selçuklu / KONYA
adimdergisi1@hotmail.com

Dizgi

Melike ÖZKAN

Konya Mart 2014

Aybil Basımevi Sertifika Nu.:20781

Baskı

Aybil Dijital Baskı Sistemleri ve Matbaa
Ferhuniye Mah. Sultanşah Cad. Nu.: 30/A KONYA
Tel : 0332 350 21 71 Faks: 0332 350 71 21

info@aybilonline.com

İÇİNDEKİLER

BAŞLIK	YAZAR	SAYFA
Editor'den	Yayın Kurulu	2
Türkçenin Korrupsiyona Uğraması	Yağmur KÜÇÜKBEZİRCİ	3
Jean Paul Sartre	Hilal DEMİR	6
Gençlik ve Necip Fazıl	Ertan ÖZAN	9
Kırık	Selin SIVARI	11
İki Balık	Bahtiyar TEKİN	13
Akdeniz	Şeyma YAZAR	15
Steve Jobs'un Efsanevi Konuşması	Oğuz TOPRAK	16
Aşk-Kent	Selin SIVARI	21
Eğitimde Motivasyon ve Dikkatin...	Aycan EKEN	22
Nasıl İyi Bir Çevirmen Olunur?	Burak ÖZDEMİR	26
Verlan	Ahmet Eray DAŞ	29
Sinema	Melike ÖZKAN	30
İnanma Gücü	Kıymet AVCI	31
Aydınlanma Çağı	Elif KARAER	33
Elinden Tutun Günü	Tuğrul TANYOL	34
Tenez la Main de la Journée	Çeviren: Galip BALDIRAN	34

EDITOR'DEN

Adım Dergisi okurlarına merhaba...

Kadın annedir, her yeni neslin kaynağı, her eşin sığınacak limanıdır. İnsanlığın temelini oluşturan en değerli narin bir varlıktır. Kadınlarımızın hak ettiği değeri bulması dileğiyle bütün kadınlarımızın 8 Mart Dünya Kadınlar Günü'nü kutluyor ve şiddetten uzakta bir dünya diliyoruz.

Zaman çabuk ve fark etmeden akıp gider içinde biz bilmeden anılarımızı da sürükler. Kimine ilaç kimine yaradır. Kimi unutmak ister kimi de keşke deyip geri dönmek...

Değerli zamanınızı bizlere ayırıp adım adım takip ettiğiniz ve her daim yanımızda olduğunuz için siz değerli okurlarımıza teşekkür ediyor ve bu sayımızla baş başa bırakıyoruz...

19. sayımızda tekrar görüşmek dileğiyle,

Mutlu kalın...

*Adım Dergisi
Yayın Kurulu*

TÜRKÇE'NİN KORRAPSİYONA UĞRAMASI

Günümüzde Türkçenin dejenere olması beni bir hayli irrite ediyor, bu gidişata dur demek ve bu handikapları gidermek hepimiz için bir insanlık görevidir. Aslında bu olayı fazla ekzajere etmeye gerek yok ama yine de bu korrupsiyon çok ileri gitmeden, fazla efor sarf etmeye gerek kalmadan bir dur demek lazım. Bugünkü konjektüre göre dilde sadeleşme yapmanın en etkili yeri üniversitedeki departmanlardan önce kreşlerdir çünkü çocuklar küçük yaşta ne öğrenirlerse o kadar etkin olur.

Ülkemizde medyanın başta gelen TV kanallarından Star TV, Show TV, Fox TV ve CNN de Prime Time saatlerinde çocuklar için eğitici yayınlar yapılabilir. Caillou, Ninja Turtles, Ben Ten, Bakugan, Generator Rex, Adventure Time, Regular Show gibi çizgi filmler ile Türk kültürünü tanıtan konular için start verme zamanıdır, bu konuda rejisörler her vizyon sahibi insan gibi misyonlarını yerine getirmelidir.

Elbette ki bu handikapı gidermek için sadece bir kaç kuruma yüklenmek yanlış olur, birçok kurumun başında bulunan direktörler ya da daha Türkçesi menajerler elini taşın altına koymalıdır. Örneğin, bu dejenerasyona dur demek için Shopping Mall'larda fotoğraflar, sinevizyon gösterileri ile demonstrasyon yapılabilir. Starlar kliplerinde bu konuyu vurgulayıp, coverlar yapabilir ve free cd ler dağıtabilirler...

Genç jenerasyon MP3 player larında Türkçe'ye değer veren, dejenere olmamış müzikler dinleyebilir. İlaç represantlarının dağıttıkları promosyonların üzerinde prezentabil bir şekilde dilin korrapsiyona uğratıldığı anlatılabilir. Büyükşehir Belediyesinin Karma İlköğretim Okulunun tam köşesinde bulunan ve geçen yıllarda "Konya Müze-İ Hümayun Binası Rekonstrüksiyon İnşaatı" yazan büyük bilbord'a "Türkçe Dejenere Oluyor!" Başlıklı bir afiş asılabilir.

Gelecek jenerasyonun daha etkin TURKCHE konuşması dileği ile...

Not: Yukarıdaki yazı içerisinde geçen "Türkilizce" kelimeleri sizde kullanıyorsanız, üzgünüm ama Türkçedeki yozlaşmanın bir parçasısınız!

Dünyada değişmeyen tek şey değişimdir. Elbette her gün bir yenilik, teknolojik değişim, ihtiyaçlarda artış ya da eksilme oluyor. Dolayısıyla bu değişimler iletişimin vazgeçilmez olan dilimizi de etkiliyor. Bu arada terimlerin anlamları çok önemli, konu bağlamında yozlaşma ve değişim terimlerini iyi anlamak gerekiyor.

Değişimi olumlu olarak ele alırsak günün ihtiyaçlarına göre yeni kelimeler türetebilir ve hayatımızda yer almasına izin verebiliriz. Örneğin seksenli yılların başında Bilgisayar hayatımızda yer almazken bu teknolojinin ülkemize girmesiyle *Komputür* kelimesinin yanında Bilgisayar kelimesi kullanılmaya başlamıştır hatta günümüzde daha yaygın şekilde kullanılmaktadır. Yozlaşma ile değişimin farkı burada başlamaktadır *Bilgisayar* varken *Komputür*'ü kullanıyorsak işte o zaman dildeki yozlaşmanın parçası olmaya başlamışızdır.

Burada diğer bir sıkıntı teknolojiyi biz üretmiyorsak, geliştirmiyorsak o zaman teknolojiyi üreten ona hayat veren milletlerin koydukları isimleri de genellikle almak zorunda kaldığımızdır. Bir şeyin isim babası olmak için onu bizim üretmemiz gerekmektedir aksi takdirde başkalarının babalığını yaptığı şeyleri kullanmak zorunda kalırız. Bu durumda konunun başka yönü ancak üzerinde en fazla düşünülmesi gereken kısımır kanaatimce.

Konu başlığımız ile bağlantılı olarak bu yazımızda ele alacağımız esas husus yozlaşmaya neden olan aşağılık duygusuna kapılmamız ya da bazı güçlerin bizi bu duyguya sürüklemesidir. Gençlerimiz öyle bir ruh haline sokuluyor ki aynı ayakkabı, aynı giysi Türk ismi olunca değersiz, yabancı isim olunca değerli oluyor. Maalesef insanımız bu sömürge nehrinde kendisini kaptırmış öyle sürükleniyor. Alışveriş merkezlerinde, çarşıda, pazarda işyeri isimlerine baktığımız zaman yabancı isimlerin ne kadar çok olduğunu hatta neredeyse Türkçe isimler kullanılmaktan kaçınıldığını göreceksiniz. Örneğin; işyerinin tabelasında led ışıklarıyla "Star Bakkal" yazıyor, Star'ı hiçbir zaman ülkemizi almayacakları aslında amaç olarak değil araç olarak gördüğümüz AB'ye aday ülkenin bakkalı olarak yazdığını farz edelim, yabancı bir turist geldi Star'ı okudu yıldız olduğunu anladı, Bakkal kelimesini ne yapacağız? Turizme hizmet için yazdığını iddia ediyorsa, o zaman Türkçe olarak Yıldız Bakkalı yanına da Star Grocery yazabilir. Ancak kim ne derse desin Star Bakkal yazmak aşağılık duygusundan başka bir şey değildir. İşte bu durumun yansımaları da dilimize, gündelik yaşantımıza olumsuz olarak dönüyor.

Dildeki yozlaşmanın sebebine bir başka bakış açısı; yabancı kelimelerin sözüm ona entelektüel dedikleri kesim tarafından bolca kullanılmasının sebebi de *bir cümle ne kadar anlaşılır ise bir o kadar değerlidir* felsefesidir. Elbette meslek dili dediğimiz *jargon* ayrı bir konu, meslektaşların ya da o bilimin, konunun kendi literatürü, kelime hazinesi vardır, gayet doğaldır bu durum. Ancak handikapların, ekzajere etmenin, start vermenin, spesifik konuların fazlasıyla havada uçtuğu televizyon programlarını izlerken hiç düşündünüz mü toplumun yüzde kaçını anlıyor? Yabancı dil bilenler bile o kelimeyi çözmeye çalışırken konuyu kaçırıyor. Bir de bu kelimeleri kullananların gerçekten sağlıklı iletişim kurmak gibi bir kaygıları var mı? bu da ayrı bir tartışma konusu! Start vermek; *start*: başlamak, *start vermek*: başlamak vermek gerçekten bu kelimeyi günlük hayatımızda onlarca kez duyuyoruz, sizce de saçma değil mi? Güleriz ağlanacak halimize sözü sanki bir televizyon kanalının Türkçe Olimpiyatları Başladı yerine start verildi diye yazması için söylenmiş.

Dil toplumu oluşturan en önemli değerdir. Dilin yozlaşması toplumun yozlaşmasının göstergesidir diyebiliriz şöyle ki; eğer bir toplum kendi anadilinde olan kelimeleri kullanmıyor, yetersiz görüyor, aşağılık görüyor ya da karşılık bulamıyor ise o zaman başka milletlerin yörüngesine girmiştir. Kendi çekim alanımızı oluşturmak için tüketen değil üreten millet olmamız gerekiyor, bunun içinde bizlere düşen görev gençlerimizin özgüvenlerini kazanmalarını sağlamak, yollarını açmaktır.

Yrd. Doç. Dr. Yağmur KÜÇÜKBEZİRCİ
Selçuk Üniversitesi
İngiliz Dili ve Edebiyatı Bölüm Başkanı

JEAN PAUL SARTRE

aydınlarının temsilcisi olmakla kalmamış, özgün bir Entelektüel tanımlamasının da temsilcisi olmuştur.¹

Jean-Paul Sartre (tam adı: Jean-Paul Charles Aymard Sartre) (21 Haziran 1905, Paris - 15 Nisan 1980, Paris), ünlü Fransız yazar ve filozoftur. Felsefi içerikli romanlarının yanı sıra, her yönüyle kendine özgü olarak geliştirdiği Varoluşçu felsefesiyle de yer etmiş; bunların yanında Varoluşçu Marksizm şekillendirmesi ve siyasetteki etkinlikleriyle 20. yüzyıl'a damgasını vuran düşünürlerden biri olmuştur.

O, her şeyden önce bir anlatıcı, denemeci, romancı, filozof ve eylemci olarak yalnızca Fransız değil, tüm insanlığın da temsilcisi olmuştur.

HAYATI

Jean-Paul Sartre, 21 Haziran 1905'te Paris'te varlıklı bir burjuva ailesinin çocuğu olarak dünyaya geldi. Babası Jean-Bastiste Sartre, Fransız ordusundan bir memur; annesi Anne-Marie Schweitzer ise Nobel ödüllü Alman Albert Schweitzer'in kuzenyidi. Sartre henüz 15 aylık iken babasını kaybetti. Annesi eğitimiyle yakından ilgilendi. Küçük yaşta matematik ve edebiyat dersleri almasını sağladı.

Gençlik yıllarında filozof Henri Bergson'un "Essay on The Immediate Data of Consciousness" adlı çalışmasını okurken çok etkilendi. Batı felsefesiyle yakından ilgilieniyordu. Immanuel Kant, Georg Wilhelm Friedrich Hegel ve Martin Heidegger gibi kişilerin yazıları ilgisini çekiyordu. Louis le Grand Lisesi'ni bitirdikten sonra Fransa'nın ünlü okulu Ecole Normale Supérieure'de eğitimine devam etti. Burada okurken 1928 yılında, Sorbonne'da çalışan

Simone de Beauvoir ile tanıştı. Sartre 1929 yılında felsefe doktorasını alarak buradan mezun oldu. 1929 yılında birincilikle felsefe öğretmenliği aldı. Ardından 1931 yılına kadar Fransız ordusunda görev aldı. 1933-1934 yılları arasında Berlin'de ve Neuilly'de öğretmenlik yaptı. 1931-1936 yılları arasında Le Havre'de lise öğretmenliği yaptı. Yazabilmek için bir süre öğretmenliğe ara verdi ve 1936 yılında ilk kitabı "İmgelem" yayınlandı. Öğretmenliğe ara vermesine karşın eğitim olmaktan vazgeçmemiştir.²

¹ http://www.idefix.com/kitap/jean-paul-sartre/urun_liste.asp?kid=3920

² <http://www.biyografi.info/kisi/jean-paul-sartre>

Felsefe eğitime devam ederken, "Ego Alışkanlığı" (1937), "Bulantı" (1937) ve "Duvar" (1939) adlı kitaplarını yazdı. 1940 yılında, Padoux'da Almanlar tarafından tutuklanmasından sonra direniş hareketine katıldı. "Sinekler" adlı oyununu ve "Varlık ve Hiçlik" adlı kendi felsefesini açıkladığı kitabını da bu dönem yazdı. 1944 Ağustos'undan itibaren Albert Camus, André Malraux gibi isimlerle birlikte Fransız gazetesi "Combat" için çalıştı. 1939'da "Özgürlük Yolları", 1945'te "Yaşanmayan Zaman/Bekleyiş" ve 1949'da "Tükeniş" adlı kitaplarını yazdı. "Varlık ve Hiçlik" adlı çalışmasıyla başladığı kariyerine 1945 yılında "Les Temps Modernes" adlı edebi-politik dergi ile devam etti. 1946 yılında ise "Saygılı Yosma" ve "Mezarsız Ölüler" adlı oyunlarını yazdı. Sartre, 1964 yılında yazdığı "Sözcükler" adlı kitabıyla edebiyata nükte ve alaycılığı kattı. Edebiyat onun için oyunların olduğu bir dünya idi. Edebi dilinde felsefenin somutlaştırılmasını ve Marcel Proust tarzı kelime aranjmanlarını kullandı. Aynı yıl Nobel Ödülü'ne layık görüldü. Yapıtlarına ve politik konumuna zarar vereceğinden ödülü reddetti.³

VAROLUŞÇULUK

20. yüzyılda Fransa'da ortaya çıkan bir felsefe akımıdır. Egzistansiyalizm, insanın önce var olduğunu, daha sonra hareket ve davranışlarıyla kendini yeniden yarattığını ileri sürer. Varoluşçuluk olarak da bilinen bu akım, II. Dünya Savaşı'nın sonunda, Fransız yazarlarından J.Sartre tarafından özel bir edebiyat kolu olarak tanıtılmıştır. Bu edebiyat kolu, insanın varlığı, hürlüğü, tek gerçek olduğu hâlde onu saran dünyayı bir türlü anlayamamaktan doğan umutsuzlukla bezginlik içinde hayatı tatsız, saçma bulması görüşüyle hareket eder.⁴

Egzistansiyalizm, bireyin varoluşunu, özünden üstün tuttuğu için aynı zamanda topluma bir karşı çıkışı da içerir. Bütün zaflarıyla birlikte insanı ereklerini seçişinde özgür tutar.

³ <http://www.biyografi.info/kisi/jean-paul-sartre>

⁴ <http://www.edebiyatogretmeni.org/egzistansiyalizm-varolusculuk/>

Kendini anlamaya, anlamlandırmaya çalışmak, başka bir deyişle kendi yazgısını sorgulayıp üzerinde düşünme zorunluluğu duymak insani bir gereksinimdir.

J. R Sartre, egzistansiyalizmi şu sözleriyle açıklar: "İnsan, bütün bir dünyadır; her yerde vardır, her yerde hareket halindedir, her şeyden sorumludur. Ne yaparsam yapayım, onu yapan benim. Şimdiki durumumuz, bütünüyle düşüncelerimizin sonucudur." Egzistansiyalizmi başlatan sorulardan biri de şudur: "Ben kimim? Bir birey olarak var olmamın bence anlamı nedir?" Bu soruya verilen cevap ise şöyledir: "Bizi biz yapan, kararlarımızdır. Bizi biz yapan kendi benliğimizle aldığımız kararlarımızdır. Bu özel benlik, dünyaya bir defa gelir, başka kimsenin olamayacağı, yapamayacağı bir şeyi, olmak ve yapmak gücüdür." Egzistansiyalizm Akımının Özellikleri

- İnsan, kendini bulmalı, özünü elde etmeli. Hiçbir güç; insanoğlunu, kendinden, kendi benliğinden kurtaramaz.
- Egzistansiyalizm, insanın kendi varlığını sorgulamasını ister. Her insanın kendi iradesiyle biçimlendireceği bir geleceği vardır.
- Bu akımda, insanı insan yapan, onun kendi kararlarıdır. Önemli olan gerçek, herkesin üzerinde birleştiği objektif gerçek değil, kişisel gerçektir.
- İnsanın önündeki olanaklar bütünü, öteki insanlarla ve nesnelere ilişkilerinden oluştuğundan varoluş, "her zaman bir dünyada var olmadır. Bir başka deyişle insan her zaman seçimini sınırlayan ve koşullandıran somut tarihsel bir durum içindedir.

İnsanın özgürlüğü son derece önemlidir. Zaten insan, özgür olmaya mahkûmdur.

Egzistansiyalizmin Temsilcileri

- Jean Paul Sartre
- Albert Camus
- Andre Gide
- Franz Kafka⁵

Hilal DEMİR
Fransız Dili ve Edebiyatı
4. Sınıf

⁵ <http://www.edebiyatogretmeni.org/egzistansiyalizm-varolusculuk/>

GENÇLİK VE NECİP FAZIL

"Bir gençlik, bir gençlik, bir gençlik..."⁶ Diye başlıyordu sözlerine; sesini ilk defa gençlik çağlarının başında işittiğim o koca yürekli adam. Sadece hasretlerini, özlemlerini dile getirmiyordu; hem tarihimizden çıkarmamız gereken dersleri sıralıyordu hem güzel bir gelecek için almamız gereken tedbirleri... Sadece bugünlerimizi felaketlerin tekrerründen nasıl muhafaza edebileceğimizi değil aynı zamanda yarınlarımızı nasıl daha aydınlık bir geleceğe taşıyabileceğimizi de tarif ediyordu. Can kulağıyla dinliyordum her söylediğini ve her sözü içimde bir başka gönül teline dokunuyordu adeta. Benden ne istiyorsa, bana neyi tembih ve tavsiye ediyorsa; tüm bunları benim ve benim gibi bütün Müslüman Türk çocuklarının iyiliği için; öz evlâdı gibi gördüğü gençliğin selâmeti, gelecek nesillerin felâhı için istediğini fark etmek çok da zor değildi. Zira bir evlâdına daha sorumluluklarını öğrettikten sonraki sözlerinde o güne kadarki ömrünü halkına karşı olan vazifelerini yerine getirerek geçirdiğini belirtiyor, geriye kalan günlerini de huzuruna bir gün muhakkak çıkacağına tüm kalbiyle inandığı Hâlık'ına karşı son vazifelerini yerine getirerek geçirmek istediğini vurguluyordu. " Bu gençliği karşımda görüyorum. Maya tutması için otuz küsur yıldır. Devrimbaz kodamanların viski çektiği kamıştan borularla ciğerimden kalemime kan çekerek yırttığım, kıvrandığım ve zindanlarda çürüdüğüm bu gençlik karşısında uykusuz, susuz, ekmezsiz başımı secdeye mıhlayıp bir ömür Allah'a hamdetme makamındayım. "⁷ Tüm bu içten sözlerinden ve o samimi sesinden; mücadelesini kendi nefsi için değil öz çocuklarından ayrı tutmadığı Müslüman Türk gençleri için verdiğini idrak edebiliyordum. Bir ata öğüdü dinler gibi dinlemiştim her cümlesini; dinledikçe de yüzünü hiç görmediği bu genci ve gelecek onca nesli nasıl bu kadar önemsiyor olabileceğini merak etmekten alamamıştım kendimi. O gün ben de 18 yaşında bir gençtim.

Necip Fazil hayatı boyunca hiçbir zaman kendisi için yaşamamıştır sanki. Bir fedai misali kendisini millete feda etmiş, çektiği bütün çileleri milleti için göğüslemiştir. Öyle ki; mücadelesi sadece gaflete ve gafletin sebep olduğu kötülöklere, bu âlemdede gözlerini kör ettiği insanların bedenini, bir kurtçuğun ağacı içten içe yiyip bitirdiği gibi kemiren kötü alışkanlıklara, kötü ahlâka, kötü amellere karşı değildi. Mümin açısından "güzel şey"⁸ nazarı ile bakıp "perde arkasından haber "⁹ olarak gördüğü ölümden sonraki ebedî âlemdede de o gafil insanların ruhlarını sonsuz bir acıyla kahredecek olan küfre de karşıydı aynı zamanda. Hâk adına bildiği ve inandığı ne varsa bunları zindanlarda çürüme pahasına savunan bir mütefekkir; müddei olduğu mukaddes davasında da yılmaz bir dava adamıydı. Üstat hayatta iken; Hâk ile batılın, ruhunu şeytana kaptırmış kölelerle " halis hürriyeti Hakk'a kölelikte bulan"¹⁰ hürlerin

⁶ Gençliğe Hitabe Şiiri - N.F.KISAKÜREK

⁷ A.g.e.

⁸ Ölüm Güzel Şey Şiiri - N.F.KISAKÜREK

⁹ A.g.e.

¹⁰ Gençliğe Hitabe Şiiri - N.F.KISAKÜREK

varlık-yokluk savaşında Hâk yol yolcularına yol başçı olmuş, hürriyeti Hakk'a teslim olmakta bulan o gönüllerde taht kurmuştu. Binlerce saf vatan evlâdına doğru gibi gösterilen tüm batıl yol ve yöntemleri ilmi ve felsefi izahlarıyla çökerterek onların gözlerine indirilen zulmet perdesini kaldırmış; sadece yolunda kendisiyle yürüyen evlatlarına değil yolunu şaşırmış bütün vatan evlatlarına da yol gösterici bir bilge ata olmuştu.

Bugün ise; vaktiyle verdiği o kutlu mücadelenin, hep özlediği sahibine ve habibine erdiği vuslatla dâhi yarım kalmadığını, bilakis duraksamadan sürdüğünü, vefatının üzerinden 30 yıl geçmesine rağmen hiç unutulmadığı gibi her geçen gün daha da çok özlendiğini, kendisinden asırlar önce "Sultânü'ş Şuarâ" yani "Şairlerin Sultanı" seçilen; bir mevkîdaşı olduğu Bâkî'nin "Âvâzayı bu âleme Dâvud gibi sal Bâkî kalan bu kubbede bir hoş sadâ imiş"¹¹ beytine binaen, bizzat seslendirerek kaydettirdiği şiirleriyle o Dâvudî ve hoş sedasının on binlerce kulakta yankılandığını ve bize devrettiği meşalelerin bugün ellerimizde daha parlak ışıklar saçarak çok daha fazla insanı aydınlattığını müjdeleyebilmeyi öyle çok isterdim ki... "Vaktiyle bana ettiği hitabesiyle tanıdığım o koca yürekli insana benim de birkaç kelâm etme imkânım olsaydı şayet, acaba ne derdim, neyi müjdeler, neyi şikâyet ederdim?" diye hep düşünmüşümdür kendisini tanıdığım günden beri. Ve hep merak etmişimdir gençliğe hitabesinde anlattığı, uyardığı ve tembih ettiği hususları yazarken neler hissederek ve umarak yazmış olabileceğini. Üstadıma hitaben:

"...Otuz küsur yıldır..."¹² Diyerek tahmin ve temenni etmiştin özlediğin gençliğin maya tutması için gereken süreyi. Tahmin ettiğin gibi oldu ve o gençlik tavsiyelerine kulak, davana gönül verdi. Karanlığın ortasından haykırdığın hakikat dalga dalga binlerce yürekte yankı buldu. Surda bir delik açmıştın mukaddes mi mukaddes ve meydan okumuştun kahpe rüzgâra "Artık ne yandan esersen es" diye, hatırlar mısın üstat? O rüzgâr dindi ve eserlerin büyük bir nispette alâka görüp hep okumasını istediğin gençlerin kütüphanelerinde; içerdikleri de beyinlerinde yerlerini çoktan aldı. Hani yazdığın şiirler sana vaktiyle şairlerin sultanlığını kazandırmıştı; sen bugün nice kalplerde "gönüllerin sultanlığı" makamındasın. Diktiğin fidanların yeşerdiğini belki dünya gözüyle göremedin ama o fidanlar bugün yüreklerde hakikat gülleri açtı. "Allah'ın selamı üzerine olsun"¹³ diyerek bitirmiştin sözlerini. Allah'ın selamı, rahmetiyle birlikte senin de üzerine olsun üstadım...

Ertan ÖZAN

Fransız Dili ve Edebiyatı

4. Sınıf

¹¹ Huma Kuşunun Gölgesi - Bâkî

¹² Gençliğe Hitabe Şiiri - N.F.KISAKÜREK

¹³ A.g.e.

KIRIK

-Bir Hayal Ürünü-

"Gündüzün arayanlar olmuşsa da, her yer ve her şey gibi kapının çingırağı da kırık olduğu için işitemedim."

Şair Nigar Hanım

Bu Osmanlı hanımefendisinin, ardında bıraktığı yirmi defterin en son satırları olan cümledir ve bu cümle 'benim hakkımda düşünün' diye bağırırken, ben bunu es geçemezdim. İfade edilen şey sadece soyut ya da somut değil; anlatılmak istenen sadece hayal kırıklığı ya da pişmanlık değil çünkü bu cümlede... Bir ömür sığdırılmış. O cümlelerin yazıldığı dönemde savaşımlardan, yıkımlardan dolayı her yerin kırık olduğu doğrudur. Peki ya iç dünyası? Kapının çingırağından daha mı sağlamdı dersiniz? Hiç sanmıyorum... Her şeyi eksiksiz, sağlam ve konforlu yaşam ortamımızda biz bu kadar 'içsel kırıklık' yaşıyorsak; o, tuzla buz olmuş bile olabilir.

Hayatımızı bir bütün olarak algılayamama sebeplerimiz iç dünyamızda haritalardan daha keskin sınırlar çiziyor. Zihnimde, durumu canlandırabiliyorum: 'Geçmiş' bir imparatorluk kurmuş, 'Gün'ü fethetmeye çalışıyor. 'Yetiştirilme Tarzı' ile 'Çağın Gereklilikleri' birbirlerine düşman iki komşu ülke. 'Gelecek'in koordinatları belirsiz. 'Pişmanlık', 'Sevinçler Adası'nı haritadan silme peşinde! 'Söylenmeyenler', 'Düşündüklerimiz'in sömürgesi altında 'Düşünülp de Söylenenler' Fransız azınlığına katılmaya çalışıyorlar. Her zamanki gibi komedyenler iş başında...

Hayatımızın sonuna geldiğimiz zaman mı öğreneceğiz aslında karmaşık bir denklem olmadığını, tamamıyla bize ait olduğunu, düşündüklerimizi söyleyebilmeyi, hisler ile düşünceleri ayırmamayı?

Sahip olduğumuz sadece bir tane hayatımız olduğu için onu farklı formlara sokup çoğaltarak kendimizi mi tatmin ediyoruz acaba? (Aa, benim her yerde bir hayatım var. Ortalama ömür 60 yıl mıydı? Hah 5 ile çarp onu. Tamam, işte nerden baksan 300 yıl yaşayacağım. -Saçmalığın boyutu bu, sadece ifade etme biçimleri farklı.) Aile hayatı, okul hayatı, iş hayatı, aşk hayatı, sosyal hayat... Bunların içerisinde herhangi bir faktörün sizi olağanüstü bir şekilde etkilediği yoktur aslında. 'Sizi siz yapan şeyler'dir hepsi de. Ayrıca bunların herhangi birinden gelecek bir yıkımı karşılayacak olan, bir yükü sırtlanacak olan ve bir sevinçle şımaracak olan tek bir kişi var. O böldüğünüz hayatları farklı farklı yaşayacak birden çok insan yok neticede, işimizi zorlaştıran da bizden başkası değil. Farkında mıydınız, bunu bilmek sevindirici, gerçekten.

("Merhabalar efendim, idari işler bölümünden arıyorum. Sipariş etmiş olduğunuz, sizin görevlerinizde bir başka kişi kalmamış. Üzgünüm. Kalmadı o dediğinizden. Elimizde tek bir kişi var ve o da hayatını böyle yaşamaya devam ederse bölünecek. Yoo... Yok, mitoz bölünme değil, kişilik bölünmesi yaşamasından korkuyoruz açıkçası. Bir de 'cüceleşme sendromu'na girme ihtimali var, hemen açıklıyorum: normalde bir engelin üzerinden kolayca atlayıp geçebilecek güçteyken; farklı kişiliklerde yaptığı kendinden ufak kopyalarının, engelleri aşılamayacak tepeler gibi görmesi durumudur. Haa, bu arada... Yaşayabileceğiniz günler sınırlı, hatırlatmam istendi. Dinlediğiniz için teşekkür ederim, iyi günler.")

Hayatı basit algılamak demek, kolaya kaçma durumu değildir. Her şeyin 'biraz daha'sını tercih ederek, orta kıvamı tutturabileceğimiz kadar kolay aslında işimiz. Biraz daha fazla gülmek, biraz daha az üzölmek, biraz daha fazla güvenmek, içimiz- Düşündüğümüzü söylemememiz gerekseydi eğer, beyin ve dil aynı anda bahşedilmezdi insanoğluna... Belki biraz daha az... Hislerimizi ayrı, mantığımızı ayrı kefedebiliriz tartmamız gerekseydi, zaten biri eksik olurdu, inanın bana. İçsel savaşlarımızdan da herhangi bir galip çıkmayacağını fark ettim. İç savaşlarımız biz öldüğümüz anda son bulacak. Berabere, sonu belli. Bu yüzden içinizdeki iyiliğin ve kötölüğün çarpışmasına izin vermek yerine, kendi hallerine bırakın onları. Kafanızın içinde dönüp duran soru işaretleri çarkına da bir son verin. 'Ben iyi bir insan mıyım, yoksa kötü mü? Ben böyle miyim yoksa farklı mı?' bölünmele- rine de bir nokta koymanın zamanı çoktan geldi belki de. Her şey, ama dünya üzerindeki her şey insan için. Tüm soyut, somut, güzel, çirkin, manevi ve fiziksel kavramlar, hatalar ve doğrular, varlıklar, bölünmele- yutlar... Hepsini insana hizmet eder ve insan da tek bir amaca hizmet etmek için yaratılmıştır: Sevgi. İnsana, kendimize, hayatımıza, çevremize, sorumluluklarımıza sevgi ile yaklaşırız, insan olmanın temel gerekliliğini yerine getirmiş oluruz. Mesela, dün sabah arabanızı park ettiğiniz yerden çıkarmanın niza sebep olan kişiyle aynı varlıksınız. Ailenizle, akrabalarınızla, hiçbir kan bağı olmayan üst kom- şunuzla, sevdiğiniz öğrencinizle, küçümsediğiniz bir dilenciyle, hayranı olduğunuz sanatçıyla, antipati duyduğunuz biriyle, aynı maddeden yaratılmış aynı varlıksınız. Birbirimize bir üstünlüğümüz yok, aynı şekilde özgüvenimizden bir şeyler kaybetmemizi gerektirecek herhangi bir durum da yok. Hayatı parçalara ayırmamız gereksiz, en az kendimizi bölmek ve etrafımızdakileri kırmak kadar hem de...

Kapınızın çingırağını bir an önce tamir ettirmeniz, size gelen fırsatları karşılayabilmeniz ve farkındalık çitanızı yüksek tutmanız dileğiyle...

Selin SIVARI
Selçuk Üniversitesi
Fransız Dili ve Edebiyatı
1.Sınıf

İKİ BALIK

7 Mart '13

İki kız kardeş olarak düşledim onları. Gümüş rengi olanın adını Mary koydum. Turuncuya Elizabeth dedim, kraliçe Elizabeth'in de saçları turuncuymuş. İki canın sorumluluğu çok ağır bir yük ama onlara ilk saniyeden aşık oldum ve benimsedim.

8 Mart '13

'Gerçeklerin çirkin havasını soluyarak yaşamımı sürdürmektense, düşlerin güzel enginliklerinde boğulmayı yeğlerim. Ben bir balığım ve benim gerçeğim bu. Ben bir balığım ve düşler içinde yaşıyorum. Umut benim ekmeğim, düşünmek benim havam ve güzellik benim suyum. Oysa bu çirkinlikler, umutsuzluklar ve suni yem beni öldürdü. Ben ölü bir balığım ve ancak gerçeklikten hakkını alamamış tüm düşler kadar varım. Ben şu plastik kutudaki zavallı bedenim kadar ölüyüm.' Mary, adını aldığı kadın gibi çok yaşamadan öldü. Karnı şişti. Kanlı Mary'nin ikinci gebeliği sırasında öldüğünü duymuştum. Şiş karnındaki 11 aylık çocuğu da onunla birlikte ölmüştü.

9 Mart '13

Ulan bu balığın ölüsü hiç de ölüye benzemiyor! Sanki hala yaşıyor. Bana bakıyor. Vivaldi açtım. Klasik müzik onu diriltebilirmiş gibi... Kış'ın keskin notaları ona cenaze marşı oldu. Yarın toprak almam gerekecek.

10 Mart '13

Bir can ulan! Bir CAN!

11 Mart '13

Şişmeye başladı. Onu hala gömmedim. Bir balığın 'toprağı' su değil midir? Doğasına aykırı onu gömmek. Bana çok yaşayamayacaklarını bildiği halde doğum günü hediyesi olarak bir çift balık armağan edenle olan dostluğumuzun anısına onun zavallı bedenini bir şey yapmalı. Normal bir insan gibi bir kitap ya da herhangi bir zimbirtı almak yerine bana iki narin canın sorumluluğunu verdi. Onu klozete atamam. Hafif bir kokusu var. Belli belirsiz. Onun dışında hala yaşıyormuş gibi sanki. Gümüş pulları parlak. Kardeşi Elizabeth iyi. Ablasının canı ona aktı. Dün yine suyunu değiştirdim.

12 Mart '13

Elizabeth de gitti. Yazık

13 Mart '13

Onlara ölümü yakıştıramadım ama kokmaya başlayan iki beden suda şişmeye terk edilmemeliydi. İçim kan ağlıyordu. Ama içimdeki balığı boğdum ve onları çöpe attım.

Bahtiyar TEKİN
Selçuk Üniversitesi
Siyasal Bilimler ve Kamu Yönetimi
Hazırlık Sınıfı

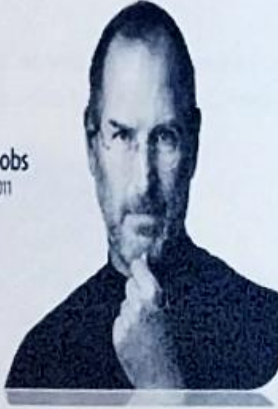
AKDENİZ

Uçsuz bucaksız bir aşk, belki de
İlk görüşte yaşanacak en masum aşk
Yaşayamayanlar susar,
Söyleyemezler.
Şayet, nasıl tarif edilir o güzel yüzü?
Gözlerimi kapatıp ebediyete gidemem orada
Bırakamam onu
Bırakmaz o da beni, biliyorum
Eminim, paylaşamam bile
Sırlarımız var, epeyi dertleşir benimle
Kokusu var üstüne üstlük
Buram buram huzur kokar
Her sene merhabalaştığım bir mevsimi var ki
Sormayın!
Sessizce konuştuğum yıldızları
Böyle, bir de ruhuma dokunan suyu var işte
Acelesiz, derin berraklığı
Hafife almasın kimse
Aramızda baba kız aşkı var
Ama ben ikimizi en çok eski âşıklara benzetiyorum
Heyecan dolu
Telaşlı olduğum tek yer
Kaybetme korkum var elbet
Bir yandan da Dünya'nın simgesi olan adı var
Nefesi var sonra, aynı ekmeği paylaştık bir yerde
Sonsuzluk istediğim tek yer...
Evvela,
Antalya...

Şeyma YAZAR
Fransız Dili ve Edebiyatı
4.Sınıf

STEVE JOBS'UN EFSANE KONUŞMASI

Steve Jobs
1955-2011

"Bugün dünyanın en iyi üniversitelerinden birinin diploma töreninde sizlerle birlikte olmaktan onur duyuyorum. Ben üniversiteden hiç mezun olmadım. Doğruyu söylemek gerekirse, mezuniyete en yaklaştığım an da bu an!

Sizlere hayatımla ilgili üç hikâye anlatacağım. Hepsi bu. Büyütülecek bir şey değil. Sadece üç hikâye.

İlki noktaları birleştirmekle ilgili.

İlk 6 aydan sonra Reed Üniversitesinde ders-

lere girmeyi bıraktım, ancak gerçek anlamda okulu bırakana kadar bir 18 ay kadar daha okulda kaldım. Okulu neden bıraktım?

Olay ben doğmadan başlamıştı. Biyolojik annem genç, evlenmemiş bir üniversite mezunuydu ve beni evlatlık vermeye karar vermişti. Beni üniversite mezunu bir çiftin evlatlık almasını çok istiyordu, sonunda da bir avukat ve karısı tarafından alınmam için her şey hazır. Tek sorun, ben ortaya çıktıktan sonra, beni evlat edinecek çiftin esasında bir kız çocuğu istediklerini anlamış olmalarıydı. Bir gece yarısı, bekleme listesinde olan müstakbel aileme bir telefon geldi: "Elimizde beklenmedik bir erkek bebek var, onu istiyor musunuz?". Onlar da "tabii ki" diye yanıtladılar. Biyolojik annem, annemin üniversiteyi, babamın ise liseyi bile bitirmemiş olduğunu öğrendiğinde evlatlık verme işlemini tamamlayacak son kağıtları imzalamayı reddetti. Ancak birkaç ay sonra, ailemin beni üniversiteye yollayacaklarına dair söz verdikten sonra ikna oldu.

Ve 17 sene sonra üniversiteye başladım ama saf bir şekilde neredeyse Stanford kadar pahalı bir okul seçtim ve emekçi ailemin bütün birikimleri benim okul parama gidiyordu. Altı ay sonra, buna değmeyeceğini fark ettim. Hayatımla ilgili ne yapmam gerektiği konusunda hiçbir fikrim yoktu ve üniversitenin de bunu bulmam için bana nasıl fayda sağlayacağını çözmemiştim. Ve orada durmuş ailemin hayat boyu biriktirdiği parayı harcıyordum... Sonuçta okulu bırakmaya ve her şeyin yoluna gireceğine inanmaya karar verdim. O zaman çok korkutucu gelmişti ama geriye dönüp baktığımda hayatımda verdiğim en iyi kararlardan biri olduğunu görüyorum. Okulu bıraktığım an, zorunlu fakat gerek-

siz olan ve ilgimi çekmeyen tüm dersleri almama gerek kalmamıştı. Böylece sadece bana ilginç gözük-
ken derslere girebilecektim.

Bu aslında hiç de romantik bir durum değildi. Yurt odam olmadığından arkadaşlarımla odala-
rında yerde yatıyor, kola şişelerinin 5 sentlik depozitolarıyla yemek alıyor, her pazar akşamı güzel bir
yemek yemek için 7 mil uzaktaki Hare Krishna kilisesine gidiyordum. Çok güzeldi. Merakım ve sezgile-
rim sayesinde içine düştüğüm çoğu şey daha sonra benim için paha biçilmez deneyimlere dönüştü.

Bir örnek vereyim: O zamanlar Reed Üniversitesi muhtemelen ülkedeki en iyi kaligrafi dersini
veriyordu. Kampüsteki her poster, çekmecelerdeki her etiket, çok güzel şekilde elle kaligrafe edilmişti.
Okulu bırakmış olduğum ve zorunlu dersleri almak zorunda olmadığım için kaligrafi dersi alıp nasıl
yapıldığını öğrenmeye karar verdim. Serif ve san serif yazı karakterleri, değişik harf kombinasyonları
arasındaki boşluğu ayarlama ve harika bir tipografiyi harika yapanın ne olduğu hakkında çok şey öğ-
rendim. Çok güzeldi; tarihsel ve sanatsal olarak o kadar incedi ki bilim hiçbir şekilde bunu yakalayam-
mazdı ve ben bunu muhteşem buldum. Bunların hayatımda pratik bir uygulama bulma olasılığı yoktu.
Ama on sene sonra, ilk Macintosh'u tasarlarken, bir anda aklıma geliverdi. Bunların hepsini Mac'te
kullandık. Mac güzel bir tipografiye sahip ilk bilgisayardı.

Eğer o derse hiç girmemiş olsaydım, Mac hiç çok yönlü yazı karakterlerine veya boşlukları
doğru orantıda kullanan fontlara sahip olmayacaktı. Windows da Mac'ten kopyaladığına göre, hiçbir
kişisel bilgisayarın bunlara sahip olmayacağı muhtemeldir. Okulu bırakmamış olsaydım, o kaligrafi
dersine girmemiş olacaktım ve kişisel bilgisayarlar şu an sahip oldukları o harika tipografiye sahip
olamayabileceklerdi. Tabii ki üniversitedeyken noktaları ileriye bakarak birleştirmek imkânsızdı. Fakat
on sene sonra geriye dönüp baktığımda her şey çok ama çok berraktı.

Tekrar söylüyorum, noktaları ileriye bakarak birleştiremezsiniz; onları sadece geriye baktığı-
nızda birleştirebilirsiniz. Noktaların gelecekte bir şekilde birleşeceğine inanmanız gerekiyor. Bir şeye
güvenmelisiniz – tanrıya, cesaretinize, kaderinize, hayata, karmaya, herhangi bir şeye. Bu yaklaşım
beni hiçbir zaman yolda bırakmadığı gibi hayatımı da bütünüyle değiştirdi.

İkinci hikâyem sevgiyle ve kaybetmekle ilgili.

Hayatımın erken bir döneminde neyi sevdiğimi bulduğum için şanslıydım. Woz (Steve
Wozniak) ve ben Apple'ı 20 yaşındayken ailemin garajında kurduk. Çok yoğun çalıştık ve 10 sene son-
ra Apple garajdaki iki kişiden, 4000 çalışanı olan 2 milyar dolarlık bir şirkete dönüşmüştü. En nadide
ürünümüz Macintosh'u piyasaya sürdüğümüzde ben 30 yaşına yeni basmıştım.

Ardından kovuldum.

Kendi kurduğunuz bir şirketten nasıl kovulabilirsiniz? Şöyle: Apple büyük bir şirket haline gel-
diği için biz de şirketi benimle birlikte yönetebilecek, yetenekli olduğuna inandığım birini işe aldık ve
ilk sene işler iyi gitti. Fakat daha sonra, geleceğe yönelik görüşlerimiz farklılık göstermeye başladı ve
bir noktada koptu. Bu noktada yönetim kurulumuz onun tarafında yer aldı. Sonuçta 30 yaşında dışarı-

da kalmıştım. Hem de herkesin gözü önünde. Hayatımın odak noktası olan şey bir anda yok olmuştu, bu büyük bir yıkımdı.

Birkaç ay ne yapacağımı bilemedim. Bir önceki girişimci nesli yüz üstü bırakmış, rütbe tam bana teslim edilirken onu elimden düşürmüş gibi hissetmişim. Dave Packard ve Bob Noyce'dan bu başarısızlığım için özür diledim. Fazla göz önünde olan bir başarısızlık sembolü olmuşum ve vadiden kaçmayı bile düşündüm. Fakat içimde bir şeyler uyanmaya başladı, yaptığım işi hala sevdiğimi fark ettim. Apple'da olanlar bunu en ufak şekilde değiştirememişti. Dışlanmıştım ama hala âşıktım. Ve yeniden başlamaya karar verdim.

O zaman farkına varmamıştım ama Apple'dan kovulmak başıma gelebilecek en iyi şey olmuştu. Başarılı olmanın ağırlığı yeniden başlamanın hafifliğiyle yer değiştirmişti, hiçbir şey hakkında eskisi kadar emin değildim. Hayatımın en yaratıcı dönemine girmek üzere özgürleşmişim.

Sonraki beş sene NeXT adında bir şirket kurdum, Pixar adında başka bir şirket ve eşim olacak inanılmaz kadına âşık olmuşum. Pixar'da dünyanın ilk bilgisayar animasyon filmi Toy Story'yi yarattık ve şu an dünyanın en başarılı animasyon stüdyosuyuz. İnanılmaz olaylar zincirinden sonra, Apple NeXT'i satın aldı, ben Apple'a döndüm ve Apple'ın yenilenmesinin kalbinde NeXT'te geliştirdiğimiz teknoloji yatıyor. Ve Laurence ile harika bir aile kurduk.

Apple'dan kovulmamış olsaydım bunların hiçbirinin olmayacağından son derece eminim. Tadı çok kötü bir ilaçtı, ama sanırım hastanın da buna ihtiyacı vardı.

Bazen hayat kafanıza bir tuğlayla vurur. Sakin inancınızı kaybetmeyin.

Devam etmeme sebep olan şeyin yaptığım işe olan aşkımda olduğuna ikna olmuş durumdayım. Neyi sevdiğinizi bulmanız gerek. Ve bu aşklarınız için geçerli olduğu gibi işiniz için de geçerlidir. İşiniz hayatınızın büyük bir kısmını kaplayacak ve gerçek anlamda tatmin olmanın tek yolu harika bir iş olduğuna inandığınız şeyi yapmanızdır. Ve harika bir iş yapmanın tek yolu ise yaptığınızı sevmenizden geçer. Henüz bulamadıysanız, aramaya devam edin.

Durulmayın. Tüm gönül meseleleri gibi, onu bulduğunuz zaman anlayacaksınız. Ve her büyük ilişki gibi, seneler geçtikçe daha da güzelleşecek. Yani bulana kadar devam edin. Yılmayın.

Üçüncü hikâyem ölüm hakkında.

On yedi yaşındayken, şöyle bir şey okumuştum:

“Her gününü, hayatının son günüymüş gibi yaşarsan, günün birinde haklı çıkarsın.”

Bu cümle beni çok etkilemişti ve o günden bu yana, yani 33 yıldır, her sabah aynaya bakıp, kendi kendime hep şunu sordum: “Eğer bugün hayatının son günü olsaydı, bugün (normalde) yapacağın şeyleri yapmak ister miydin?” Uzun süre art arda, “Hayır,” yanıtını verdiğimde, bir şeyleri değiştirmem gerektiğini anladım.

İnsanın kısa süre içinde öleceğini bilmesi, yaşantısına damga vuracak kararlar vermesi açısından büyük önem taşır. Çünkü her şey, tüm dış beklentiler, gururlar, küçük düşme ya da başarısızlık korkuları – tüm bunlar ölüm karşısında değerlerini yitirir, yalnızca ölümdür önemli olan.

Kaybedecek bir şeyler olduğu (tuzak) düşünceyi yok etmenin en iyi yolu insanın öleceğini hatırlamasıdır. Zaten çıplak ve savunmasızsın. Yüreğinin sesini dinlememen için hiçbir neden yok.

Bir yıl kadar önce bana kanser teşhisi kondu. Sabah 7.30'da girdiğim ultrasonda pankreastaki tümör bariz bir şekilde görünüyordu. Bense pankreasın ne olduğunu bile bilmiyordum. Doktorlar bu tip bir kanserin tedavisinin neredeyse imkansız olduğunu ve üç ila altı aydan fazla yaşamayı beklememi söylediler. Bu, çocuklarınıza ilerideki 10 yıl içinde söyleyeceklerinizi birkaç ay içinde söylemeye çalışmak demektir. Bu, aileniz rahatı için gerekli her şeyin kısa zamanda yapılması demektir. Bu veda etmek demektir.

Bütün gün o teşhisle yaşadım. Akşama doğru biyopsi yapıldı, boğazımdan bir endoskop soktular, mide ve bağırsaklarımdan geçerek bir iğneyle pankreasımdaki tümörden birkaç hücre aldılar. Ben narkozla uyutulmuştum, fakat eşimin söylediğine göre doktorlar alınan hücreleri mikroskopun altına koyduklarında sevinç çığlıkları attığını söyledi. Benim kanserim ameliyatla tedavi edilebilecek bir türdenmiş. Ameliyat oldum ve şimdi iyileştim.

Beni ölüme en çok yaklaştıran olay budur ve umarım uzun yıllar boyunca bir daha bu denli yaklaşmam. Bu deneyimi yaşamış biri olarak diyebilirim ki ölüm faydalı fakat sadece entelektüel bir kavramdır.

Hiç kimse ölmek istemez. Cennete gitmek isteyenler bile, oraya gitmek uğruna ölümü göze almak istemezler. Oysa ölüm hepimizin ortak sonu. Şimdiye dek hiç kimse ölümden kaçamamıştır. Bunun böyle de olması gerekir, çünkü ölüm hayatın en güzel icatlarından birisi. Hayat'ın değişim ajanı. Yenilere yer açmak için, eskilerden kurtulmanın tek çaresi. Şu an için yeni sizsiniz, ama günün birinde, üstelik pek yakında siz de eskiyecek ve aradan çıkarılacaksınız. Bu kadar acımasız olduğum için üzgünüm, ama gerçek bu.

Zamanınız kısıtlı, bu yüzden başkalarının hayatını yaşayarak onu harcamayın. Başkalarının düşüncelerinin sonuçlarıyla yaşama dogmasına takılıp kalmayın. Başka insanların fikirlerinin gürültüsünün kendi kalbinizin sesini duymanızı engellemesine izin vermeyin. Ve en önemlisi kalbinizin ve sezgilerinizin yolundan gidecek cesarete sahip olun. Kalbiniz ve sezgileriniz ne yapmak istediğinizi bilirler. Bunun dışındaki her şey ikinci planda.

Gençliğimde, bizim neslin kutsal dergilerinden biri sayılan, The Whole Earth Catalog adında inanılmaz bir yayın vardı. Menlo Park yakınlarında yaşayan Steward Brand adında biri tarafından şiirsel bir tarzla kaleme alınmıştı. Size anlattığım bu olay, 1960'lardan kalma, masa üstü bilgisayarlardan ve bilgisayar destekli yayınlardan önce, yani bu dergi daktilolar, makaslar ve polaroid kameraların

yardımıyla yapılmıştı. Google ortaya çıkmadan 35 yıl önce, dergi formatında bir Google gibiydi: idealisti, anlaşılır bilgiler ve harika görüşlerle doluydu.

Stewart ve ekibi bunun birçok baskısını yayımladılar ve dergi miyadını doldurduğunda son bir baskı yaptılar. 1970'lerin ortalarıydı, o zamanlar sizin yaşlarınızdaydım. Son baskının arka kapağında, sabahın erken saatlerinde çekilmiş bir yol fotoğrafı vardı, hani her maceracının kendini otostop çe-kerken bulabileceği yollardan biri.

Fotoğrafın altında şu sözler yer alıyordu: "Aç Kalın, Budala Kalın (Stay Hungry. Stay Foolish)(Sizi aç kalmanız rahatsız etmiyorsa, aptal kalmanızda rahatsız etmeyecektir.) Aramızdan ayrı-lırken bize verdikleri veda mesajları buydu. Aç Kalın, Budala Kalın. Kendim için hep bunu diledim. Ve şimdi, sizin için de aynı dilekte bulunuyorum:

Aç Kalın, Budala Kalın.

Hepinize çok teşekkür ederim."

Steve Jobs.

Konuşmanın sonunda Aç Kalın, Budala Kalın diyerek sözünü bitiriyor.

Burada demek istediği:

"Sizi aç kalmanız rahatsız etmiyorsa, aptal kalmanızda rahatsız etmeyecektir."¹⁴

Oğuz TOPRAK

Fransız Dili ve Edebiyatı

Hazırlık Sınıfı

¹⁴ <http://www.ahmetalper.com/2011/10/steve-jobs-stanford-universitesi.html>

AŞK KENT

Başkentin labirent hayatları vardır...
Paralel hayatları birleştirme yeteneği bir de...
Yalnızlıkları vardır,
Yalnız bırakmadığı...
Eski bir dost edasıyla konuşur, yaşlı-titrek sesiyle.

Başkentin kokusu bir başkadır
Denize hasretine inat, biraz yosun
Neşeye hasretine eş biraz hüzün...
O kokuyu alabiliyorsan çocuğusun Ankara'nın
Sesini duyabildiğin kadar öz'sün.
Bir gidip başka şehirlere, hatırlamazsan
Üvey evlat sayar seni bu toprak...
Yolların kapanır, gelişlerinde.

Başkentin bir başka duygusu vardır
'Bu kentte âşık olana kadar kimseye bakmayacağım!'
Dedirten insana...
Kendine bağlayan, bir süre sonra...
Özlemden ağlatan her gece, damla damla
Bir başka duygusu vardır
Benzemez hiçbir duyguya...

Karanlık sokakları vardır Ankara'mın
Işıkları sönmeye yüz tutan evleri
Soğukla, rüzgârla inatlaşıp üç-taş oynayan çocukları vardır hala...
Birbirinden uzaklaşan sevgileri,
Gizli görüşen sevgilileri
Daha nice yaşam-efsaneleri...
Bir başkadır başkent...
Bazen labirent, bazen saray
Kâh gecekondu
Kimi zaman aşk gibi...

Selin SIVARI
Selçuk Üniversitesi
Fransız Dili ve Edebiyatı
1.Sınıf

EĞİTİMDE MOTİVASYON VE DİKKATİN ÖNEMİ

Motivasyon

Güdü, davranışa enerji ve yön veren güçtür; bu güç organizmayı etkileyerek bir amaç için harekete geçmeye sevk eder. Güdü, istekleri, arzuları, ihtiyaçları, dürtüleri ve ilgileri kapsayan genel bir kavramdır. Açlık, susuzluk, cinsellik gibi fizyolojik kökenli güdülere dürtü, bilme ve başarıma isteği gibi insani dürtülere ise ihtiyaç denir.¹⁵

Motivasyon kelimesi Latince "movere", yani "hareket ettirme, hareketlendirme" kelimesinden gelmektedir. Psikolojik bir olgu olan motivasyonun değişik açılardan ele alınmış olması birçok tanımının yapılmasına neden olmuştur.

Motivasyon ve Öğrenme

Doğada hiçbir nesne bir sebep olmadan kendi statik durumundan hareketli duruma geçemez. O halde insan organizmasının da hareket edebilmesi, davranışta bulunması için, doğa yasası gereği, bir takım sebepler olmalıdır. Bu sebepler insan organizmasının içinden veya dışından gelen bir basınç, bir dürtü, bir güdü, bir itme, bir uyarıcı veya sebepler, aynı zamanda bu hareket veya tepkilere belirli bir YÖN, belirli bir HEDEF, belirli bir HIZ da tayin etmiş olurlar.¹⁶ Öğrenme motivasyonu ise, öğrenen bireyin, öğrenme etkinliklerini anlamlı ve değerli bulması, bunlardan fayda sağlaması olarak tanımlanmaktadır. Motivasyon eksikliği çoğu zaman ders çalışmadan uzaklaşmayı ve eğitimle ilgili olmayan etkinliklere (arkadaşlarla zaman harcama, telefon görüşmeleri, televizyon izleme gibi) yönelmeyi beraberinde getirir. Bu durumdaki bir öğrenci olarak ders çalışmak, can sıkıcı bir uğraş haline gelebilir. Ders çalışma ile ilgili faaliyetleri ertelersiniz. Sadece belirli zorlamalar sonucu ders çalışmaya başlar ve çoğu zaman içsel motivelelerden yoksun olan ders çalışma faaliyetini başarıyla sonuçlandıramazsınız. Temel olarak motivasyonun iki seviyesi vardır. Hayatta kalmak ve başarı. İnsan hayatta kalmak için güvenliğe, beslenmeye, barınmaya ihtiyaç duyar. Bunlar günlük hayatımızın temel fiziksel ihtiyaçlarıdır. Bu temel ihtiyaçlar giderilirse bizler başarı, duygusal tatminler, kişisel gelişim, değerli olmak, kabul edilmek gibi diğer ihtiyaç alanlarına bakmaya başlarız ve bu ihtiyaçların giderilmesine yöneliriz. Yani insanı harekete geçiren ve hareketlerin yönlerini belirleyen, onların düşünceleri, umutları, inançları, kısaca arzu, ihtiyaç ve korkularıdır. Bu kelimeler ise aktif ve motive edici kuvvetlerdir.¹⁷ Sonuç olarak motivasyonunuzu artırmada en önemli etken, yine düşünceleriniz ve etkinliklerinizdir. Boş vermişlik ve vurdumduymazlığı temel alan ve sadece başkalarının baskılarıyla ders çalışan bir öğrencinin başarılı olması oldukça güçtür. Bu nedenle derslere ilgi göstermek her dersi yararlı yönleriyle görmek ve gerek

¹⁵ <http://unalsavas.kolayweb.com>

¹⁶ www.kulturdersanesi.com.tr

¹⁷ <http://unalsavas.kolayweb.com>

sınıf içinde, gerekse sınıf dışındaki dersle ilgili etkinliklere bu gözle bakmak motivasyonunuzu artırmanıza yardımcı olacaktır.¹⁸

Motivasyonun Özellikleri

- Motivasyon kişisel ihtiyaçlar, istekler ve dürtülerden kaynaklanır ve kişiye bir davranışta bulunma isteği verir.
- Motivasyon bir amaca veya ödüle yöneliktir. İşyerinde sarf ettiğimiz güç, ödül kazanmayı, statümüzü değiştirmeyi, v.b. şeyleri umduğumuz içindir. Yani motivasyondaki anahtar özellik amaca ve istenilen sonuca yönelik olmasıdır.
- Bazen bu istenilen sonuç istenmeyen bir şeyden kaçıştır(negatif güdülenme).
- Amaçlar davranışı kontrol etmez, sadece etkiler ve kişiyi ihtiyacını tatmin etmek için uyarır.
- Motive olduğumuz zaman yaptığımız şey bizim motive olmadığımız zaman yapmadığımız şeydir.
- Yöneticiler, liderler çalışanların motivasyonuna etki edebilir fakat bunları kontrol edemez.
- Bir ihtiyaç tatmin edildiğinde diğeri ortaya çıkar.
- Tatmin edilmiş bir ihtiyaç artık motivasyon aracı değildir.
- Davranışın değişmesine yol açan üç duygu vardır: Korku, görev, sevgi. Korkudan dolayı motive olduğumuzda bunu mecburiyetten yaparız. Görevden dolayı motive olduğumuzda bunu yapmamız gerektiği için yaparız. Sevgiden dolayı motive olduğumuzda ise bunu istediğimiz için yaparız.
- İnsan davranışı gelişigüze değildir. Bütün davranışlarımız içsel motivasyonumuza bağlıdır.
- Motivasyon her zaman bilinçli ve gözlemlenebilen ihtiyaçlara yönelik olmaz, kişiyi farkında olmadan motive eden şeyler vardır.
- Kişiler her zaman kendi motivasyonlarının nedenlerini anlamazlar. Bazen farkında olmadığımız şeylerden dolayı motive oluruz.
- Motivasyonla iş tatmini aynı şey değildir.
- Bir davranışın birçok motive edicisi olabilir.
- Motivasyon ve davranış aynı şey değildir.¹⁹

Keller'in Arcs Motivasyon Modeli

1987 yılında John Keller motivasyon konusundaki yapılan araştırmaları sentezleyerek ARCS modelini (1987) ortaya atmıştır. ARCS, Dikkat(Attention), Uygunluk(Relevance), Güven(Confidence) ve Tatmin(Satisfaction) kelimelerinin baş harfleridir.²⁰ Özetleyecek olursak, tüm öğrenme faaliyetlerinin başarısı ve başarısızlığı öğrencinin motivasyonu ile doğrudan ilgilidir. ARCS motivasyon modeli, eğitimlerin başarısı için kritik öneme sahip olan bu unsurun sağlanması için, öğrenme programlarının tasarımı, uygulanması ve değerlendirilmesi sırasında dikkate alınan geçerli araçlardan birisidir.

Dikkat

Bilincin belirli bir noktada toplanması haline dikkat denilmektedir. İnsanlar belirli bir anda duyu organları vasıtasıyla sayılamayacak kadar çok uyarıcıyla karşı karşıya kalmaktadır. An-

¹⁸ www.kulturdersanesi.com.tr

¹⁹ www.insankaynaklari.gokceada

²⁰ www.enocta.com

cak, bu uyarıcılardan sadece bir kaçını algılanmaktadır. Güdü, olgunlaşma gibi çeşitli etmenlerin algılanacağı konusunda etkili olmaktadır. Dikkat insanların algısı ve dolayısıyla öğrenmesi üzerinde çok etkilidir.²¹

***“ Cesaretimi kaybetmiyorum,
Çünkü vazgeçilen her yanlış
girişim, ileri doğru atılmış
yeni bir adımdır.”***

Thomas EDISON

Dikkati Etkileyen Olumlu ve Olumsuz Değişkenler

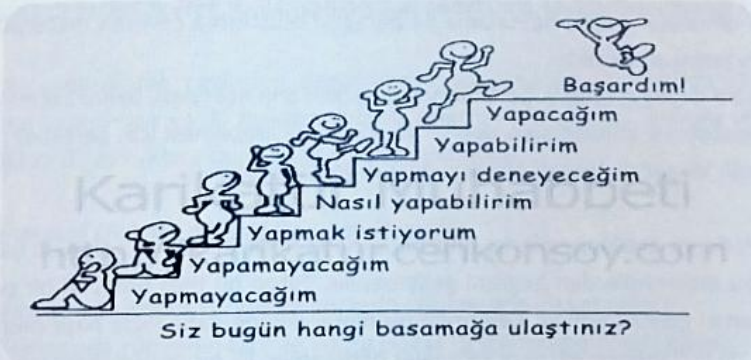
- 1-Zihinsel Etmenler: Bireyin zekâ düzeyi, algı ve bellek süreçlerinin işleyişi
- 2-Hazır bulunluşluk: Bir ğrenme yaşantısı açısından öğrencinin duyuşsal özelliklerinin, bilişsel yeterliliklerinin ve derinsel becerilerinin uygunluk düzeyi
- 3-Organizmanın içinde bulunduğu i ve dış fiziksel uyarılar: (i fiziksel uyarılar, beslenme ve uyku eksikliği, yorgunluk vb. dış uyarılar ise ısı, ışık, ses vb.)
- 4-Aşırı ya da yetersiz güdülenme
- 5-Uygun bir ödül ve ceza sisteminden yoksunluk
- 6-Geri besleme yetersizliği
- 7-Amaç yoksunluğu ya da belirsizliği
- 8-Başarısızlık endişesi
- 9-Başarı hazzından yoksunluk
- 10-Aşırı kaygı ve gerginlik
- 11-ğrenme yaşantısının bireyin i dünyasındaki duygu durumuna uygun düşmemesi
- 12-Hatalı zamanlama
- 13-Eğitimde ğretmen merkezli ğretim stratejilerinin egemen olması
- 14-Otokratik ve buyurgan ğretmen tutumları
- 15-Sınıf içi iletişimde empatik algıdan yoksunluk
- 16-Aşırı şekilde standartlaştırılmış başarı ölçütleriyle ğrenci performansını değerlendirme anlayışı
- 17-Öğretim yaşantısı içinde öğrencinin kendilik, bütünlük ve özerklik gereksinimlerinin karşılanamaması
- 18-Eğitimde demokratik, katılımcı ve esnek bir ğretim yaklaşımından yoksunluk
- 19-Öğretim yaşantılarının soyutluk ve karmaşıklık düzeyi
- 20-Eğitim ortamının psikolojik ve fiziksel özelliklerinin, ğretim yaşantılarının amaçlarına uygunluk düzeyi
- 21-Çeşitli psikolojik, sosyal ya da zihinsel etmenler nedeniyle, bazı öğrencilerin yaşadıkları öğrenme güçlükleri.²²

²¹ Selçuk,2000: s.127

²² Selçuk,2000: s.127

Dikkat Stratejileri

Çevreden gelen bilginin birey için gerekli olanlarının kısa süreli belleğe geçişini sağlayan en önemli süreç dikkattir. Bu nedenle öğretimde yerine getirilmesi gereken ilk işlev, öğrencinin dikkatini belirginleştirmek ve artırmaktır. Kendi kendine öğretim, öğrencinin birkaç dikkat stratejisinden birini benimsemesi, nesnel öğrenen olmasına dayanır. Stratejik bir öğrenci, öğrenme oluşumunda amacını belirledikten sonra dikkat stratejilerinden en uygununu seçerek kullanır. Örneğin, stratejik öğrenci ilgisini çeken bir konuya dikkatini yönelterek onunla ilgili kitapları, filmleri, televizyonda belgeselleri vb araştırır. Dikkati yöneltmede kullanılan stratejilerden biri, metinde çalışırken yazıların altını çizmedir. Anahtar sözcüklerin ve temel düşüncelerin altının çizilmesi, öğrenciler tarafından yaygınlıkla kullanılmaktadır. Ancak altını çizme, okunan metinde önemli düşüncelerle, önemli olmayanın ayırt edilmesine dayanır. Arends (1997), yazıların altını çizmenin iki yararından söz eder. Birincisi, yazıların altını çizme anahtar sözcükleri, temel düşünceleri fiziksel olarak yerleştirir, böylece gözden geçirme ve anımsama hızlı ve etkili gerçekleşir. İkincisi, yazıların altını çizerek seçme süreci, var olan bilgiye yeni bilginin birleştirilmesine yardım eder. Bu strateji hangi bilginin önemli olduğunu kavrayabilecek yetenekte olmayan altıncı sınıfın altındaki öğrenciler için geçerli değildir. Dikkati çekmede kullanılan bir başka stratejide, metnin kenarına not almaktır. Altını çizme gibi not almanın etkililiği, dikkati içeriğe ve anlamı destekleyen işleve yoğunlaştırma derecesine bağlıdır. Metin kenarına not alma, öğrencinin tekrar etmesine, yeni bilgiye hazır olmasına ve kodlamasına yardımcı olur. Dikkatin odaklaşmasında metindeki başlıklar, şekil, grafik, şema vb etkili rol oynar. Dikkatini odaklaştıran öğrenci metni okumadan önce başlık ve tabloları, şemaları gözden geçirerek bilişinde bir ön örgütleyici oluşturabilir. Böylece önemli düşünceleri belirlemede oluşan ön örgütleyiciler oldukça etkilidir.

Aycan EKEN
Fransız Dili ve Edebiyatı
4. Sınıf

NASIL İYİ BİR ÇEVİRMEN OLUNUR?

İşletmeler küreselleştikçe doğal olarak çevirmenliğinin önemi de gitgide artmaktadır. Bu konu önemlidir çünkü her organizasyon işletme planlarını ve belgelerini farklı dili konuşan ve bunu yazışmalarında kullanan diğer ülkelerdeki yerel ofis ve yönetimlerine sunma ihtiyacı hisseder. Farklı ülkeler farklı muhasebe ve belgeleme uygulamaları demek olduğuna göre çevirmenlik bu noktada başlar.

Kaliteli çeviri için şüphesiz iyi çevirmenler gereklidir. Yalnız yabancı dili iyi seviyede konuşabilen biri mutlaka iyi bir çevirmen olur diye bir kural yoktur. Aslında, hedef dildeki anlamı doğru analiz edebilme iyi bir çevirmen olmanın birinci şartıdır. Bunların üstüne iyi bir çevirmen belgeleri daha doğru çevirebilmek için çevirisi yapılan dilin diyalektiklerini de bilmeye ihtiyaç duyar.

Eğer iyi bir çevirmen olma hedefine sıkı sıkıya sarıldıysanız ilk önce aşağıdaki kriterleri gerçekleştirme ihtiyacı duyacaksınız demektir.

- 1.Çeviri yaptığınız dili iyi bilmek ve konuşmak: Şüphesiz bu profesyonel bir çevirmenin sahip olması gereken en temel kriterdir. Kaynak ve hedef dilini iyi bilmeyen bir çevirmenin doğru bir çeviri yapmasının imkânı yoktur. Sözlükler bu yeteneğinizi geliştirmede en temel yardımcılardır.
 - 2.İyi bir metin yazıcısı olmak: Yazma çevirmenin yaptığı işlerden en başta gelenidir. Metin yazmada iyi bir yeteneğe sahip olmalıdır çevirmen. Dilde farklı yazım stillerinin olduğunun da farkında olmalıdır. Doğru noktalama ve paragraf oluşturma çevrilen materyalin okunabilirliğini ve değerini artıracaktır.
 - 3.Keskin bir dinleyici olmak: Çevirmenin dinlerken ana noktaları, belirli kelimeleri ve deyimleri yakalayabilmesi konuşmaları doğru bir şekilde çevirebilmesi için gereklidir. Bu çok önemli bir kriterdir ve ancak düzenli pratik yapılarak geliştirilebilir.
 - 4.Sözlüklerle ve ansiklopedilerle, internetle haşır neşir olmak ve onlardan yararlanmak: Çevirmen bu materyallerden bilgisini geliştirebilir. Zaten bu bilgi onun iyi bir çevirmen olması için en temel gereksinimidir. Çevirmen bu materyallerle daha fazla haşır neşir olmakla farklı zamanlarda kullanabileceği yeni kelimeler öğrenebilir. İyi bir çevirmen interneti ve bilgisayarını, gerekli programları iyi kullanan kişidir. Çevirmen kişilerin çoğu zamanı internette kelime arama, çevirdiği konuda bilgi edinmekle geçmektedir.
- Burada profesyonel çevirmenin sahip olması gereken 4 kriterden bahsettik. Fakat bir gecede mükemmel bir çevirmen olunamaz. Bu sıkı çalışmaya ve kendini geliştirmek için zaman harcamaya bağlıdır.²³

²³ www.onlinetercumanlik.com

Çevirmenin Görevleri

Konusu, yazınsal, bilimsel ve teknik metinlerin bir dilden bir başka dile aktarılması olan bir düşünsel etkinlik olarak, çeviri, onu gerçekleştirene, niteliğiyle ilgili özel görevler yükler.

Bir çeviri, çevirmeni kullanıcıya bağlayan ilişkinin veya sözleşmenin niteliği ne olursa olsun, daima, yalnızca çevirmenin sorumluluğu altında oluşturulmalıdır.

Çevirmen, kendisinden metne aykırı düşün ya da onu meslek etiğinin dışına çıkaracak bir yorumu getirmesi istenmesi durumunda bunu reddedecektir.

Her çeviri metne bağlı olmalı ve özgün yapının düşüncesini ve biçimini tam olarak ortaya koymalıdır. Metne bağlılık, çevirmen için, hem etik bir görev ve hem de nitelikli bir zorunluluktur.

Ancak, metne bağlı çeviri ile birebir sözcüğü sözcüğüne çeviriyi birbirine karıştırılmamalıdır. Çevirinin metne bağlılığı yapının, başka bir dilde ve başka bir ülkede farklı olabilecek biçimini, atmosferini, derin anlamını vermek üzere gerekli bir uyarlamayı dışlamaz.

Çevirmen, çeviri yaptığı çıkış dilini iyi bilmeli, fakat özellikle çeviriyi aktardığı varış diline tamamen hâkim olmalıdır.

Aynı zamanda, iyi bir genel kültüre sahip olmalı ve çevirinin konusunu oluşturan alanı yeterince bilmeli ve yetkinlik alanının dışına çıkan bir konuda çeviri yapmaktan uzak durmalıdır.

Çevirmen, kendisine verilmiş olan çeviri çerçevesinde öğrenebileceği bütün verileri meslek sırrı olarak değerlendirerek, kullanıcının yasal çıkarlarına saygı göstermekle yükümlüdür.

"İkinci" bir yazar olarak, çevirmen, özgün yapının yazarına karşı özel yükümlülükler taşır. Özgün yapının yazarından ya da kullanıcıdan bu yapıtı çevirme iznini almakla ve yazarın sahibi olduğu bütün diğer haklara saygı göstermekle yükümlüdür.²⁴

Çeviri İşlemi Esnasında Dikkat Edilmesi Gereken Hususlar

- *Kelime çevirisi esnasında doğru Türkçe kelimelerin seçilmesine dikkat ediniz.
- *Cümle çevirisi esnasında cümlenin tam ve doğru olarak çevrilmesine dikkat ediniz.
- *Cümle içinde geçen kelimelerin kullanım yerlerine göre kelimelere uygun Türkçe karşılıklar seçmeye dikkat ediniz.
- *Cümlede geçmeyen kelimelerin kullanımından, kişisel yorumlardan ve abartılı anlatımdan kaçınınız.
- *Güzel Türkçemizi en doğru şekilde kullanmaya özen gösteriniz.
- *Dilbilgisi, yazım ve noktalama kurallarına uymaya özen gösteriniz.
- *Anlatım bozukluğu yapmaktan kaçınınız.

²⁴ profesyoneltercume.tr

- *Cümlede özne, nesne, tümleş, yüklem gibi öğelerin eksikliğinden veya yanlış kullanımından kaynaklı yazım yanlışları yapmaktan kaçınınız.
- *Cümlelerin açık, duru, yalın ve akıcı olmalarına dikkat ediniz.
- *Kısaltma kullanmaktan mümkün olduğu kadar kaçınınız.
- *Yabancı kökenli sözcüklerin yazımına dikkat ediniz.
- *Kişi, şehir isimleri gibi özel isimleri çevirmeyiniz.

Bu hususlara dikkat edildiği zaman çeviri açık, yalın, anlaşılır bir dille okura sunulmuş olur. Her okur için bu statüyü göz önüne alıp uygulamak bir çevirmenin vazgeçilmez görevi olmalıdır. Çevirmen ele aldığı konuyu kendi duygu ve düşüncelerini katmadan, tarafsız bir çeviri yapmalıdır.²⁵

Burak ÖZDEMİR
Kırıkkale Üniversitesi
Arapça Mütercim Tercümanlık
3. Sınıf

²⁵ www.totalwar-turkiye.com

VERLAN

Verlan, Fransız dilinde bir argo şeklidir. Ortaçağ'da Fransızlar tarafından sıklıkla kullanılmıştır. İkinci Dünya Savaşı sonrasında özellikle geliştirilmiştir. Başlangıçta göçmen işçiler ve banliyö alanlarında kullanılan şifreli dil daha sonra film ve müzik sayesinde halkın tüm sınıflarına yayılmıştır.

Oluşum Aşamaları

Verlan sözcüğü adını anlamı 'tersten' olan l'envers kelimesinden alır. Oluşumu ise l'en + vers + = vers + l'en = verlan

Diğer Örnekler:

femme-meuf-feum

piscine-cinepi

café-féca

bonjour-jourbon

fou-ouf

méto-tromé

lépou-poulet

looc: cool

péclot: clope

pera: rap

quèm: mec

raquebar: baraque

rempa: parents

reuf: frère

reup: père

reus: soeur

ripou: pourrisiquemu / sicmu: musique

sub: bus

être dans le tarcol: être dans le coltar

teibou: bouteille

tirape: partir

tisor: sortir

tourv: voiture

★ Son Ünlüyü ekleme veya çıkarma
rigoler-rigol'

bled-bledeu

★ Sözcüğü kesme

ri-gol'

ci-garette

mor-ceau

★ Inversiyon

gol-ri

Garette-ci

Ceau-mor

★ Kelime Kesimi

apéritif-apéro

garette-ci—garo

DOUBLE CULTURE

J'neco ap La Marseillaise

Mais c'est ici que je mange mes fraises,

Au deble, je suis céfran,

Et j'suis robeu en cefran,

Kéblo entre ici et là-bas,

Des fois j'ai envie de me séca,

Mais c'est près d'Paris qu'j'ai grandi,

Et l'Algérie j'l'ai tchav' quand j'étais p'tit.

Alors où j'me vétrou?

J'me sens perdu, c'est chelou,

Fierté d'être un djez à Paris,

Tous les soirs, c'est Allah que je prie.

★ J'neco ap – je ne connais pas

manger ses fraises – habiter, vivre

robeu-beur

céfran-français

cefran-français

Kéblo-bloqué

Séca-cassé (ici j'ai envie de partir)

Tchav'-quitté

Vétrou-trouvé

Chelou-louche (ici c'est bizarre)

un djez-un Algerien

Ahmet Eray DAŞ
Fransız Dili ve Edebiyatı
2. Sınıf

Sinema, herhangi bir hareketi düzenli aralıklarla parçalara bölerek bunların resimlerini belirleme ve sonra bunları gösterici yardımıyla karanlık bir yerde, bir perde üzerinde yansıtarak hareketi yeniden oluşturma işidir.

Film göstermeye yarayan özel bir makineyle görüntüler beyaz perdeye yansıtıldığı salon veya yapıya da sinema denir. İlk film cihazına büyüğü fener (lanterne magique) denmişti.

5846 sayılı Fikir ve Sanat Eserleri Kanunu'ndaki Madde 5'e göre sinema: tespit edildiği materyale bakılmaksızın, elektronik veya mekanik veya benzeri araçlarla gösterilebilen, sesli veya sessiz, birbiriyle ilişkili hareketli görüntüler dizisidir. Sinema, Yedinci sanat olarak kabul edilir.²⁶

Akademi Ödülleri

Akademi Ödülleri, bilinen adıyla Oscar, dünyada en bilinen film ödülüdür. Sinema Sanatları ve Bilimleri Akademisi (Academy of Motion Picture Arts and Sciences) tarafından 1929'da Los Angeles'da verilmeye başlandı. Törenler yılda bir kez ve çoğunlukla Şubat ayında yapılır.

Akademi ödülleri, Sinema Sanatları ve Bilimleri Akademisi (AMPAS) tarafından verilir. 2007'den itibaren oy verecek 5830 üyeye sahiptir. 1311 üye sayısı ile oyuncular bu üyelerin yaklaşık %22'lik bir kısmını oluştururlar.²⁷

Oscar İsmi ve Heykeltci

Ödülün orijinal ismi Academy Award of Merit idi. Ödüle neden Oscar dendiğini tam bilinmemekle birlikte hakkında pek çok söylenti vardır. Bir söylentiye göre Bette Davis'in heykeltçisi ilk kocası Harmon Oscar Nelson ile özdeşleşmesi sonucunda,²⁸ başka bir söylentiye göre ise Akademi'nin kütüphanesinde görevli Margaret Herrick'in heykeltçisi amcası Oscar'a benzetmesi ile ödülün adı Oscar olarak kaldı. Akademi, Oscar ismini 1939 yılına kadar resmi olarak kullanmamıştır.

Oscar ödül heykeltçisini Metro Goldwyn Mayer'in sanat yönetmeni Cedric Gibbons tasarladı. Cedric Gibbons, o anda beş parçalı bir film makarası üstünde elinde kılıcıyla dikilen bir şövalye taslağını çizdi. Bu film makarasının beş halkası oyuncular, film yazarları, yönetmenler, yapımcılar ve teknisyenleri temsil eder.²⁹ George Stanley heykeli son haline getirdi. Heykeltci 34 santim yüksekliğinde, 3,85 kilo ağırlığında ve 24 ayar altınla kaplıdır.

Oscar heykeltçisini kazananlar bu ödülü satamazlar. Eğer ödülünden kurtulmak istiyorlarsa ancak Akademi'ye 1 dolar karşılığında satabilirler.

Akademi Üyeliği

Bütün üyeler akademiyeye katılmak üzere öncelikle bir davet alırlar. Üyelik Board of Governors tarafından verilir. Üyelik için sinema alanında seçkin bir kariyere sahip olmak ön koşuldur. Genellikle bir akademi ödülünü kazanmak, akademiyeye katılmak için bir davetle sonuçlanmasına rağmen, üyelik otomatik değildir. Yeni üyelik teklifleri yıldan yıla düşünülür. Akademi, 2007 itibarıyla oy verecek 5830 üyeye sahiptir. Akademi üyeliği, sinema filmlerinde farklı disiplinleri temsil etmek için 15 dala bölünmüştür. Bunlar; oyuncular, yönetmenler, sinematografılar, sanat yönetmenleri, film editörleri, müzik, yapımcılar, halkla ilişkiler, kısa filmler ve animasyon, ses, görsel efektler, yazarlar, belgeseller.³⁰

Melike ÖZKAN
Fransız Dili ve Edebiyatı
4. Sınıf

²⁶ <http://tr.wikipedia.org/wiki/Sinema>

²⁷ http://tr.wikipedia.org/wiki/Akademi_%C3%96d%C3%BClleri

²⁸ ^ "Bette Davis biography". The Internet Movie Database. Erişim tarihi: 2007-04-13.

²⁹ ^ "Oscar Statuette: Legacy". Academy of Motion Picture Arts and Sciences. Erişim tarihi: 2007-04-13.

³⁰ http://tr.wikipedia.org/wiki/Akademi_%C3%96d%C3%BClleri#cite_note-2

İNANMA GÜCÜ

Bir yola girdiğinizde sonucuna ulaşacağınızdan hangi düzeyde eminseniz, o sonuna ulaşma ihtimaliniz o kadar yüksek olacaktır. Emin olduğunuz ölçüde, tüm evren, gizli den gizliye sizin emrinize sunulacak, tesadüf görüntüsü altında, evrenle birlikte ilerleyeceğinizi göreceksiniz. İman, ruhsal güce dayanmanın en önemli aracıdır...

Amerika Birleşik Devletlerinde, üniversite öğrencileri üzerinde yapılan bir deneye dikkat edelim. Öğrenciler iki gruba bölünüyor. Birinci gruba, uyarıcı ilaç veriliyor ve bu ilacın sakinleştirici olduğu söyleniyor. Diğer gruba ise sakinleştirici ilaç veriliyor ve uyarıcı olduğu söyleniyor. Bu ilaçları alan öğrencilerden, üzerlerindeki etkiler hakkında bir anket formunu doldurmaları isteniyor. Sonuç: Öğrencilerin, ilaçların gerçekte ne yaptığını değil, ne yapacağına inandıklarından etkilendiler. Uyarıcı ilaç alanların onun gevşetici olduğunu sandıkların gevşemişlerdi. Diğer grup da inandıklarını yaşadı. Burada kullanılan ilaç plasebo değil, gerçek bir kimyasaldır. İnanç, maddeye meydan okumuştur.

Küçük bir hastalığa yakalanırsınız, belki de ilgi toplamak veya gerekeceği niyetine kullanmak için "hastayım" dersiniz. Siz söyledikçe yalan da söylemeniz hastalığa inancınız gelişir, gerçekten de hasta olursunuz. Düşünebiliyor musunuz? İnanma gücünüz hayatınızı nedenli etkileyebiliyor.

İnanma gücünü örnekleyen bir haberde dinlediğim bir olayı size nakletmek istiyorum. Tren vagonlarında, buzhane bölümünde, çalışan bir adamın yaşadıkları anlatılıyordu. Adamın aklından, hep çalışırken: "Allah'ım, bir gün, ya içerde kalırsam. Ya donarak ölersem" diye düşünürmüş. Bu düşüncesinin sebebi de, buzhanelerin, içeriden kapıların açılması imkânsızmış. Ve bir gün, korktuğu başına gelmiş. Ertesi sabah, adamı göremeyenler arkadaşları, buzhanede o'nu donarak ölü bulmuşlar. İnceleme sonucu, adamın o süre içerisinde, vagonun derecesinde, o'nun donarak ölmesinin mümkün olmadığı tespit edilmiş. Kapının nasıl kapandığı anlaşılamamış. Adam, öyle inanmış ki donarak öleceğine...

Yine bir gazetede, kilo kontrolüyle ilgili bir haber okumuştum. İngiltere'de, aynı gün ülkenin değişik yerlerinde bir gazete, iki farklı baskı yapmış. Bir baskıda, okuyucularına kilo verdirme için çeşitli psikolojik telkinler kullanılmış. Bir ay boyunca kilo verdiklerini hayal etmeleri istenmiş. Diğer baskıda ise, spor yapmaları, asansör değil, merdivenleri tercih etmeleri gibi bedensel egzersizler önerilmiş. Deneye katılan okuyucuların bir ay sonra anket sorularına verdikleri cevaplar ilginç. Her iki yöntemi kullananlar da aşağı yukarı aynı oranlarda kilo vermişler.

Bu örnekleri çoğaltmak mümkündür. Biraz düşünmeye çalışın. Sizde bazen aklınızdan geçirdiğiniz, inandığınız, belki de korktuğunuz olaylarla hiç karşılaşmadınız mı? Bu örneklerle, inanmanın gücünü âcizane anlatmaya çalıştım. Onu hafife almak, aslında büyük bir eksikliktir. Onu iyi niyetlerle, olumlu duygularla besleyerek öyle büyütmeliyiz ki bizi heyecanlandırmalı, kurduğumuz hayalleri gelin hep beraber, güzel yarınlar için, gerçekleştirilelim. Hiç kimseye aldırmadan, haydi meydan okuyalım. Onun için, şu kısacık hayatta, hep pozitif düşünelim, güzel şeyler yaşayalım.

*Plasebo: Farmakolojide, hiçbir etkisi olmayan, hastayı ilaç aldığına inandırmak için üretilen uydurma ilaçlara plasebo deniyor.

LA PUISSANCE DE LA FOI

Lorsque vous entrez dans une voie, si vous êtes sûr à quel niveau vous aboutirez au résultat, la probabilité d'y aboutir va être très élevée. A mesure de votre certitude, tout l'univers sera discrètement à vos ordres, sous l'apparence du hasard, vous verrez que vous avancerez ensemble avec l'univers. La foi est le meilleur moyen de s'appuyer à la puissance psychique...

Prêtons attention à une expérience faite sur des étudiants universitaires : Les étudiants furent divisés en deux groupes. On donna un médicament stimulant au premier groupe en leur disant que c'est un calmant. Et, on donna au deuxième un calmant tout en leur indiquant que c'est un stimulant. On demanda à ces étudiants de remplir un formulaire afin de faire une enquête sur l'effet des médicaments qu'ils eurent pris. Le résultat : Les étudiants furent influencés non pas de l'effet réel des médicaments, mais de la croyance qu'ils allaient causer. Ceux qui crurent avoir pris des cal-

mants tout en prenant des stimulants se furent calmés. L'autre groupe vécut à ce qu'ils eurent cru. Les médicaments utilisés ici n'étaient pas des placebos* mais des vrais médicaments. La croyance avait la matière.

Vous attraperez une petite maladie, vous diriez que vous êtes "malade", peut-être pour attirer l'attention ou bien pour une raison. A mesure que vous le diriez, même si vous mentirez votre croyance à la maladie de développera, vous serez malade réellement. Est-ce vous arrivez à comprendre ce que je veux dire ? Ce à quoi vous croyez est si important.

J'aimerais partager un évènement que j'avais écouté aux informations donnant exemple à la puissance de la foi. On racontait le vécu d'un homme qui travaillait dans les wagons-frigos des trains. Lors du travail, il avait toujours cette pensée en tête : "Mon Dieu, si un jour je resterais enfermé à l'intérieur. Si je mourrais en gelant". La raison de cette pensée était : il était impossible d'ouvrir les portes de ces wagons de l'intérieur. Et un jour, il vécut sa peur. Le lendemain matin, ses amis qui ne le voyaient plus l'avaient trouvé mort en gelant dans le wagon-frigo. D'après l'étude du cas, on avait remarqué qu'il était impossible que cet homme ne soit décédé à la durée indiquée et au degré du wagon-frigo. On n'avait pas compris comment la porte a été fermée. L'homme avait tellement la foi, la croyance qu'il allait mourir en gelant...

J'avais lu une nouvelle au sujet du contrôle du poids dans un journal. En Angleterre, une agence de presse avait imprimé deux éditions distinctes, le même jour, dans différentes régions du pays. Dans l'une des éditions, on a fait de multiples suggestions psychologiques afin de faire perdre du poids aux intéressés. On leur a proposé d'imaginer leur apparence physique au poids idéal durant un mois. Dans l'autre édition, on a leur proposé des exercices physiques comme le sport et de préférer monter les escaliers plutôt que de prendre l'ascenseur. Les réponses aux questions demandées dans l'enquête faite aux lecteurs participants à cette expérience étaient impressionnantes. Tous les deux groupes de participants avaient environ perdu le même taux de poids.

Il est bien possible de multiplier ces exemples. Essayez de réfléchir. Vous aussi, n'avez-vous pas eu parfois des idées en tête. N'avez-vous pas vécu certains évènements que vous en croyiez ou peut-être d'autres dont vous avez peur ? J'ai essayé modestement de vous expliquer avec certains exemples la puissance de la foi. La prendre à la légère est en réalité un manque désastreux. Nous devrions l'agrandir en la nourrissant avec nos intentions généreuses, aussi avec nos sentiments positifs à tel point que cette foi vous émeuve et que nous puissions réaliser nos imaginations tous ensemble, pour un bel avenir. Allez ! Faisons un défi en prêtant attention à personne. C'est pour cette raison qu'il faut que nous raisonnions d'une manière constructive et que nous vivions de belles choses durant cette vie très courte tous ensemble.

*Placebo: Préparation ne contenant pas de Principe actif que l'on administre à la place d'un médicament pour son effet psychologique.

Muhammed Bozdağ

Ruhsal Zekâ (SQ)

Başarının gizemli boyutu kitabından alıntılar

Kıymet AVCI
Fransız Dili ve Edebiyatı
1.Sınıf

AYDINLANMA ÇAĞI

Aydınlanma Çağı olarak adlandırılan tarihsel dönem, Aydınlanma felsefesinin 18. yüzyılda doğup benimsenmeye başladığı dönemdir. Batı toplumunda 17. ve 18. yüzyıllarda gelişen, akılcı düşüncüyü eski, geleneksel, değişmez kabul edilen varsayımlardan, önyargılardan ve ideolojilerden özgürleştirme ve yeni bilgiye yönelik kabulü geliştirmeyi amaçlayan düşünsel gelişimi kapsayan dönemi tanımlar.

Aydınlanmaya yol açan başlıca düşünsel gelişmeler Rönesans ve Reform hareketleridir. Aydınlanmanın ilk temsilcileri olarak genellikle Rene Descartes ve Gottfried Wilhelm Leibniz kabul edilir. Almanya'da Johann Gottfried Herder, Immanuel Kant, Christian Wolff; Fransa'da Denis Diderot, Claude Adrien Helvétius, Montesquieu, Jean-Jacques Rousseau, Voltaire; Büyük Britanya'da David Hume, John Locke ve Thomas Paine Aydınlanma çağının en önemli temsilcileridir.

Aydınlanma Çağı, akıllı kurucu ilke olarak benimseyerek, tüm toplumsal yaşamın ve düşünüşün buna göre şekillendirilmesine yönelen dönemdir. Kant, aydınlanmacılığı, "aklı kullanma cesareti" olarak tanımlandığında, genel olarak Aydınlanma Çağı'nın felsefesini vermektedir. 18. yüzyılda Avrupa'da ortaya çıkıp gelişmiş ve "aydınlanma" fikriyle yaygınlaşmıştır.

Kant, aydınlanma düşüncesinin kurucu ilkesi olan akıl konusunda şöyle der: Aydınlanma, insanın kendi suçu ile düşmüş olduğu bir ergin olmama durumundan kurtulmasıdır. Bu ergin olmayış durumu ise, insanın kendi aklını bir başkasının kılavuzluğuna başvurmaksızın kullanmayışıdır. İşte bu ergin olmayışa insan kendi suçu ile düşmüştür; bunun nedenini de aklın kendisinde değil, fakat aklını başkasının kılavuzluğu ve yardımı olmaksızın kullanmak kararlılığını ve yürekliğini gösteremeyen insanda aramalıdır Sapere Aude! Aklını kendin kullanmak cesaretini göster! Sözü şimdi Aydınlanmanın parolası olmaktadır.

Aydınlanma çağının ana fikri, akıl aracılığıyla doğru bilgilere ulaşılabileceği ve bu doğru bilgi ile de toplumsal yaşamın düzenlenebileceğidir. Öte yandan bilim alanındaki önemli gelişmeler de aydınlanma çağına öncülük eder ve bu çağda ayrıca çok yoğun yeni bilimsel gelişmeler kaydedilir. Daha 15.yüzyıldan itibaren meydana gelmeye başlayan yeni keşifler ve icatlar bu süreci hazırlamış, bunun sonunda da "karanlık çağ" olarak değerlendirilen Orta Çağ'ın sonuna gelinmiştir. Deney ve gözlem, aklın uygulama araçları olarak bu dönemde bilimsel yöntemim ilkeleri biçiminde ortaya çıkmış ve doğa bilimlerinde önemli gelişmelere kaynaklık etmiştir.

Dinde meydana gelen yenileşme hareketleri de, dinsel düşüncenin giderek geriletilmesi ve Aydınlanmacılıkla birlikte kuruculuk ve egemenlik gücünü kaybetmesiyle sonuçlanmıştır. Rönesans ve reformlarla başlayan bu gelişmeler, aydınlanmacılıkla doruğuna varmış ve buradan itibaren Modernite denilen sürecin oluşumunu hazırlamıştır. Bu süreç aydınlanmacılıkta ifadesini bulan köklü bir zihin değişikliği anlamına gelmektedir.

Newton ve Kopernik ile tüm bir evren-dünya kavrayışı değişime uğramış, Descartes ve Kant gibi isimlerle bu değişen zihniyetin felsefi düşüncesi geliştirilmiştir. Avrupa'daki endüstri devrimleri de bu sürecin maddi temelini oluşturmaktadır. Yeni ve bambaşka toplumsal ve ekonomik ilişkiler içerisinde yaşamaya başlayan insanlar, ortaya çıkan yeni düşünce biçimleriyle dünyaya bambaşka gözlerle bakmaya başlamışlardır. Bunun sonucunda modern yaşamın temelleri atılmıştır. 1789 Fransız ihtilalinin temelinde, Fransız aydınlanmacılığının belirleyici bir etkisi vardır.

Elif KARAER

Fransız Dili ve Edebiyatı

2. Sınıf

Kaynak: Vikipedi

ELİNDEN TUTUN GÜNÜ

Günü elinden tutuyorum
Öyle ürkek
Ben tutmasam karanlığa düşecek
Karanlığa düşecek sevgiler
Kapılarınızı yalnızca nefret çalacak,

Ağır ağır yükseliyor bir davulun sağır sesi
Birer birer düşüyor ağaçlar, orman seyreliyor
Tutun elimden, elimden tutun yoksa
Bu canavar sessizlik, bu yığınlık, bu ölüm,

Sabırsız ayak sesleri ne topluyor, ne dağılıyor
Karasız kü rengi bulutlar, ne zaman yağacak yağmur
Hani nerede yıldırımlar, gök gürültüleri nerede
Yalnızca bu sağır davul
Tenimde ağır ağır
İşleyen bu hançer,

Günü elinden tutuyorum
Elim alev almış gibi yanıyor
Yanıyor karanlık, kızıl, koyu, et kokusu, kül ve kan
Kentin bacalarından savruluyor durmadan
Durmadan, altından geçiyor köprülerin
Durmadan sarıyor kuleleri
Durmadan sızıyor caddelerden
Büyüyor, büyüyor, büyüyor
Bu canavar sessizlik, bu çığlık, bu ölüm,

Beynimin çıkmaz sokaklarında
Giderek artıyor çekiç sesleri.
Yankılanıyor kentin alanlarında
Tahtayı tutkuyla kucaklayan çivi,
Yaşam, yükselen darağacının kollarında
Uyuyan bir bebek gibi
Tabutunda sallanıyor.

Tuğrul TANYOL (1953 -)

TENEZ LA MAIN DE LA JOURNEE

Je tiens la main de la journée
Si peureuse
Si je ne la tiens pas, elle tombera dans l'obscurité
Seulement, la haine frappera votre porte

La voix d'un tambour s'élève lentement
Les arbres s'abattent l'un après l'autre, la forêt se raréfie
Tiens ma main, tiens ma main sinon
Ce silence monstrueux, cette lassitude, cette mort,

Ces bruits impatients des pieds pourquoi s'accumulent-ils
Pourquoi sont-ils dispersés
Ces indécis nuages cendrés, quand pleuvra-t-il
Où sont-ils les éclairs, où sont-ils les tonnerres
Ce n'est qu'une grosse caisse sourde
C'est ce poignard qui s'enfonce doucement
Dans mon teint,

Je tiens la main de la journée
Ma main s'enflamme
S'enflamment l'obscurité rouge, foncée, odeur de chair, cendre
et sang.

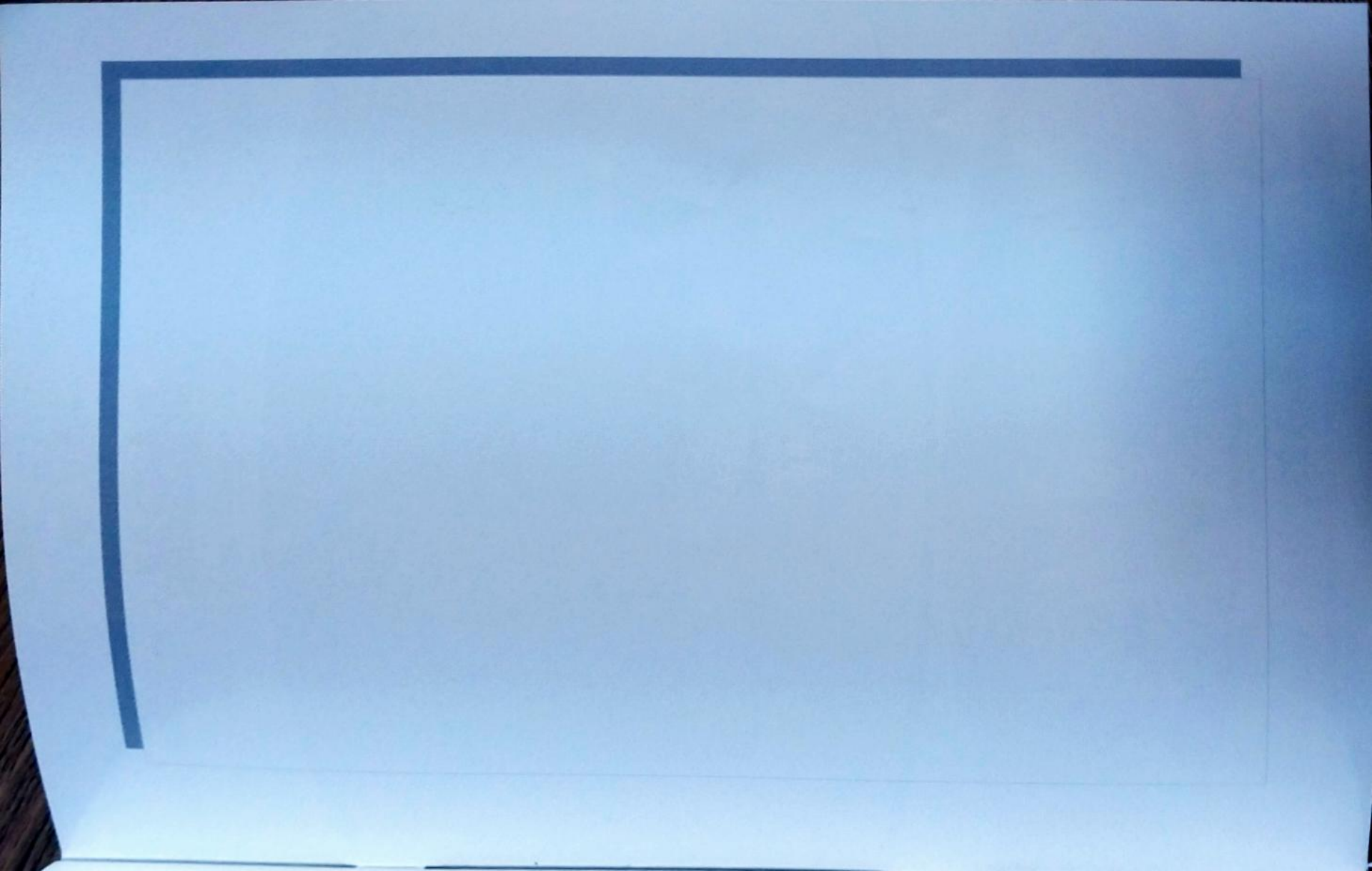
Tout ceci se disperse sans cesse des cheminées de la ville
Ils passent sans cesse sous les ponts
Tout ceci couvre les tours
Ils suintent sans cesse des rues
Ce silence monstrueux, cette folie, cette mort
Grandissent, grandissent, grandissent,

Dans les impasses de mon cerveau
Les bruits des marteaux augmentent de plus en plus
Dans les places de la ville ils font l'écho
Le clou s'embrasse avec passion le bois,

La vie dans les bras d'une potence qui s'élève
Se berce dans son cercueil
Comme un bébé dormant

Tuğrul TANYOL (1953 -)
Traduit par Galip BALDIRAN

"Eserinize
Değer
Katar..."

AYBiL

DIJİTAL BASKI ÇÖZÜMLERİ

www.
info@ **aybilonline.com**

AYBiL
DIJİTAL BASKI ÇÖZÜMLERİ

Merkez

Tel: 0.332 350 21 71 Fax: 0.332 350 71 21

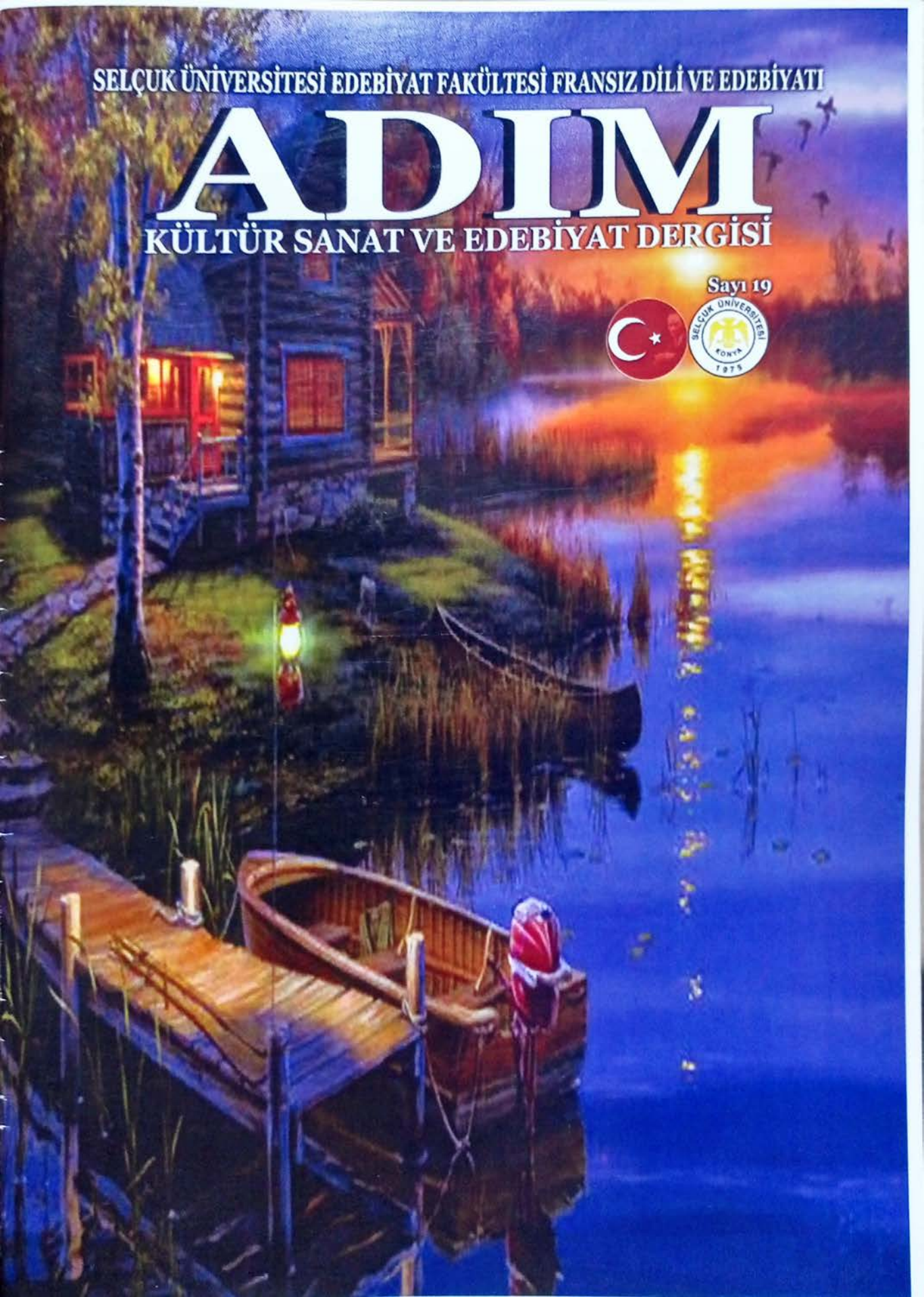
Ferhuniye Mahallesi Sultanşah Caddesi Aktif İş Merkezi No: 30 / A
Selçuklu / KONYA

SELÇUK ÜNİVERSİTESİ EDEBİYAT FAKÜLTESİ FRANSIZ DİLİ VE EDEBİYATI

ADIM

KÜLTÜR SANAT VE EDEBİYAT DERGİSİ

Sayı 19

ADIM[©]

İki Aylık Kültür Sanat ve Edebiyat Dergisi

Sahibi ve Sorumlu Müdürü
Selin SİVARİ

Yayın Yönetmeni
Selin SİVARİ

Yayın Kurulu
Melike ÖZKAN
ELİF KARAER
Selin SİVARİ
Senem OKUMUŞ

Mayıs-Haziran Sayısı

Yayın Türü
Yerel Basım

Her Hakkı Saklıdır.
Derginin İzni Olmadan Hiçbir Yazı Başka Bir Yerde Yayınlanamaz.
Alınan Yazılar Yayınlanmasa Bile İade Edilmez.
Yazıların Sorumluluğu Yazarlarına Aittir.

Yazışma Adresi:
Selçuk Üniversitesi, Edebiyat Fakültesi
Fransız Dili ve Edebiyatı
Selçuklu / KONYA
adimdergisi1@hotmail.com

Dizgi
Selin SİVARİ

Konya Mayıs 2014

Aybil Basımevi Sertifika Nu.:20781

Baskı

Aybil Dijital Baskı Sistemleri ve Matbaa
Ferahuniye Mah. Sultanaşah Cad. Nu.: 30/A KONYA
Tel : 0332 350 21 71 Faks: 0332 350 71 21

info@aybilonline.com

İÇİNDEKİLER

BAŞLIK	YAZAR	SAYFA
Editör'den	Yayın Kurulu	2
Tiyatro	Elif KARAER	3
Hayal Et	Selin SİVARİ	5
Gündüz Yüzlü Kız	İbrahim TUĞER	12
Ayşem'li Yazı	Bahtiyar TEKİN	14
Zaman, Nar Çürüğü ve Sigara	Eda GÜNEŞ	15
Ve Biz	Levent BAŞTUĞ	16
İnsanca Yaşamak	Samet KOZAN	17
Soldum Gidiyorum	Adil Hüseyin ADİL	19
İzler	Aynur TAŞÇI	20
Yağmur ve Tanrı	Deniz TUĞER	21
Esperanto	Ahmet Eray DAŞ	23
Şems-i Tebrizi'nin 40 kuralı	Muhammed A. POYRAZ	25
Eflatun İle Röportaj	Melike ÖZKAN	30
Bekleyen	Necip Fazıl KISAKÜREK	32
L'attente	Çeviren: Galip BALDIRAN	32

EDITÖR' den

Adım Dergisi okurlarına yeniden merhaba...

Kömür karakışın düşmanı şimdilerde ise korktuğum tek kap-kara taş parçası. Kaç maden ocağı kaç aile ocağıydı ve kaç paraydı bir maden işçisinin emeğinin tutarı. Kurum dolu bedeniyle yatıyor şimdi toprağın altında, kim bilir belki semalar ağılıyordur oluk oluk kan topraklarına...

Maden ocağında can veren bütün maden işçilerine Allah'tan rahmet, yaralılara acil şifa, yakınlarına da sabır diliyoruz.

Sevgili okurlarımız bu sayımızda çoğu kişinin beğenerek ve zevkle dinlediği Eflatun ile yapmış olduğumuz röportajdan dolayı kendisine teşekkürlerimizi sunuyor ve müzik hayatında başarılarının devamını diliyoruz.

Değerli hocalarım, sevgili okurlarım ve arkadaşlarım; aranızdan ayrılmanın verdiği üzüntü tarif edilemez. Çocuğum gibi benim-sediğim bu dergiyi Selin SIVARİ arkadaşımıza devrediyor ve kendisine adım atmış olduğu bu yeni yolda başarılar diliyorum. Umarım bu güzel insanlarla dergimiz adım adım daha da ilerleyecektir.

Üstümüzde emekleri olan sevgili hocalarımıza çok teşekkür ediyor ve saygılarımızı sunuyoruz. Mezun olacak arkadaşlarımıza ise hayatlarında her zaman mutlu ve başarılı olmalarını temenni ediyoruz.

20. sayımızda tekrar görüşmek dileğiyle,

Mutlu kalın...

TİYATRO

Tiyatro, bir sahnede, seyirciler önünde oyuncuların sergilenmesi amacıyla hazırlanmış gösterilerdir. Farklı bir şekilde duyguların ve olayların hareket(jest)ve konuşmalarla anlatılmasıdır. Genel olarak temsil edilen eser anlamında da kullanılır.

Tiyatro, bir sahne sanatıdır. Tiyatro eseri, olayları oluş yoluyla gösterir. Bu yönüyle konuşma ve eyleme dayanan bir gösteri sanatı olarak da tanımlanabilir. Yaygın hümanist bir deyişle tiyatro; insanı, insana, insanla, insanca anlatma sanatı olarak ifade edilir.

Tiyatro eserinin diğer türlerden en önemli farkı; diğer edebi eserler okumak ve dinlemek için yazılmışken, tiyatro oyununun sahnede seyirci önünde oynanmasıdır. Değer ölçülerini, izleyenin kanaat ve anlayışlarından alır. Göze görünür bir karaktere sahip olması, canlı olarak meydana geliş niteliğiyle toplum psikolojisine hitap eder. Temsil yeri ve eser, tiyatroya edebiyat ögesidir. Bu edebiyat ögesi yanında tiyatro kavramı içinde oyunculuk, sahne düzeni, ışıklandırma, dekor, kostüm, müzik gibi unsurların bütünlüğü söz konusudur.

Tiyatro metinlerine "oyun" metinleri yazan kişiye oyun yazarı (müellif) ve oyunu sahnede canlandıran kişilere "oyuncu" (ya da daha genel olarak tiyatroc) denir. Ayrıca eserin sahnelenmesinde görev alan sahne amiri, dekor ve kostüm sorumlusu, ışıkçı, suflör gibi diğer yardımcı elemanlar da vardır.

Tiyatro, Yunanca theatron (θέατρον), yani "görme yeri" sözcüğünden gelmektedir. Çünkü günümüzdeki anlamıyla çağdaş tiyatroya tarihi bağ bozumu tanrısı Dionysos adına yapılan dinsel törenlere dayanmaktadır.

İlk tiyatro şenliği MÖ 534 yılında Atina'da yapılmıştır.[kaynak belirtilmeli] Antik çağ'da tiyatro, üst sınıfa özgü bir etkinlikti. Her yıl Dionysos'u kentin hangi ileri geleninin onurlandıracağına karar verilir ve bu kişi etkinlikleri düzenlerdi. Bu nedenle sosyal itibarla doğrudan ilgiliydi. Tanrı adına bir yarışma yapılır ve en iyi oyun, hazırlayan kişinin itibarını arttırdı. Festival niteliğinden dolayı popüler olarak nitelendirilebilecek olan antik tiyatro, günümüze de örnekleri kalmış olan, genellikle amfitiyatro olarak adlandırılan sahnelerde sergilenirdi. Türkiye'de oldukça iyi durumda örnekleri olan bu amfitiyatroların boyutları, dönemin tiyatrosunun halk için önemini göstermektedir. Ayrıca, ilk tiyatro eserleri ile Yunan mitolojisinin el ele olduğunu söylemek gerekir. Bu nedenle bu iki alan birlikte değerlendirilmelidir.

Bu dönemde oyunlarda dekor ya da kostüm bulunmazdı. Sahne tamamıyla boş olur, baş roller de önemli kişiler tarafından oynanırdı. Bir de anlatıcı görevi gören "koro" bulunurdu. Günümüzde geçerli olan oyunculuk anlayışı yoktu ve ifade edilen duygular oyuncuların ellerinde tuttıkları ve yeri geldikçe yüzlerine koydukları maskelerle belirtilirdi. Bugün tiyatroya simgesi haline gelen gülen ve ağlayan maskeler bu uygulamanın bir uzantısıdır. Nitekim Yunan tiyatrosunda sadece iki tür oyun vardı: trajedi ve komedi.

Trajedilerde içerik daha çok Tanrılarla insanların çatışmaları üzerineydi. Dönemin dini inanışlarının sembolik bir ifadesi olarak, oyunlarda Tanrılar ile insanlar arasında doğrudan etkileşim normaldi. Bu mitik düzen tarih boyunca edebiyat eserlerini etkileyen bir nitelik ol-

muştur. Komedilerin ise çoğunlukla siyasi alay içerikli oldukları söylenebilir. Kullanılan dil ise yoğunlukla argodur.

Ayrıca bu dönem tiyatrosu Aristoteles'in "üçlü birlik" ilkesine dayanır: olay, yer ve zamanda birlik. Aristoteles'e göre oyunda baştan sona takip edilen tek bir hikâye olmalıdır. Ara hikâyeler ya bulunmamalıdır ya da çok az olmalıdır. Bir oyun tek bir yerde geçmeli, farklı yer ve coğrafyalara yayılmamalıdır. Sahne tek bir yeri temsil etmelidir. Olay örgüsü bir günden fazla bir zamanı kapsamamalıdır.

Özellikle William Shakespeare'in ön plana çıktığı bu dönemde artık tiyatro dinsel niteliğini yitirmiştir ve popüler bir eğlence türü olarak dikkat çekmektedir. Antik Yunan'dan izler taşısa da, halkla olan doğrudan ilişkisi nedeniyle tiyatro yaklaşımları değişime uğramıştır. Komedi ve trajedi türlerine "tarihsel" oyunlar kategorisi eklenmiştir. Aristoteles'in "üç birlik" kuralından vazgeçilmiştir. Ayrıca tiyatro artık "profesyonel" bir etkinlik olmuştur.

Shakespeare'in kraliçeden maddi destek aldığı ve kar üzerinden dönen bir tiyatro grubu olduğu bilinmektedir. Bu dönemde oyunculuk kavramı değişmiş olsa da, henüz kadın oyuncular bulunmamaktadır. Kadın rolleri genç erkek oyuncular tarafından oynanmaktadır. Shakespeare bunu özellikle kıyafetle cinsiyet değiştiren roller yazarak oldukça komik ve ironik hale getirmiştir.

Modern tiyatroya damgasını vuran önemli isimlerden biri belki de Konstantin Stanislavski'dir. 19. yüzyıl'ın sonlarına doğru "sihirli eğer" diye bilinen oyunculuk kuramını geliştiren Stanislavski özellikle gerçekçi akıma yön vermiştir. Söz konusu kuramda, oyuncuların kendilerini, canlandırdıkları karakterlerin yerlerine koymalarını ve bu şekilde seyirciye söz konusu duyguları vermeleri beklenmektedir.

Tiyatro eserleri müziksiz (trajedi, komedi, dram) ve müzikli (opera, operet, müzikal, pandomim bale, revü, skeç,tuluat) olmak üzere iki grupta toplanır. Edebi türler içinde en canlı ve yaşama en yakın olanı tiyatrodur.

Bazı tiyatro terimleri

Perde: Bir sahne eserinin her bir bölümüne verilen isimdir.

Jest-Mimik: Jest herhangi bir olayı açıklamak için oyuncunun yaptığı el kol hareketleridir.

Mimik ise herhangi bir olayı açıklamak için oyuncunun yaptığı yüz hareketleridir.

Suflör: Oyunculara, rollerinde unuttukları sözleri seyircilere duyurmadan hatırlatan kişidir.

Aktör: Erkek Tiyatro oyuncusu

Aktris: Kadın tiyatro oyuncusudur.

Replik: Sahne oyunlarında konuşanların birbirine söyledikleri sözlerden her biri.

Rejisör: Tiyatro ve sinemada oyuncuların rollerini dağıtıp oyunu düzenleyen yönetmen.¹

Elif KARAER
Selçuk Üniversitesi
Fransız Dili ve Edebiyatı
2. Sınıf

¹ <http://tr.wikipedia.org/wiki/Tiyatro>

HAYAL ET

Eminim ki bu piyes,
Kâğıt üzerinde, gözlerinizde ve zihninizde
Sahne üzerinde canlandırmanın anlamsız kalacağı bir biçimde
Güzel ve etkileyici olarak oynanacak.

Bu düşünceyle;

BU PİYES, SADECE OKUNMAK İÇİN YAZILMIŞTIR.

İyi seyirler...

Oyuncular: Can, Deren

Oyuncu tahlili:

Can: 32 yaşında olmasına rağmen derin çizgileri olan, yine de güzel denilebilecek yüz hatlarına sahip, siyah dağınık saçları olan uzun boylu bir adamdır. 20 yaşında sevgilisi Deren'i kaybetmesini takip eden 5 yılını, yabani, yalnız ve dağınık bir adam olarak geçirmiş; ardından sıklaşan rüyalarında teselli bularak yeniden hayata tutunabilmiştir. Sevgilisiyle yeni bir hayat kurmuş gibi her şeyin çift kişilik olduğu bir düzen oluşturmuştur kendine... Tek kişilik bir aile... Yazdıkları ve düşündükleri kadar var olabilen bir adamdır Can; çünkü yaşamını düşünüp yazdıkları ile devam ettirmektedir. Entelektüel yönü ağır basar. İnce ruhlu, derin düşünceleri olan biridir. O derinlikte boğulup boğulmadığı ise göreceli... Hem zaten 'en normal' diye nitelendirdiklerimiz bile, ne kadar normal ki?

Deren: Şşşh... Onu yalnızca Can görebilir. Tıpkı hiç kimsenin sevgiliyi, sevenin gözünden göremeyeceği gibi... Sadece baskın olan muzur karakter yapısının bilinmesi yeterli.

Dekor: Deren'in en sevdiği renk olan mor tonlarının abartısıyla ağırlaşmış bir oda. Açık lila rengi üzerine koyu eflatun çizgileri olan bir perde, pencerenin yarısını örtecek biçimde çekilmiş. İki tane eflatun, mat suni deriden berjer neredeyse "birbirine dönük" denilebilecek kadar çapraz biçimde pencerenin önüne yerleştirilmiş; ortadaki sehpanın üzerindeki fanusta beta cinsi bir balık, etrafı izliyor ilgisizce. Can'ın en iyi dostu, İran kedisi Derry, her zamanki yerine yerleşmiş yine. Uykuluyor Can'ın koltuğunun dibinde. 'Mor ışıklandırma hayvancağızı kendinden mi geçiriyor, yoksa yapısı mı böyle' sorusuna Can 25 aydır cevap bulamamış. ("Kedisinden bekliyor cevabı" diye sürdürmeyeceğim bu cümleyi ama Can bu, ne yapsa yeridir.) Derry kendi halinde, balık kendi halinde... Beş altı tane kül tablası sanki odanın farklı yerlerine serpiştirilmiş gibi duruyor ve hepsi de dolu, oda duman altı -sisli zannedilebilecek kadar.- (Aramızda kalsın ama Can bir keresinde dalgınlıkla, elindeki sigaranın külünü akvaryuma çırpmişti. Fark edince panikle kalkıp, suyu değiştirdi. Balıkta halinden memnun, tam bir pasif içici!)

1. PERDE

Can, okuduğu kitabın arasına, ayrıca özensizce bırakıp, kitabı koltuğun arasına koydu. Sigarasını söndürüp yerinden kalktı; aralık olan perdeyi tamamen açtı. Yine o ışık... Kimseyle konuşmamaktan çatallaşmış sesiyle, açtığı pencereden gelen havayla konuşuyormuşçasına:

-Hissetmişim, biliyordum... Gitmediğini kimseye anlatamıyorum. Anlatma girişimlerimden de vazgeçtim zaten. Nerden bilecekler ki, gecenin ortasında beliren bu zamansız, bu karanlığı bastıran ışığın senin aurandan, senin ruhundan başka bir şey olmadığını? (Sitemkâr bir şekilde) Kaç gecedir yoktun sevgilim... Neden? Oysa söz vermiştin, bir sonraki gelişinde aşkı anlatacaktın, sevgi üzerine konuşmakla geçirecektik tüm vaktimizi. Sohbetini, sesini, sesinden buket buket yazılmış şiirleri dinlemeyi özledim.

Gülmek mutlu olmak mıydı yoksa üzüldüğünü belli etmemek miydi bilemedim...

Âşık olmak yeniden doğmak mıydı yoksa sensizliğimde boğulmak mı, bilemedim...

İyi duygular var mıydı; yoksa hayat planladıklarımız mıydı?

Umut denen şey güneşle batıp, gece neden gözlerimizi yaşartırdı.

Gençlik denen çağ bir ömürde kaç yıl kalırdı.

Ve duygular ne zaman bu kadar erken yaşlanmaya başladı...

Çözemedim...

Susmak mı iyiydi konuşmak yerine ya da avaz avaz haykırmak mı tüm evrene

Sevmek mi iyiydi yakınlaşma olmadan ya da yanında olup bakmak mı gözlerine

Bilemedim...

Neden bu kadar çok şeyi bilirken, öğrenmeden ölür gider insan en güzel duyguları

Sen bir cevap ver
Ben öğrenemedim...

(Kendisiyle konuşur gibi) Deren'im kadar derin düşünen, muhabbet edebildiğim, birlikte zaman geçirmekten tat aldığım tek bir Allah'ın kulu çıkmadı karşıma. Kimseyle bir konu üzerinde hararetle bir tartışma yapamadan geçen 12 sene! 12 sene... (Ses tonu yükselir) Tam 12 yıl! Tabi ya, 16 Kasım!
Birden omzuna biri dokunmuş gibi irkilerek arkasına döner.
Işıklar kararır, perde kapanır.

2. PERDE

Karşısındadır işte Deren'i, o güzel sevgilisi. 18 yaşındaki halinde; bir eylemde konuyla alakası olmamasına rağmen serseri bir kurşuna kurban gittiği yaştadır. Can'a rüyalarında yılların izlerini üstünde taşıyarak gelmiştir hep. İlk kez karşısında onu son gördüğü haliyle durmakta olan Deren, Can üzerinde çok etkisi yaratmış olacaktır ki, adamın ağzından sadece birkaç anlamsız ses çıkar ve onlar da geceye karışıp kaybolurlar... Can bir müddet Deren'e bakar, sonra cama doğru gidip kendi yansımaya bakar. Yeniden 20 yaşındadır işte! Gözyaşlarıyla yüzünü yıkamaktan yıpratmadığı, üzüntülerin bedenini yormadığı o günlerde... Bir müddet tepki veremez, sonra Deren'e yanaşır ve bembeyaz tenine, siyah dalgalı saçlarına, uzun beyaz elbisesinin aşağı doğru genişleyen kollarına dokunur. O şaşkın haliyle bir daha asla sesini kullanamayacağı gibi saçma bir düşünceye kapılmıştır ama çok geçmeden boğazını temizleyip kendini toparlar.
Deren: Madem soruların var, geldim cevaplarımla.
Yaş, rakamlarla değil; yaşanmışlıklarla ölçülür...
Aşk, kaç kişiyi sevebildiğin değil, birini ne kadar sevdiğindir...
Özlemek, 'o'ndan ayrı kaldığında yanında olmasını istemek değildir;
Yanıdayken bile gözlerinde kaybolup, yaşanan zamana dönmeyi dilemektir.
Yanıdayken bile yetinememek saniyelere tüm sevdayı sığdırmaya çalışmaktır.

Ömür, uzun değildir... Sevmezsen birini
Ömür, kısa değildir; sever ve tüketmez isen o sevgiyi...
Kelimeler, anlamlıdır... Farklı yollarla söyleyemezsen hislerini
Kelimeler, önemsizdir; daha konuşmadan anlıyorsa seni karşıdaki
Ve kişiliğidir insanın sahip olduğu tek gerçek mücevheri.
Ondan taviz verirsen eğer,
Ardına bakmadan gider, affetmez seni.

İnanmak gereklidir şüphe duymadan
Güvenmek zorundadır aslında her insan
Yaşamak ve "yaşamı oynamak" farklı şeylerdir
Yaşıyorsundur esasen, güvenebildiğin zaman...

Affetmek erdem değildir
Affetmek sevmek, değer vermektir.
Ne kadar yıpransan da onun yüzünden
Nerde olursa olsun ona dönmektir.

Çaresizlik değildir gözyaşları istemeden akınca
Unutulmaz sen ne kadar 'unuturum' sansan da
Güçlü olmak zordur diyen varsa haksızdır
Bir gün anlayacaktır 'güç kasta değil zekâda'
Bazen susmaktadır güç, bazen kibar olmakta
Ama fark ettim ki, en büyük güç doğada
En masum sevgide ya da yeni doğan çocukta
Tecrübedir yaşam kitabı, imzam var her satırda...
Can: Uyuyakalmış olmalıyım yine...

Deren: Uyku basit, hafif, küçümsenecek bir kavram sevgilim; uyumadın sen. Ben de rüya değilim, bilmek istediğin buyusa eğer.

Can: Rüyalarım da böyle konuşuyordun. Her şey hakkında konuştuk hayat hakkında, ölüm hakkında, terimler, kavramlar, topluluklar...

Deren: (Sözünü keser ve gülerek) Konuştuğun kişi bendim zaten, biliyorum! Konuşmaların detaylarını bile anlatabilirim istersen.

Can: Rüyalarım bile gerçek seninle... (Duraksar) Şarkımızın sözlerini hatırlıyor musun?

Deren: (Şarkının ortasından girerek söylemeye başlar)

"Sensiz gecemin şu son deminde,

Kâbus olsan gel, güzel bir düş seninle..." (Eliyle 'devam et' dercesine Can'ı gösterir)

Can: "Yağmasın yağmur yüzüme,

Değmesin rüzgâr tenime,

El değmesin elime, senden başka"

İkisi birlikte: "Sensiz olmaz!"

(Gülüşürler)

Can: (Birden buruklaşarak) Olmadı, olamazdı da...

Deren: Biliyorum sevgilim.(Can'ı güldürmek için) Rüyalarında daha iyi şarkı söylüyordun ama!

Her şeyin en güzeli düş dünyasında değil midir zaten? Tıpkı bizim en iyi hallerimizle burada olduğumuz gibi...

Can: Rüya değil demiştin? Rüya da olsa, gerçek de, hatta ölmüş olsan bile bu anı dondurmak istiyorum. Bunu deli gibi istiyorum.

Deren: (Bir kahkaha atar) Akli başında bir hareketin olduysa bile benim gözümden kaçmış demektir çünkü hatırlamıyorum. Hem zaman sadece sıfır derecede donar. Pardon. Su da olabilir o. Ama burayı sıfır dereceye getirirsek ben de donarım. Ayrıca sana şunu söyleyeyim, donmuş bir Deren kimsenin işine gelmez; bence o zaman korkunç görünürüm ne gerek var milletin göz zevkini bozmaya, öyle değil mi? Bundan sonra hep birlikte olacağız zaten. Vee... Sadece iki dilek hakkın kaldı!

Can: Hiç değişmeyeceksin değil mi? (diyerek Deren'in kahkahasına eşlik eder; değişmeyeceğini bilerek sorulmuş bir sorudur onunki ve değişmesini asla istemez. Can, hemen romantikleşmeye, biraz daha ağır bir havaya bürünmeye yatkın bir karakterdir. Deren kadar uzun süre koruyamaz neşesini. Devam eder)

Seni hep bu halinle sevdim işte,

Biraz deli, biraz uçuk belki biraz divane...

Beni ne kadar sevdiğinin merakı vardı hep içimde.

Cevabı bilsem de aşk, bu hissi yenememektir belki de.

Ben sustuğumda sen söyle

Sen devam et benim kaldığım yerden, cümlelerime.

Korkular belirsizlikler ortaktır tüm insanlar için

Bilinmeyenler vardır bir de...

Bana bilmediklerimi anlat.

Ve de...

Neyse!

Sen anlat ben nefesimi tutayım

Sözler kaçıp gitmesin benden diye...

Senin bu kent, bu kırık şehir

Kuruldu sen hayatıma girdiğinde

İçinde dolaşıyorsun şimdi gözlerinde ateşle

Her an yakacak gibi...

Tehdit edercesine...

Sen söyle, 'yalan' de...

Konuşmak istemiyorum artık halime üzülen

Teselli edenlerle.

Sen konuş sadece, biliyorsun

Deva sende, teselli sende, nasıl ki keder sendeyse...

Kaderin cilvesi işte!

Bilemezsin ne zaman vurulacaksın, kim bilir nerde

Haydi konuş

Hayatı anlat bana...

Yaşam yoksunuyum bugünlerde

Yaşamayı anlat...

Uzun uzun anlat sigaranın zararlarını

Unutup yaktıkça peş peşe...

Ama anla ki sana benzeyen her şeyi seviyorum
O da senin gibi bir var bir yok

Dumanı gözlerinde...

İyi gidiyor anlayacağın, sensizlikte.

Anlat.

Ben susayım sen söyle...

Sen cevap ver sessiz sorularıma;

Ben de, de

Ben de...

Deren: Ben hala aynı deliyim, aynı uçuk, aynı divane

Yanımdaydım sen hissedip görmesen de

Sen yazarken, sen yaşarken, hem gündüz, hem gece...

En güzelinden bir dolunay gönderirdim sana

Bulutların değil, satırların arasından

Fikrine ilham versin diye,

Benim anlatamadığım aşkı anlatması için bir de.

Kıskandı seni belki, yine de ışığından bir şey kaybetmedi

Karanlıktan korkma diye.

'Anlat', dedin.

Aynı kaos, aynı çelişki, aynıdır isimleri kavramların

Aynı olmasa da manası herkeste; hele ki aşkın.

Olay da tam olarak budur işte

Aşk da, hayat da tam bir görece.

Işığı, sonundaki umut olan bir tünel, benim zihnimde

İleriye düşünmeden, çıkışı göremeden bağlanmak birisine.

Ve ne kadar cesur olursan ol, yine de korkutucu

Yaşarken bir yandan yakınlaşmak misali, ölümün soğuk nefesine...

Adı aşktır, yaşamın çocuğu.

Derdim ya sana, anlamsızdır.

Aşkın tatlısı sevilir de, acısı terstir insanın doğasına

Var olmak için gelip dünyaya

Felsefesi 'yok olmak' olan bir hissin içinde

Kapılıp dururlar bir belirsizlikten, diğerine

Ama bilmezler ki aşk: hem var, hem yok olmaktır;

Belki de saniyeden daha küçük bir anın içinde.

Can: Frekans tutması hafif kalır Sevgi'm. Ben buna yeni bir tabir bulabileceğimizi düşünüyorum... İmm, 'sözlerin uçuşurken, frekansların tutuşması'. Evet, tam da bu!

(Deren, şefkat ve aşkla bakmaktadır, Can bir şey söylemesine fırsat vermeden devam eder) Tartışmalarımızı düşünüyorum, her anımız aklımda... 'Gereksizdi' diyebileceğim tek bir şey bile yok; hepsi gerekiyordu bana göre. Çocukluk aşkıdan gelen mektupları atmadığın için sana kızdığımda 'Tarihte de önemli olaylar vardır, bunlar hatırlanması ve sonradan aynı hataların yapılmaması için belgelenir. Ben de bu yüzden atmadım onları. Tarih de çağlara ayrılır; kavimler göçü, İsa'nın doğuşu gibi önemli olayların etkisiyle olmuştur bu... Ben de senin hayatıma girişinle yeni bir çağ yaşamaya başladım. Buna da Kalıcı Bahar Çağı diyorum. Sen böyle bahar çiçeklerini solduracak kadar soğuk esersen yeni isimler düşünmek zorunda kalacağım!' deyip susmuştun. Saatlerce susmuştun. Yeni isimler düşünmenden korktuğum için nasıl geri adım atacağımı şaşırdım, çok iyi hatırlıyorum. Senin zekâna hayran olduğum kadar, inadına da hayranım.

Deren: (Şımarık bir tonda) Ah beyefendiciğim, ne yazık ki yanımda şu an bir resmim yok, en kısa zamanda sizin için bir tane imzalayıp göndereceğimden emin olabilirsiniz.

Can: Dalga geçmeye devam et sen, ciddiyyim. İmrenme ve aşktan oluşan bir duygu... Yani hayranlık kelimesi çok oturdu buraya. Ne çok şey öğrendim senden... Aynı zamanda, kimse canımı senin tek bir sözle yaktığın kadar yakamazdı. Çünkü ben kimseye o değeri veremezdim. Sevgi hafif bir duygudur; acısız, sancısız, şiirler şarkılar yazdırmayan insana. Ama aşk öyle mi ya? Sevgi insanı bülbül eder söyler, aşk sus pus eder içten içe inletir. Kaç kez seni sevdiğimi söylemek içimde kaldı da, pişman olup yine susup, tekrar âşık oldum sana 'seviyorum' gibi basit bir sözcük olsa olsa yalan olurdu. Sen, her yaşıtın kız gibi bunu duymayı beklerdin benden; evet bakma öyle farkındayım aşkın suçu bu Meleğim. Ne kızgın olduğum zamanlar oldu da, yine seni karşımda gördüğümde

ellerim buz keser, adımlarım birbirine dolaşır. Kızdığım için kendime kızar bir yandan seni düşünmeye devam ederdim. O yüzden mi 'aşk iki kişiliktir' demiş şair? Ağır bir duygu bu, kimse tek başına kaldıramaz demek istemiş galiba...(Durur. Deren'e uzun uzun bakar. Bakışlarını başka yöne çevirmeden devam eder.)

Her şeyin en iyisine layık görüyorum seni
Ve en iyi karaları kendin için, gene kendin verdin...
Sen kendi romanının ana kahramanını oynarken
Gıptayla baktığımı fark etmezdin.
Ben hep başkalarının hayatında canlandırdım
Ana karakterleri...
Kendi hayatım bana bile kapalıydı çünkü
Böyle olsun istemezdim
İşte bundandır sevdiğim;
Gıptayla bakmam, saygı duyduğum için.
Seçtiğin kişilere, verdiğin kararlara...
Hatta bazen kararsızlıklarına bile...
Ve budur yine, belki de
Seni sessizliklerde, sensizliklerde sevme nedenim...
Sen seçilen olmayı benimseyemezdin
Kendi seçtiklerinle doldururdun hayat torbanı
Belki de ben seçmeyi beceremedim
Yoğundum... Çürük insanları ayıkladığımdan dolayı...
İçimden sevdim seni ben
Kelimelere yeğledim duygularımı...
Unuttuğun sevinçlerimiz hala aklımda
Unuttuğun yağmurlar hala saklımda
Sen bir hayal miydin yoksa hiç olmadın mı hayatımda
Hayal dünyamda mı yaşadım aşkıma?
Belki öyledir...
Belki bundandır -ki her insanda
Bir parça seni buluyorum
"Sen sen açıyor" çiçekler kışın ortasında
Belki bundandır sevdiğim
Koparmaya kıyamıyorum...

Bir sürü gözyaşı biriktirdim dondurup
Ne güneşler üfledi, çözemedi buzları...
Gözlerimden akıttım karlara bıraktım,
Sonra bir müddet durup
İzledim -ki inci oldu teker teker gözyaşları...
Belki içimde elması her biri
Çıkınca kalpten seller, nehirler olup
Belki bundandır değerini kaybetmeleri...
Sevmiyorlar sahte sevgileri
Belki bundandır benimsemem seni
Yalın olman, silmen hayatından tüm sahtelikleri...

Ne tuhaf değil mi?
İçini acıtan kişinin sevdiğin olması
Buna rağmen;
Acıyı sadece o kişinin unutturması
Gelişi güzel söylenmiş bir lafın kalbini kırması
Gelişi güzel söylenmiş bir lafın kırığı onarması...
Belki de bundandır;
Kırılma, yeniden solma korkusu insandaki
Ve belki de bundandır, içimden sevdim seni...

Öyle bir yandım ki bu sefer sevdiğim,

Küllerime basanlar bile utandı inan...
Boynu bükük laleler bıraktılar üzerine küllerimin...

Yine de için için yandı kalıntıları, sevgimin...

Biz sessiz birer çığılız.

Biz un ufak olup toplayamadığımız keskin cam parçaları gibi

Biz birbirimize zararlıyız... Aşığız.

Kim bilir belki hayatın yazarının satırlarıyız...

Biz hem birer kıvılcım, hem de deryayız...

Deren: (Oldukça durgunlaşmıştır, yanağında az önce düştüğünü belli eden bir gözyaşı damlasının izi vardır.)

Affet sevdiğim...

Bugüne kadar yaptığım tüm çocukluklar için

Bir özür çıkamadı kibirli dudaklarımdan

Dudaklarım kilitli

Kalbim sana kilitsiz

Ben bir divaneyim işte, zincirsiz.

Bir kibrیتی rüzgârlı havada çakmaya çalışmışım

O sevmek denilen illet...

Şimdi seni arar gözlerim yerli yersiz.

Sen milatsin hislerimde

Onlar kalsa da sahipsiz

Sen bir romansın gözlerinle

Öyle derin ve öyle başlangıçsız bitişsiz...

Can: Affetmek mi? Ben 'kızamazdım' derken, bunu söyleyebilmen gülünç sevgilim.

Deren: (Bozulmuş bir ifadeyle) Espri yaptığımda gülmeyip buna gülünç diyebildiğin için mi aşığım acaba sana?

Can: . Ben her aldığın nefes için, nefes başına üç kez sana aşığım, senin sebebini bilemeyeceğim. Sahip olduğun

bir şeyi hayatından çıkarmaktan daha zor olmuş diğer yarını yitirmek, içini burkuyormuş insanın. Oysa hepi topu

ne kadar yer kaplıyoruz evrende, ama diğer yarım, yârım olunca, evren benim dediğim zamanları hatırlıyorum.

Bir gün sabah bir uyandım, eksik olan bir şeyler var! Baktım ki kalbim içinde duruyor senin avuçlarının... Yerler-

de damla damla kan... Yerlerde mısralarım... Ve öylesine ağır bir yağmur çiseliyor ki yerlerde kalmaması diye sana

biraktıklarım. Sürekli beynimi kemiren sorulardı, yanımda olsan o saniyenin ne kadar büyüleyici olabileceği; ne

söyleyeceğin... Seni aradım bir süre, tanıdık bakışlarda. Herkesi sana benzetmeye başladım. Baktım olmuyor,

kedimin adını senin adına benzettim hiçbir şey yapamadığım için. Şairler ölümsüzmüş ya hani; ben bu söze

hiçbir zaman katılmadım. Şiirlerdir ölümsüz olan. Yazan hakkında bir şey bilinmez ismi dışında... Dizelerdir akıl-

larda kalan. Ben de öleceğim, ama sen hep yaşayacaksın... Her bir dize, bir saç telin. Her imla sen de saklı... Bana

kalırsa şans denen şaşşal gezgin, bizim yolumuzu bulamadı.

Deren: Yaa... Oysa ben dünyaya gelmiş en şanslı insanlar olduğumuzu düşünüyordum.

Şansımızın adı aşk... Adı sevgi...

Bir türlü koyamadım ismini

Biliyorum artık çok geç

Söylediğim yer bu dünya değil ki

Ben düşlerden gelenim,

Sen de düşler elçisi...

Can: Düşlere kaldı artık, gördüğün gibi... Düşlerimin krallığında en güzel tahta oturttum seni... Eğer bir gün ve-

rirsen, o sabırla beklediğim "huzuruna çıkabilme" iznini; o zaman söylerim ölüm de olsa sonunda; diyemedikle-

rimi... (Deren'in önünde diz çöker) Seni, tüm sevgi değerlerinden daha çok sevdiğimi... Seni sevdiğimi...

İşıklar kararır.

İkisinin şarkısı olan 'Sensiz Olmaz'ın sadece nakaratı çalar.

Perde kapanır.

3. PERDE

Oyuncular: Polis memuru, komşu

Dekor: Yanık, yıkık bir ev. Yatay bir şekilde yere düşen dış kapı sağlam kalan tek şey gibi görünüyor. Her yer kül içinde.

Polis memuru: Yalnız mı yaşıyordu?

Komşu: Evet, dün evine biri geldi mi gelmedi mi bilmiyorum ben de evde yoktum. Dün gece ablamın evinde kaldım. Geldiğimde apartmanın önünde itfaiye ve polis arabaları vardı. En üst kattaki Ayten abla fark etmiş evden çıkan dumanları, zaten itfaiyeyi o çağırmış. Bana söylediklerine göre, sigaradan çıkmış yangın.

Polis memuru: Ailesinden birilerini tanıyor musunuz?

Komşu: Valla... Hep yalnızdı Can Bey, kimseyle konuşmazdı. Bilen birinin olabileceğini düşünsem, sizi ona yönlendireceğim ama evine giren, evinden çıkan kimseyi de görmedik ki...

Polis memuru başını sallayarak not almaktadır.

Perde tekrar kapanır.

4. PERDE

Birinci perdede kullanılan dekorun aynısı. Can aynı şekilde kitap okumaktadır, bir elinde sigarası vardır ancak bu kez kitabı kapatıp, sigarasını söndürüp ayağa kalkmaz. Kitabı elinde, başı öne düşerek uyuyakaldığında elindeki sigarası ahşap zemine düşer. Ve Deren'in 'bu rüya değil' derken söylediğinin gerçek olduğu anlaşılır. Artık asla ayrılmayacaklardır...

Selin SIVARI
Selçuk Üniversitesi
Fransız Dili ve Edebiyatı
1.Sınıf

GÜNDÜZ YÜZLÜ KIZ

Ben en fazla babamı sevmiştim daha çok gün batımlarına doğru. Çünkü onun da bir gün öleceği düşüncesi en ağır haliyle o zaman tecavüz ederdi aklıma. Annemin bir gün ölebileceği aklıma bile gelmemişti daha önce. Sonsuza kadar yanımda kalacak sanıyor birkaç saatlik küskünlükleri umursamıyordum bile. Öyle değilmiş yeni anladım. Annemin üzerine babam ölünce hiç kimsem kalmadı artık diye düşünmeye başlamıştım fakat yanlışmış. İnsan yalnız kaldıkça kalabalıklaşmış aslında.

Bedeni farklı şehirdeydi kalbi farklı şehirde ama güzel olmaması için bir sebep değildi bu. Sevdim... 1.72 boyundaydı kilosunu hatırlamıyorum kilo almış olmaktan korkardı hep hiç tartı üzerinde tim ritminizi biraz daha artırabilirim sadece. Güzeldi çok. Sonbahar hiç istemezdi gelmeyi. Çocukların sevincini kırmayı güneşlerini kesmekten nefret ederdi. Sonbahar gelmek için ne kadar isteksizse Sevonunla. Ölüm hep var. Hep yaşayacakmış gibi hissediyorsun. Ama bu hissiyat yakınlarından birini aldığında aciziyete dönüşüyor ansızın. Babamdan kaçmak için gelmişim buraya. 'Şu ölmüş' dediklerinde nasıl olur ya daha dün görmüştüm dememek için gelmişim. Ölümü unutmak için gelmişim.

Balikesir... Güzel bir başlangıç olabilirdi unutmak için her şeyi. Saçma sapan otuyordum bir yere takılabilecek en saçma isme sahip caddede bir lokantada. Milli Kuvvetler Caddesi... Dili olsa konuşsa caddenin ana avrat küfrederdi herhalde isim babasına. Adı Murtaza olan bir çocuğun ikinci bir ismi olmadığı için her adının söylenildiğinde kahroluşu gibi.

Sonsuz bir ihtirasa kapılıyor insan hiç bilmediği yerleri görünce bir parça büyüleniyor da tabi. Cafeden çıktım gara doğru yürümeye başladım. Hava kararmaya başlamıştı. Gece iyice çökünce sokaklarda kimse kalmamış sadece bir bankanın üstündeki bardan gelen ağır metal müzik sesi dışında şehir siyah bir sessizliği kamufle edinmişti kendine. Sesin insanı kendine çeken davet eden muhteşem bir albenisi vardı bilmiyorum belki Evanescence'ydü beni bu bara iten. Girdim bardan içeri. İnsanlar çok anormaldi. Barın solisti olan kız sahneden henüz inmiş yerini Evanescence'ye, Metallica'ya bırakmıştı. Sahneyle alakası olmayan bir yere oturdum bir shot tekila aldım geçen garsondan. Garson da çok anormaldi. İki. Üç. Dört. 'Oturabilir miyim?' diye bile sormadan pat diye oturdu masama solist kız beşinci bardağı masaya indirdiğimde. Öyle bir güzellik olabilir miydi? Yeryüzü ile gökyüzü arasında ne kadar güzel şey varsa bir parça yer edinmişti yüzünde. "Sevim ben" dedi. Ben de adımı söyledim. Ellerimizi sıktık birbirimizin. Ne söyleyecek bir şey bulabiliyordum ne de soracak bir şey bulabiliyordum. "Çok güzelsin" diyebildim en sonunda tekilanın düğümlediği boğazımdaki hırıltılı sesle. Ben de fena sayılmazdım ama o sesin çok farklı demekle yetindi. Bir saat kadar sustuk. Kalkıp bir an önce civardaki en yakın pansiyonda deliksiz bir uyku çekmek istiyordum. Taburenin kenarına asılı şekilde koyduğum montumu almak için elimi attım. Elini elimin üstüne attı. "Beni de evime bırakabilirsiniz belki" dedi evinin yerini hatırlamadığını bile bile. Sarhoştü üstelik ve çok güzeldi.

Çıktık saat sabahın 4'ünü geçmişti çoktan gün aydınlanana kadar evini aradık beraber. Gideceğim pansiyona onu da götürmeyi düşündüm. Hemen içeride mahkemeyi kurdum ve sorguladım. İzin çıkmadı yargıladım kendimi. Gün aydılandıktan sonra kendine gelmeye başlamış ve evinin yerini hatırlamıştı. Evine bıraktım ve çıkarken telefon numarasını uzattı yarı açığı gözlerle ve salondaki iik koltuğa kendini bırakıverdi.

Yoğun arayışlar sonunda bulduğum pansiyona girdim odamı aldım ve son kez saate baktım 08.00. Derin bir uykuya dalıp tüm yorgunluğumu atmamam için hiçbir sebep yoktu. Uyudum...

Gözlerimi açtığımda saat 01.00 'di. Çıktım pansiyondan dışarı. Resepsiyon görevlisinin nereye diye sormasını bekledim. Sormadı. İnsan bir parça olsun sahiplenilmek benimsenmek istiyor bu hayatta ikinci kez gördüğü bir resepsiyon görevlisinden bile bekliyor bunu, evet. Yokmuş gibi davranılmanın

verdiği o saçma hüznle. Pansiyonun kapısından çıkıp tekrar karanlığa karışıp şehirde tek bildiğim yer olan bir bankanın üstündeki bara girdim yine. Elim cebimdeki kâğıttaydı. Aramalı mıydım acaba onu? Aradım.

- Kimsin.
- Dün gece...
- Ne dün gecesi be deli mi ne!
- Dıt. Dıtıt. Dıtıt.

Ne kadar da saçmaydı bunlar. Hiç bilmediğim bir şehre gelmem, sadece bir kez gördüğüm birine âşık olmam, karşı masada oturan Sevim'in insana hiç de benzemeyen bu mahlûkatla beraber olması ne kadar da saçma geliyordu bana. Sevim şu an tartışıyordu mahlûkatla bunu saçma bulmu-yordum aksine hoşuma gidiyordu. Sahne sırası Sevim'e geldi ilk kez dinledim onu. Mükemmeldi sesi kusursuzdu. Onun sesinden daha güzel olan tek ses sessizliği belki de.

Şarkılarını bitirip sahneden indi Sevim. Mahlûkatın yanından geçip gitti yanına oturmayı bırakın yüzüne bile bakmadı. Barın çıkış merdivenlerine doğru yürüdü. Mahlûkat peşine takıldı Sevim'in. Sıkıca bileğini kavradı. İstemsizce ayaklandı ve bir yumruk attım mahlûkata. Arkamdan üç kişi gelip vurmaya başladılar her yerime ilk yumruktan sonra yere düşünce, hep tekme çalıştılar. Bir insan vücudunun tekme atılabileceği neresi varsa eksiksiz her yerime tekmelediler. Yorulmuş olmalılar ki bıraktıkları artık beni. Hiç dirayet gösteremedim. Okuduğum vampir kitapları geldi aklıma siyah adamın dışlerini gördüğüm zaman. Mahlûkat –insandı ama ben ona bu sıfatı layık görmedim- Sevim'i kolundan önünde Sevim'i tartaklamaya başladılar. Sırayla vuruyorlardı. En sonunda mahlûkat elinde tuttuğu cam şişenin kapağını açıp yüzünün sol tarafına döktü Sevim'in. Asitti. Sevim'in yüzünün sol tarafı iğrenç durumdaydı. Mahlûkat kendisini istemeyen Sevim'i sahip olduğu en değerli şeyini alarak cezalandırmıştı. Hiçbir yerde ne bir polis vardı ne de olanları gören birisi benden başka. Sürünerek de olsa Sevim'in yanına ulaşabilmişim. "Sen" dedi. "Evet" dedim. Dün gece sarhoş olduktan sonra buraya ne için geldiğimi kimden saklandığımı her şeyi anlatmışım ona. Hiç konuşmamış gibiydik oysa. "Sen" dedi tekrar "Ölümden kaçamazsın. Kimse kaçamaz. Bak benim gibi " çantasını yokladı. Uzun uğraşlar sonucu cebinden çıkardığı tabancayı kafasına dayadı engel olamadım çok güçsüzdüm. "Artık bu halde yaşayamam. Ölüm hep var buralarda bir yerde her zaman."

- Paaatttttt!--

Büyük bir gürültüyle uyandım babam başımdaydı. Su verdi içtim.

Kuruyup kalan ağzımı açmakta güçlük çekiyordum. En sonunda dayanamadım.

- Baba, annem nerde?
- Gitti oğlum. Anne yok artık öldü kabul et bunu.

Çenesini saçlarımın üstüne koydu sarıldı bana uzun süre öyle kaldık. Ağlıyordu belki de yüzünü göremiyordum. Bir şeyler söylemek zorunda hissetti kendini 'Oğlum' dedi. "Ölüm hep var buralarda bir yerde her zaman."

İbrahim TUĞER
Selçuk Üniversitesi
Uluslararası İlişkiler
1. Sınıf

Aşem'li Yazı

"İtiraf ettim kendime
Seviyormuşum meğer diye
Sonra da güldüm halime
Çocuk musun oğlum diye
Meğer hep çocukmuşum
Büyümemişim kalmışım
Hiç farkına varmamışım
Daha sanki on beş yaşım
Aşem Aşem Aşem
Gül Aşem güldür Aşem
Aşem Aşem Aşem
Yolun ecelim gül Aşem
Aşem Aşem Aşem
Gurbetten dönüşüm Aşem
Aşem Aşem Aşem
Rüzgârım gülüm gül Aşem
Aşem... Mutlu biten bir masal
Madalyonun güzel yüzü
Hem kontes hem köylü kızı
Ah ne diyeyim peri kızı
Ben seni sevdim
Sen beni sevmesen de olur
Zaten aşk budur
Ama yine de...
Hadi neyse."

Şarkının sözleri böyleydi. Dinlediğim en romantik şarkılardan ve öyküsü çok acıktı. Bu öyküye göre Kıraç, on beş yaşındayken sevdiği kız yaşamını yitirince ona bu şarkıyı yazar, onun anısını ölümsüzleştirir ve tek aşkı olarak bu kız kalır, nitekim şarkının klibi de bu tezi doğruluyordu.

Bir sevdiğim vardı. O akşam nereden estiyse esti, evinin önünden geçmeye karar verdim. Aylar geçmişti, neredeyse bir yıl ve ne onu ne de ondan doğan izleri görebiliyordum. Ona dair her şey lisenin bitmesiyle son bulmuştu.

Rüyalarım da bile yoktu.

Onun mahallesinde, onun ayağıyla çiğnediği toprağı çiğneyerek yüzecektim. Onun kokladığı çiçekleri hasetle kopartacak, gözüne değen manzaraları kazıyacaktım beynime.

Yüzünü bile hatırlamıyordum. Ama seviyordum.

İşte ulaklıktan gelen müzik Aşem'di. Tanrım, ne kadar uygundu o ana. İçimden bir ses karşılaştıracaksınız diyordu. "Karşılaştıracaksınız. Konuşacaksınız. Sarılacaksınız."

Evin önüne varmak üzereyken onu gördüm. Çilpi gibi uzun ve zayıf, sivilceli suratı akşamın gölgelerini zehirliyordu. Elinde sigara hızlı hızlı yürüyordu. Arkasına baka baka yürüyordu. Arkada kapanırken inleyen bir demir bahçe kapısının sesleri şarkının yerini aldı, şarkı bitmişti. Parçalar birleşmişti. Şeytan insan derisine bürünmüş gibiydi. Şeytan bir kalp atışı boyunca kanlı gözleriyle yüzüme baktı.

Neyse ki sakalım var, sakalımla hiç kimse tanıyamaz beni.

Ruhuma bir tokat atılmıştı. Hangi akla hürmet bunu yapacaktım ki? Ne için? Kim için? O artık 'el'di. Seleflerinin kaderi. Haleflerinin kaderi. (Herkes bir gün el olur) Yolumu değiştirdim. Yalnızca köpeklerin havladığı, ıssız, çakıl taşlarıyla bezeli yolda yüreğimden ince bir dilim daha kesip sokağa bıraktım. Cimriydim.

"O benim Aşem'di ulan!" diye bağırarak, uzun sigarayı yakmak ve evin penceresinden süzülen o iğrenç sarı ışığın akşamı zehirleyen ufuneti.

Bahtiyar TEKİN
Selçuk Üniversitesi
Siyaset Bilimi ve Kamu Yönetimi
Hazırlık Sınıfı

ZAMAN, NAR ÇÜRÜĞÜ VE SİGARA

Muhtemelen hayatımız boyunca işe yaramayacak bir dersin 10 dakikalık arasında sınıftan isyan ederek çıktık. Üniversite gençliğiydik. Üniversiteli olmanın görev sorumluluklarının bilinciyle hareket ediyorduk. Köşeyi dönen üç beş grup görsek sol cebimizde taşıdığımız pankartları çıkarır. Neye isyan ettiğimiz bilmeden sloganlar tükürürdük asfalt hayatlarımıza. Bizim savaşımız vardı. Biz boyun eğmezdik. Bu düzeni değiştirecektik eğer düzen bizi değiştirmeseydi. Ya da bu yüzyılın ortanca çocukları olduğumuzu fark edip savaşımızın kendimizle olduğunu anlamasaydık. Bu durumu anlayana kadar isyan ettik. Neye olduğunu bilmeden. Soru sormadan isteklerimizi bile söylemeden sadece isyan ettik. Allahtan bir akliselim abimiz çıkıp isyanımızın 'keke' olduğunu söyledi de durulduk. Ama bu 10 dakikalık arada olmadı tabi. Biz o 10 dakikalık arada bahçeye indik. Üniversite insana birçok ödeme yöntemlerinin dışında ilginç alışkanlıklarda öğretiyor. İnce kırmızı hatlarla oluşturulmuş sigarasız alanlarda sigara içerek etrafa naif tehditler savuruyorduk. Önümüzden bir hoca geçse avuç içlerimizde solgun bir nokta şeklinde ateş belirliyordu.

Sigaraya nasıl başladım hatırlamıyorum. Zaten önemlide değil. O ince kırmızı hattı geçsem başka bir hayat görecekdim. Ama benim için başka bir hayat yoktu. Tek görebildiğim gece vakti aklımın kenarlarına çarpan nar ağacı dallarına benzeyen parmaklarıydı. Yakmaya çalıştığı kibriti yere attı. Parmakları arasına sıkıştırdığı sigarayı dudaklarına götürdü. BİR kibrit daha çıkarttı. Saçlarına sağ omzundan aşağı sallandırdı. Siyahını geceden çalmış saçlarında darağaçlarına mahsus bir hüzün vardı. Sol omzu açıkta kaldı ideolojiler taşırdı omuzları. Kibriti yaktı. Sigarasına doğru götürdü. Rüzgârsız bir gündü. Ucuz tütünü yaktı derin bir nefes çekti. Sigarayı tekrar parmaklarının arasına aldığı anda izmaritte dudağının yarısı kaldı. İlık ağırlı bir kırmızı. Sigarayı sol eliyle içerdi. Bende sol bileğindeki boşluğu fark ettim. Bileği gezegenlerimin yörüngesi ideolojiler taşıyan omuzlarının üstünde duran başı güneşim. Bu boşluk bana insan soyunun ne kadar zamansızlığını hatırlattı. Ne kadar da zamansız varlıklar dık hiçbir şey için zamanımız yoktu. Özellikle ders çalışmaya okula gelmeye hatta işemeye bile. Tüm bu zamansızlığında istisnasız her gün geliyordum okula. Sınıfta onun arkasına oturup siyahını geceden çaldığı saçlarını izliyorum. Elimi daldırısam saçlarının dalgasına beni modern coğrafyalarda bile kimsenin bilmediği okyanus ortasında batmış bir küçük adaya sürükleyecekti. Tam cesaretimi toplayıp o adada yalnız kalmaya cüret etmişken hoca derse ara verirdi. Bizde sigara içmeye çıkardık. İşte 10 dakikalık soluk molaları. Cidden ne kadar zaman geçti hatırlamıyorum. Akrep yelkovanı yetişebilmiş değil çok fazla zaman geçmiş olamaz. Yine de aramızdaki sessizlik tedirgin edici. Sol bileğindeki boşluğu fark etmem büyük hediye. Aramızda ki sessizliği bozuyorum. Kendine bir saat almalsın diyorum. Zamanı satın almak istemem diyor. Ağzını açtığı anda dağılan ilkokulu görüyorum susuyoruz. Sigarası bitiyor. Ben de benimkini atıyorum. 'Derse geç kalacağız çıkalım istersen', diyor. 'Peki' diyorum. Daha dersin başlamasına 5 dakika varken benden sıklığı fark ediyorum...

Eda GÜNEŞ
Selçuk Üniversitesi
İletişim Fakültesi
Halkla İlişkiler Bölümü
2. Sınıf

VE BİZ

Kızıl gecelerin tenhaliğine tutulurduk,
Devrilirdi karanlık,
Apar topar çıkılırdı bütün yolculuklara,
Namlusunda kristal bir merminin,
Bitmişti ki henüz,
Tutulmuş bilekleri,
Avlunun ortasında kanlı serginin,

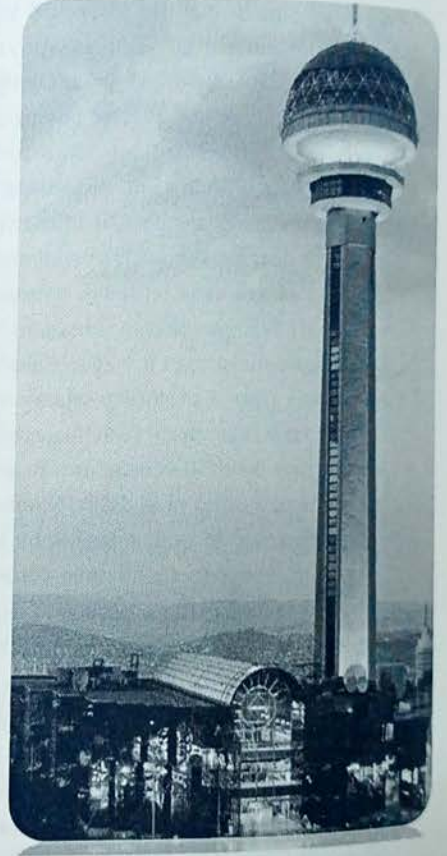
Bir köşesinde Ankara'nın,
Beklerdik şımarık bir çocuk misali,
Altında, gri asfaltını siyaha boyayan yağmurun,

Ve henüz küsmüştük ki birbirimize,
Yırtık giysileri içinde köşeleri tutardı,
Hikayesi anlatılırdı,
Soğuk kış günü, ölen bir militanın,
Çekilirken nefesi,
Çıgıllıkları duyulurdu,
Mevsiminde,
Çıplak hayal kırıklıklarının,

İpin ucunda yalnızlığımız,
Oysa adımız geçmedi,
Dumanında türkülü bir sigaranın,
Oysa hep eleri kesilirdi,
Her dokunuşunda,
Ayazında Ankara'nın

Küçük beyaz elerin kanardı,
Ankara'yı kan tutardı,
Ve yine büyürdü yeşil gözlerin,
Ve yine biz beklerdik,
Yeniden doğmasını, çamura batan güneşin

Levent BAŞTUĞ
SELÇUK ÜNİVERSİTESİ
Arkeoloji Bölümü
3.Sınıf

İNSANCA YAŞAMAK

Biz insanca yaşarız
Bizi yaratana olabildiğimiz kadar
Kul olmaya özen gösteririz, aciz olduğumuzu biliriz
Bu bugün mü gelir? Yarın mı gelir? Öbür gün mü gelir?
Ölümün telaşına düşmeyiz
O bir gün nasıl olsa gelir
Hani diyor ya;
"Ölüm her aklına geldiğinde ah edip vah edip inleme,
Bu halinle Allah'ı incitmiş olacaksın.
Ecel kapına geldiği zaman evi telaşa verme,
Çünkü o geldiği zaman sen gitmiş olacaksın"
Bilmediğimiz bir hayat biçimi olduğu için bize korkunç geliyor
Bilmediğimiz bir yer olduğu için kötü geliyor
Ama biz;
Haram yememeye özen gösterirsek
Yetimin hakkını yememeye özen gösterirsek
Üç kuruşluk dünya malına, Üç kuruşluk dünyadaki makama,
Meyil etmek adına birilerinin hakkını yemezsek
Hele ki yetimin hakkını
Hele ki devletin hakkını yemezsek;
O ki merhametlilerin en merhametlisidir,
Bize merhamet eder diye düşünüyorum...
Ama devletin malını yiyen
Arkadaşının hakkını yiyen
Onun bunun namusuyla ilgili ileri geri konuşan
Sattığı malı kusurlu satan
Birilerini üç kuruşluk dünya malı için aldatan
Seni seven,
Sevdiğini zannettiren, aslında seni sevmeyen
Seninle oynayan
Sonra seni yüzüstü bırakıp giden
Kul hakkı başka bir şey...
Bazılarını genç alır;
Bence Allah'ın merhametidir tertemiz alır

Bazılarını ise uzun alır;
Uzun yaşayanlar çok daha karlı gibi gelmiyor bana...
En güzel zamanda,
En doğru zamanda,
En uygun zamanda
O en hayırlısı neyse biz onu dileriz
Ölmemiz hayırlı olduğunda alsın canımızı,
Yaşamamız hayırlı olduğu kadar da
Yaşatsın uzatsın ömrümüzü...

Samet KOZAN
Uluslararası Atatürk Alatau Üniversitesi
Türkoloji Bölümü
3. sınıf
Kırgızistan/Bişkek

SOLDUM GİDİYORUM

Usul usul giymedim mi sözlerini
Yalnızlığın tiradını kapamadım mı her sefer
Sensizlik seni anlattı en çok
Vazgeçmeler, vazgeçmekten vazgeçti
Söyle saçlarında öldüğüm
Bir geri gidiş kaç günde gelirdi?

İşte su sıralar devrilmekteyim
Vazgeçmenin öncesinde
Vazgeçilmenin içindeyim.
Ne oldu gül yüzüme hayranlığın
Saçlarından saçılan saçmalarla vurur oldun
Beni, benliğimi, her şeyimi kaybediyor gibiyim
Hayatta gülüp açamadan, işte soldum gidiyorum...

Adil Hüseyin ADIL
Karadeniz Teknik Üniversitesi
İktisat ve İdari Bilimler Fakültesi
3.sınıf

İZLER

Kesin hatırlıyorum, ama tarihini veremem.
Henüz cemreler düşmemiştii.
Bana göre ilkbahar, onun, belki ikinci baharıydı bilemem...
Bu karşılaşma hayatıma geç gelen bir teselliydi aslında.
Sesini kulaklarıma hapsedip saatlerce dinleyebilirdim
Ve saatlerce dans edebilirdi sesinde bütün rakkaseler...
Sonra sırayla düştü cemreler,
Son cemre yüreğe düştüğünde, önce tutundu,
Sonra sardı bütün benliğimi.
Ve şimdi yüreğimde sıcak iklimlere doğru yol almakta.
Yıllardır tanıyormuşçasına aşına olduğum bu yüzün
Müptelasıyım şimdi.
Sesini duymasam kaygılarım artar, uyuyamam geceleri,
Saatler ve yüreğim hemfikir olmuş, onu vurur durur
O yürektir sevmeyi öğretecek.
O sestir kederleri dindirecek.
O tendir ateşleri söndürecek.
Ben, yüreğimin bu terennümünü saatlerce dinler
Ve inanırım;
Kader yolları ayırsa bile, biliyorum ki,
Tek yürek yazacağız, geç kalmış bir sevdanın türküsünü
Ve taşıyacağız yıllara, dostluğun derin izlerini...

Aynur TAŞÇI
Emekli Memur (DSİ)
Ankara

YAĞMUR VE TANRI

Yağmura emretmişti Tanrı ve yağdı
O sisli, soğuk ve bir vitrin gibi duran havayı
Ağır ağır, içten yarararak.
Bir türlü gelemeyen sonbaharın acısını çıkarıyordu yağmur
Gölgeleri silerek yeryüzünden
Karbonatlı bir koku bırakıyordu değdiği elyaftan yapma ağaçlara
Bir sel oldu yağdı içimin en derin, buğu tutmamış organlarına
Köprülerden taşıtı yağmur
İnsan malzemesi olan o canlı çamurlarıyla
Yollardan geçti, asfalt kokusunu sildi yağmur
Islak bir tavuğun kokusunu bırakarak
Otobüs duraklarının o eşsiz manzarasına yağdı yağmur Nuh'u anımsatarak
Elleri yoktu yağmurun
Ama uzandı gökyüzünden yerin en dip kısmına
Gözleri yoktu yağmurun
Ama görüyordu sonbahara olan özleminin acısını çıkarmışlığını
Bir beden değildi yağmur
Ama hissediyordu insanlar onu
Vücutlarında ipekten bir dokunak gibi.
Yağmur durmuyordu
Kim bilir? Belki de izliyordu tanrı
Kim bilir? Belki de tanrının elleri, gözleri ve bedeniydi yağmur
"bu" dedi belki de "benim size varlığımın en güzel ispatı"
Kim bilir?
Gözyaşlarıydı beklide yağmur tanrının

*Eğer öyle olsaydı o kedi görünümlü vazolar bile biliyordu
Tanrının çoğu şeyi içine attığını...*

*Yağmura emretmişti tanrı ve durdu
Sanki çekti tanrı ellerini, gözlerini ve bedenini yeryüzünden
Duruldu köprüler
Duruldu otobüs durakları
Duruldu dokunak vaziyetinde olan ve
Bir varlık olmaktan ileri gidemeyen her şey
Ağaç dallarından damlarken göründü bir ara
Sordurdu tüm insanlığa
"bir yağmur muydu?
Yoksa yağan her şey gibi bir şey miydi içimize?"
Kadehler tokuştu, şarkılar söylendi
Yağmurun şarkısı şimdi çalıyordu sanki
Yağmura emretmişti tanrı ve söyledi
Dünden bugüne, hüzünden kalan ne kadar şarkı varsa...*

Deniz TUĞER
Selçuk Üniversitesi
İletişim Fakültesi
Gazetecilik
2.sınıf

ESPERANTO

Esperanto kelimesinin kökeni Fransızcadaki -umut etmek anlamına gelen- "esperer" kelimesine dayanmaktadır. Esperer kelimesi, Esperantoya esperi olarak geçmiştir. Ek ve köklerine ayrılışı esper¹-ant²-o³ şeklindedir.

¹Umut eden anlamındaki esperi fiilinden gelir.

²Bir işi yapan, bir şeyin yolundan giden anlamındaki -ant sonekidir.

³Kelimeye isim anlamı katan -o sonekidir.

Esperanto dilinin özgün adı aslında Lingvo Internacia'dır; ancak L. L. Zamenhof Esperantoyu tanıttığı 1887 tarihli Unua Libro isimli kitabında kendisinden Doktoro Esperanto (Dr. Umutlu) takma adıyla bahsetmiş ve zamanla dilin kendisi de daha çok bu isimle anılır hâle gelmiştir.

Esperanto yapay dili 1870'ler ve 1880'ler civarında Polonyalı göz doktoru Ludwik Lejzer Zamenhof tarafından geliştirilip 1887 yılında yayımlanmıştır.

Dr. Zamenhof'un bulunduğu bölgedeki insanlar Lehçe, Rusça, Yidiş gibi farklı diller konuşuyorlardı. Zamenhof bu insanların birbirleriyle anlaşmalarını kolaylaştırmak için hiç değişmeyen ve istisnası olmayan 16 ana kurala dayalı ve kelimelerinin köklerini genellikle bu Avrupa dillerinden alan Esperanto dilini icat etmiştir.

Zamenhof, çocukluğundan beri farklı dilleri konuşan insanların daha kolay anlaşabilmesi için uluslararası kolaylaştırılmış bir yapay dil oluşturma fikrinde olmuştur. İlk zamanlarda Latince veya Yunanca dillerinden birini basitleştirmeyi düşünmüşse de Latince öğrenmeye başladıktan sonra bu dilin yapısının çok karmaşık olduğunu düşünerek tamamen yeni bir dil üretmenin daha isabetli olacağına karar vermiştir. Onlu yaşlarının başından itibaren böyle bir dili oluşturmak için çalışmıştır.

İngilizceyi öğrendiği sıralarda Zamenhof, fiilin şahıslara göre farklı olarak çekimlenmesinin gereksiz olduğunu ve gramatik sistemin hayal edilebileceğinden çok daha basit olabileceğini düşünmekteydi; ancak kelime ezberlemekte hâlâ zorlanmaktaydı. Rusça öğrenmeye başladığında ise bu sorunu son ekler vasıtasıyla en aza indirebileceğini fark etti ve dilini bu yönde geliştirmeye başladı. Dilinin kelime hazinesini dünya çapında öğretile ve bilinme oranının yüksek olduğunu düşündüğü Romen ve Cermen dillerinden yararlanarak oluşturdu.

Zamenhof 17 Aralık 1878'de birkaç arkadaşı ile birlikte 19. doğum gününün yanı sıra Lingwe Uniwersala (dünya dili) adlı dilinin doğuşunu da kutlamıştır. Dilin bu aşamasıyla ilgili çok fazla bir bilgi yoktur ve bugüne yalnızca bir dörtlük kalmıştır.

1881'e gelindiğinde dilde görülen en önemli değişiklikler dil adının Lingvo Universala olarak değişmesi, v harfinin v harfiyle değiştirilmesi, çoğul isim takısının -es yerine -oj şekline dönüştürülmesi, dile belirtme hal eki -l'nin eklenmesidir. Dilin bu aşamasında hâlâ bazı fiillerin vurgusu son hecededir, dilde bugün bulunmayan á, ć, é, ĥ, -ó, ś, ź harfleri vardır, şimdiki ve geniş zaman eki -é, geçmiş zaman eki -u, gelecek zaman eki -uj, şart kipi eki -á, emir kipi eki -ó, mastar eki -e veya -i'dir ve şahıs zamirleri bugünkünden farklıdır.

Sonraki yıllarda Zamenhof, özellikle yabancı dillerde yazılmış edebî yazıların ve şiirlerin Esperantoya çevrilmesi sırasında diliyle ilgili fikirlerini en son aşamaya ulaştırmıştır. Fiillerdeki son hece vurgusunu kaldırıp vurgunun her zaman sondan ikinci hecede olması kuralını getirmiştir. ć, ĥ, ś, ź sembolleri sırasıyla ĉ, ĥ, ŝ, ĵ sembolleriyle değiştirilmiş, dz ikilisiyle verilen sesi karşılamak için de dile ĝ harfi eklenmiştir.

1887'de Zamenhof'un bugünkü hâliyle Esperanto dilini Lingvo Internacia adıyla içeren Unua Libro (ilk kitap) isimli kitabını tamamlamasıyla dilin ilk yapım aşaması resmen tamamlanmıştır. 1887 yılı, herkesçe Esperanto'nun gerçek ortaya çıkış tarihi olarak kabul edilir. Esperanto ilk yılında Rus İmparatorluğu'nda ve Doğu Avrupa'da tanınmaya başladı; ancak hemen sonra dilin bilinirliği Batı Avrupa'ya ve 1889'da Arjantin'e, 1901'de Kanada'ya, 1903'te

Cezayir, Şili, Japonya, Meksika ve Peru'ya, 1904'te Tunus'a, 1905'te ABD, Gine, Çin hindi, Yeni Zellanda, Tonkin ve Uruguay'a kadar ulaştı.

I. ve II. Dünya Savaşı yılları haricinde 1905 yılından beri her yıl Esperanto temalı dünya kongreleri yapılmış ve bu kongreler, dilin prestij ve resmiyet kazanma sürecinde etkili olmuştur.

Dilde kararlılığı ve dile olan güveni arttırmak amacıyla 1905'teki Bolonya Deklarasyonu'yla Esperanto üzerinde yapılabilecek değişiklikler kesin bir dille büyük oranda sınırlandırılmış ve Fundamento de Esperanto isimli kitapta geçen kuralların ebediyen kimse tarafından değiştirilemeyeceği bildirilmiştir.

1920'lerin başında Milletler Cemiyeti'nin çalışma dilinin Esperanto olmasıyla ilgili bir öneri verilmiştir ve oylamada diğer 10 delegenin tamamı bu öneriyi desteklerken yalnızca Fransız delege Gabriel Hanotaux, Fransızcanın dünya dili statüsünü kaybedebileceği endişesiyle öneriyi reddetmiştir. Ancak iki yıl sonra Milletler Cemiyeti, bütün ülkelere eğitim müfredatlarına Esperanto'yu dahil etmelerini tavsiye etmiştir.

1930'lardan sonra Adolf Hitler birçok Esperanto konuşanını antinasyonalist oldukları gerekçesiyle öldürmüştür. Hitler, Zamenhof'un Yahudi olmasından dolayı Esperanto kullanımını yasaklamıştı ve Esperanto'nun dünyanın farklı yerlerine dağılmış, farklı dilleri konuşan Yahudileri bir araya getirmek için üretilmiş olduğunu düşünüyordu.[4] Bununla birlikte aynı yılların Faşist İtalya'sında Esperanto'ya karşı herhangi bir önemli müdahale bulunmadığı gibi, hazırlanan bazı milli tanıtım broşürlerinde Esperanto dilinin kullanıldığı da olmuştur.

II. Dünya savaşıdan sonra Soğuk Savaş yıllarında her iki taraf da Esperantonun diğer taraf tarafından propoganda dili olarak kullanmasından çekinmiş; ancak 1954 yılında UNESCO, Universala Esperanto-Asocio (Dünya Esperanto Birliği) ile danışmanlık ilişkisi kurmuştur. Dil, 1970'lerde dünyanın yeni bölgelerine yayılmayı başarmıştır.

1975 yılında Esperanto hareketinde, özellikle İran'da bir canlanma gözlenmiş, Tahran'da 3000 kişilik bir grup Esperanto öğrenmeye başlamış, 1985 yılında UNESCO, BM üyesi ülkelerin, eğitim müfredatlarına Esperanto öğrenimini dahil etmelerini teşvik etmiştir. Afrika'daki Esperanto konuşanlar, 1991 yılında Esperanto Panafrika Kongresi düzenlenebilecek derecede artmıştır.

Son yıllarda internet kullanımının yaygınlaşması ve bireyler-arası uluslararası temasın üst düzeye çıkmasıyla Esperanto hareketi yeniden canlanmaya başlamışsa da henüz dikkat çekecek seviyelere ulaşamamıştır.

Esperanto Dilinden örnekler

Lundo = Pazartesi, Saluton!= Merhaba!

Mardo = Salı, Bonan apetiton.= Afiyet olsun.

Merkredo = Çarşamba, Tre bone! =Çok iyi.

Ĵaŭdo = Perşembe, Domo =Ev

Vendredo = Cuma, Dankon. =Teşekkürler

Sabato = Cumartei, ,Esperanto estas facila lingvo. =Esperanto kolay bir dildir²

Ahmet Eray DAŞ
Selçuk Üniversitesi
Fransız Dili ve Edebiyatı
3. Sınıf

²² <http://tr.wikipedia.org/wiki/Esperanto>

ŞEMS-İ TEBRİZİ'NİN 40 ALTIN KURALI

- Birinci Kural:

Yaradan'ı hangi kelimelerle tanımladığımız, kendimizi nasıl gördüğümüze ayna tutar. Şayet Allah dendi mi öncelikle korkulacak, utanılacak bir varlık geliyorsa aklına, demek ki sende korku ve utanç içindesin çoğunlukla... Yok eğer Allah dendi mi evvela aşk, merhamet ve şefkat anlıyorsan, sende de bu vasıflardan bolca mevcut demektir.

- İkinci Kural:

Hak Yolu'nda ilerlemek yürek işidir, akıl işi değil. Kılavuzun daima yüreğin olsun, omzun üstündeki kafan değil. Nefsini bilenlerden ol silenlerden değil!

- Üçüncü Kural:

Kuran dört seviyede okunabilir. İlk seviye zahiri manadır. Sonraki batîni mana. Üçüncü batîninin batînisidir. Dördüncü seviye o kadar derindir ki kelimeler yetersiz kalır tarif etmeye.

- Dördüncü Kural:

Kâinattaki her zerrede Allah'ın sıfatlarını bulabilirsin, çünkü O camide, mescide, kilisede, havrada değil, her yerdedir. Allah'ı görüp yaşayan olmadığı gibi, O'nu görüp ölen de yoktur. Kim O'nu bulursa sonsuza dek O'nda kalır.

- Beşinci Kural:

Aklın kimyası ile aşkın kimyası başkadır. Akıl temkinlidir. Korka korka atar adımlarını. "Aman sakın kendini" diye tembihler. Hâlbuki aşk öyle mi? Onun tek dediği: "Bırak kendini, ko götsin!" Akıl kolay kolay yıkılmaz. Aşk ise kendini yıpratır, harap düşer. Hâlbuki hazineler ve defineler yıkıntılar arasında olur. Ne varsa harap bir kalpte var!

- Altıncı Kural:

Şu dünyadaki çatışma, önyargı ve husumetlerin çoğu dilden kaynaklanır. Sen sen ol, kelimelere fazla takılma. Aşk diyarında dil zaten hükmünü yitirir. Aşk dilsiz olur.

- Yedinci Kural:

Şu hayatta tek başına inzivada kalarak, sadece kendi sesinin yankısını duyarak, Hakikat'i keşfedemezsin. Kendini ancak bir başka insanın aynasında tam olarak görebilirsin.

- Sekizinci Kural:

Başına ne gelirse gelsin karamsarlığa kapılma. Bütün kapılar kapansa bile, O (c.c) sana kimsenin bilmediği gizli bir patika açar. Sen şu anda göremesen de, dar geçitler ardında nice cennet bahçeleri var. Şükret! İstedğini elde edince şükretmek kolaydır. Dileğin gerçekleşmediğinde de şükret.

- Dokuzuncu Kural:

Sabretmek öylece durup beklemek değil, ileri görüşlü olmak demektir. Sabır nedir?

Dikene bakıp gülü, geceye bakıp gündüzü tahayyül edebilmektir (hayalinde canlandırabilmektir).

Allah aşıkları sabrı gülbeşeker¹ gibi tatlı tatlı emer, hazmeder.

Ve bilirler ki, gökteki ayın hilalden dolunaya varması için zaman gerekir.

- Onuncu Kural:

Ne yöne gidersen git, - doğu, batı, kuzey ya da güney - çıktığın her yolculuğu içine doğru bir seyahat olarak düşün!

Kendi içine yolculuk eden kişi, sonunda arzı dolaşır.

- On birinci Kural:

Ebe bilir ki sancı çekilmeden doğum olmaz, ana rahminden bebeğe yol açılmaz.

Senden yepyeni taptaze bir "sen" zuhur edebilmesi için zorluklara, sancılara hazır olman gerekir.

- On ikinci Kural:

Aşk bir seferdir.

Bu sefere çıkan her yolcu, istese de istemese de tepeden tırnağa değişir.

Bu yollara dalıp da değişmeyen yoktur.

- On üçüncü Kural:

Şu dünyada semadaki yıldızlardan daha fazla sayıda sahte hacı hoca şeyh şih var.

Hakiki mürşit seni kendi içine bakmaya ve nefsini aşır kendindeki güzellikleri bir bir keşfetmeye yönlendirir. Tutup da ona hayran olmaya değil.

- On dördüncü Kural:

Hakk'ın karşına çıkardığı değişimlere direnmek yerine teslim ol.

Bırak hayat sana rağmen değil, seninle beraber aksın.

"Düzenim bozulur, hayatımın altı üstüne gelir" diye endişe etme.

Nereden biliyorsun hayatın altının üstünden daha iyi olmayacağını?

- On beşinci Kural:

Allah içte ve dışta her an hepimizi tamama erdirmekle meşguldür.

Tek tek her birimiz tamamlanmış bir sanat eseriyiz.

Yaşadığımız her hadise, atlattığımız her badire eksiklerimizi gidermemiz için tasarlanmıştır.

Rab noksanlarımızla ayrı ayrı uğraşır çünkü beşeriyet denen eser, kusursuzluğu hedefler.

- On altıncı Kural:

Kusursuzdur ya Allah, O'nu sevmek kolaydır.

Zor olan hatasıyla sevabıyla fani insanları sevmektir.

Unutma ki kişi bir şeyi ancak sevdiği ölçüde bilebilir.

Demek ki hakikaten kucaklamadan ötekini, Yaradan'dan ötürü yaratılanı sevmeden, ne layıkıyla bilebilir, ne de layıkıyla sevebilirsin.

- On yedinci Kural:

Esas kirlilik dışta değil içte, kisvede değil kalpte olur.

Onun dışındaki her leke ne kadar kötü görünürse görünsün, yıkandı mı temizlenir, suyla arınır. Yıkamakla çıkmayan tek pislik kalplerde yağ bağlamış haset ve art niyettir.

- On sekizinci Kural:

Tüm kâinat olanca katmanları ve karmaşasıyla insanın içinde gizlenmiştir.

Şeytan, dışımızda bizi ayartmayı bekleyen korkunç bir mahlûk değil, bizzat içimizde bir sestir.

Şeytanı kendinde ara; dışında başkalarında değil. Ve unutma ki nefsini bilen Rabbin bilir.

Başkalarıyla değil, sadece kendiyile uğraşan insan, sonunda mükâfat olarak Yaradan'ı tanır.

- On dokuzuncu Kural:

Başkalarından saygı, ilgi ya da sevgi bekliyorsan, önce sırasıyla kendine borçlusun bunları.

Kendini sevmeyen birinin sevilmesi mümkün değildir.

Sen kendini sevdiğin halde dünya sana diken yolladı mı, sevin.

Yakında gül yollayacak demektir.

- Yirminci Kural:

Yolun ucunun nereye varacağını düşünmek beyhude bir çabadan ibarettir.

Sen sadece atacağın ilk adımı düşünmekle yükümlüsün. Gerisi zaten kendiliğinden gelir.

- Yirmi birinci Kural:

Hepimiz farklı sıfatlarla sıfatlandırıldık.

Şayet Allah herkesin tıpatıp aynı olmasını isteseydi, hiç şüphesiz öyle yapardı.

Farklılıklara saygı göstermemek kendi doğrularını başkalarına dayatmaya kalkmak, Hakk'ın mukaddes nizamına saygısızlık etmektir.

- Yirmi ikinci Kural:

Hakiki Allah aşığı bir meyhaneye girdi mi orası ona namazgâh olur.

Ama bekri (ayyaş) aynı namazgâha girdi mi orası ona meyhane olur.

Şu hayatta ne yaparsak yapalım, niyetimizdir farkı yaratan, suret ile yaftalar değil.

- Yirmi üçüncü Kural:

Yaşadığımız hayat elimize tutuşturulmuş rengârenk ve emanet bir oyuncaktan ibaret.

Kimisi oyuna o kadar ciddiye alır ki, ağlar perişan olur onun için.

Kimisi eline alır almaz şöyle bir kurcalar oyuna, kırar ve atar.

Ya aşırı kıymet verir, ya kıymet bilmeyiz. Aşırılıktan uzak dur.

- Yirmi dördüncü Kural:

Mademki insan eşref-i mahlûkattır, yani varlıkların en şerefli... Attığı her adımda Allah'ın

(c.c) yeryüzündeki halifesi olduğunu hatırlayarak, buna yakışır soylulukta hareket etmelidir.

İnsan yoksul düşse, iftiraya uğrasa, hapse girse, hatta esir olsa bile yine başı dik, gözü pek, gönlü emin bir halife gibi davranmaktan vazgeçmemelidir.

- Yirmi beşinci Kural:

Cenneti ve cehennemi illa ki gelecekte arama. İkisi de şu an burada mevcut.

Ne zaman birini çıkarırsın, hesapsız ve pazarlıksız sevmeyi başarsak, cennetteyiz aslında.

Ne vakit birileriyle kavgaya tutuşsak, nefrete, hasede ve kine bulaşsak, tepetaklak cehenne me düşüveririz.

- Yirmi altıncı Kural:

Kâinat yekvücut, tek varlıktır. Her şey ve herkes görünmez iplerle birbirine bağlıdır.

Sakin kimsenin ahını alma, bir başkasının hele hele senden zayıf olanın canını yakma.

Unutma ki dünyanın öteki ucunda tek bir insanın kederi, tüm insanlığı mutsuz edebilir.

Ve bir kişinin saadeti, herkesin yüzünü güldürebilir.

- Yirmi yedinci Kural:

Şu dünya bir dağ gibidir. Ona nasıl seslenirsen o da sana sesleri öyle aksettirir.

Ağzından hayırlı bir laf çıkarsa, hayırlı laf yankılanır.

Şer çıkarsa, sana gerisin geri şer yankılanır.

Öyleyse kim ki senin hakkında kötü konuşur, sen o insan hakkında kırk gün kırk gece sadece güzel sözler et.

Kırk günün sonunda göreceksin her şey değişmiş olacak.

Senin gönlün değişirse dünya değişir.

- Yirmi sekizinci Kural:

Geçmiş, zihinlerimizi kaplayan bir sis bulutundan ibaret.

Gelecek ise başlı başına bir hayal perdesi.

Ne geleceğimizi bilebilir, ne geçmişimizi değiştirebiliriz.

- Yirmi dokuzuncu Kural:

Kader hayatımızın önceden çizilmiş olması demek değildir.

Bu sebepten "ne yapalım kaderimiz böyle" deyip boyun bükmek cehalet göstergesidir.

Kader yolun tamamını değil, sadece yol ayrımlarını verir.

Güzergâh bellidir ama tüm dönemeç ve sapaklar yolcuya aittir.

Öyleyse ne hayatına hâkimsin, ne de hayat karşısında çaresizsin.

- Otuzuncu Kural:

Başkaları tarafından kınansan, ayıplansan, dedikodun yapılırsa hatta iftiraya uğrasan bile, o ağzını açıp da kimse hakkında tek kötü laf etme. Kusur görme. Kusur ört.

- Otuz birinci Kural:

Hakk'a yaklaşabilmek için kadife gibi bir kalbe sahip olmalı.

Her insan şu veya bu şekilde yumuşamayı öğrenir.

Kimi bir kaza geçirir, kimi ölümcül bir hastalık, kimi ayrılık acısı çeker, kimi maddi kayıp...

Hepimiz kalpteki katılıkları çözmeye fırsat veren badireler atlatırız.

Ama kimimiz bundaki hikmeti anlar ve yumuşar; kimimiz ise ne yazık ki daha da sertleşerek çıkar.

- Otuz ikinci Kural:

Aranızdaki bütün perdeleri tek tek kaldır ki, Allah'a saf bir aşkla bağlanabilesin.

Kuralların olsun ama kurallarını başkalarını dışlamak yahut yargılamak için kullanma.

Bilhassa putlardan uzak dur dost.

Ve sakın kendi doğrularını putlaştırma!

İnancın büyük olsun ama inancınla büyüklük taslama!

- Otuz üçüncü Kural:

Bu dünyada herkes bir şey olmaya çalışırken, sen Hiç ol. Menzilin yokluk olsun.

İnsanın çömlekten farkı olmamalı.

Nasıl ki çömleği tutan dışındaki biçim değil, içindeki boşluk ise, insanı ayakta tutanda benlik zannı değil hiçlik bilincidir.

- Otuz dördüncü Kural:

Hakk'a teslimiyet ne zayıflık ne edilgenlik demektir. Tam tersine, böylesi bir teslimiyet son derece güçlü olmayı gerektirir.

Teslim olan insan çalkantılı ve girdaplı sularda debelenmeyi bırakır, emin bir beldede yaşar.

- Otuz beşinci Kural:

Şu hayatta ancak tezatlarla ilerleyebiliriz.

Mümin içindeki münkirle tanışmalı, Allah'a (c.c) inanmayan kişi ise içindeki inananla.

İnsan-ı kâmil mertebesine varana kadar gıdım gıdım ilerler kişi.

Ve ancak tezatları kucaklayabildiği ölçüde olgunlaşır.

- Otuz altıncı Kural:

Hileden, desiseden² endişe etme.

Eğer birileri sana tuzak kuruyor ve zarar vermek istiyorsa, Allah da onlara tuzak kuruyordur.

Çukur kazanlar o çukura kendileri düşer. Bu düzen karşılıklar esasına göre işler.

Ne bir katre hayır karşılıksız kalır, ne bir katre şer.

O'nun (c.c) bilgisi dışında yaprak bile kıpırdamaz, Sen sadece buna inan!

- Otuz yedinci Kural:

Allah kılı kırk yararak titizlikle çalışan bir saat ustasıdır.
O kadar dakiktir ki, sayesinde her şey zamanında olur.
Ne bir saniye erken, ne bir saniye geç.

Her insan için bir aşık olma zamanı vardır, bir de ölmek zamanı.

- Otuz sekizinci Kural:

"Yaşadığım hayatı değiştirmeye, kendimi dönüştürmeye hazır mıyım?" diye sormak için hiç
bir zaman geç değil.
Kaç yaşında olursak olalım, başımızdan ne geçmiş olursa olsun, tamamen yenilenmek müm-
kün.

Tek bir gün bile öncekinin tıpatıp tekrarıysa, yazık.

Her an her nefeste yenilenmeli.

Yepyeni bir yaşama doğmak için ölmekten önce ölmeli.

- Otuz dokuzuncu Kural:

Noktalar sürekli değişse de bütün aynıdır. Bu dünyadan giden her hırsız için bir hırsız daha
doğar. Ölen her dürüst insanın yerini bir dürüst insan alır.

Hem bütün hiç bir zaman bozulmaz, her şey yerli yerinde kalır merkezinde.

Hem de bir günden bir güne hiç bir şey aynı olmaz.

- Kırkıncı Kural:

Aşksız geçen bir ömür beyhude yaşanmıştır.

Acaba ilahi aşk peşinde mi koşmalıyım mecazi mi, yoksa dünyevi, semavi ya da cismani mi
diye sorma! Ayrımlar ayrımları doğurur. Aşk'ın ise hiç bir sığara ve tamlamaya ihtiyacı yoktur.

Başlı başına bir dünyadır aşk. Ya tam ortasındadır merkezinde, ya da dışındadır hasre-
tinde.³

Muhammed Abdullah POYRAZ
Selçuk Üniversitesi
İktisadi ve İdari Bilimler Fakültesi
İktisat (Hazırlık Sınıfı)

EFLATUN İLE RÖPORTAJ

Melike: Bize müzikle nasıl tanıştığınızı ve müzik eğitiminizden bahsedermisiniz?

Eflatun: 16. yaş günümde rahmetli dedem eve bir gitarla geldi. İlk görüşte aşk vardır ya bir daha hiç ayrılmazsınız öyle oldu. Müzik ve edebiyat ruhumun kanatları oldular. Kendimi bildim bileli şarkılar yazıp uçuyorum.

Melike: Kendi isminizi kullanmak yerine neden "Eflatun" ismini seçtiniz?

Eflatun: Üretici kimliklerin bir isim arayışı sanırım bende değil pek çok sanatçıda var olmuş bir şey. Sting, Sezen Aksu vs... o kadar çok var ki. Nedenini bilmiyorum ama Eflatun; yazdığım şarkıları tanımlayan bir isim, sebebini tam olarak benim bile bilmediğim bir büyüün adı sanırım.

Melike: Şarkılarınızda şiirselliğin ön planda olduğunu görüyoruz, şarkı sözlerinizi yazarken kullandığınız bir teknik var mı? Ve bu şarkılarınızı yorumlarken nelere dikkat ediyorsunuz?

Eflatun: Kendime ait bir yazım tekniğim var evet. Damıtma usulüyle yazıyorum. Yani önce bir kelime geliyor onu bir cümle izliyor sonra o cümleye bir ezgi dikiyorum bu peşi sıra bir meyvenin oluşumu gibi devam ediyor ve bir de bakıyorum elimde bir şarkı var.

Melike: Kendinizi 21. Yüzyılın pop şairi olarak adlandırıyorsunuz, sizce şarkı sözüyle şiir arasında fark var mıdır?

Eflatun: Elbette var. Şiir çok bağımsız bir yazım türü. Ele avuca sığmaz bir bilge. Şarkı sözü ise müziğin ritmiyle evli. Kendi başına hareket edemez, bağımlılıkları ve sorumlulukları var.

Melike: Başka bir şairin şiirini besteleme teklifi gelse bunu nasıl değerlendirirsiniz?

Eflatun: Başka yüreklerden çıkmış dünyanın en güzel şiiri de olsa bestelemiyorum. Çünkü bu benim şarkı yazım tekniğime ters düşüyor.

Melike: Hayatınızda farklı bir yeri olan ve kendinizi onunla bağdaştırdığınız bir yazar var mı?

Eflatun: Tabii ki çok var. Nazım Hikmet. Orhan Kemal. Dostoyevsky. Hermann Hesse. Zweig. F. Nietzsche.

Melike: Edebi kişiliğinizi sadece sanatınızı yaparken mi kullanıyorsunuz? Bu kişiliğinizin etkilerini özel hayatınızda da görmek mümkün mü?

Eflatun: Kumaşında şairlik olan biri ne kadar normal olabilirse o kadar normal olmaya özen gösteriyorum. Tabii burada normal olmanın temel dayanaklarını da tartışabiliriz ama o kadar derinlemesine girmeyelim.

Melike: "Cennette Bir Akşamüstü" eserinizde mors alfabesini kullanmışsınız, bu eserinizi önemini bizimle paylaşır mısınız?

Eflatun: Bu şarkıyı yazdığım yıllarda etrafımda çokça düşük yapan bebeğini kaybeden arkadaşım oldu. Acaba çocuklar artık dünyaya gelmek istemiyor mu sorusundan peydahlanmış bir şarkıdır. Mors kodusu; Mevlana'nın " gel ne olursan ol gel " çağrısını şarkının içine mors kodu ile enjekte ettim. Bu şarkı her nerede çalınırsa çalınсын savaş gemilerindeki telsiz operatörleri bunu kaydetmek zorunda ve kaydettikleri şey Mevlana olacağından aslında başarılı bir girişim oldu. Örneğin İstanbul sularında bekleyen bir rus savaş gemisi telsizi bu şarkıyı duymaz not alıyor ve çevirdiklerin " Gel ne olursan ol gel " çıkıyor.

Melike: Dünyada bir ilke imza atarak organ bağışıyla ilgili bir şarkı yazdınız, verdiğiniz bu sosyal mesajın doğrudan halka ulaştığına inanıyor musunuz?

Eflatun: Böyle şarkılar bir kişinin bile kalbini ve aklını çeliyorsa benim için büyük mutluluktur. Organ Bağışısı şarkısını dünyada ilk ben yazmışım. Ne acı sanatçı duyarlılığındaki erozyon sadece bizim ülkeye has değil demek ki...

Melike: Son olarak Selçuk Üniversitesindeki hayranlarınıza iletmek istediğiniz bir mesajınız var mı?

Eflatun: Selçuk Üniversitesindeki dostlarıma söyleyeceğim şudur ki; en kısa zamanda Selçuk Üniversitesinde bir konser yapmak ve şarkıları hep bir ağızdan söylemek için can atıyorum. Her biriniz ayrı ayrı benim için çok değerlisiniz. O şarkılar ki sizlerle güzel.

Bize zaman ayırdığınız için çok teşekkürler...

Röportaj: Melike Özkan
Selçuk Üniversitesi
Fransız Dili ve Edebiyatı
4.Sınıf

BEKLEYEN

Sen, kaçak bir ürkek ceylansın dağda,
Ben, peşine düşmüş bir canavarım!
İstersen dünyayı çağır imdada;
Sen varsın dünyada, bir de ben varım!

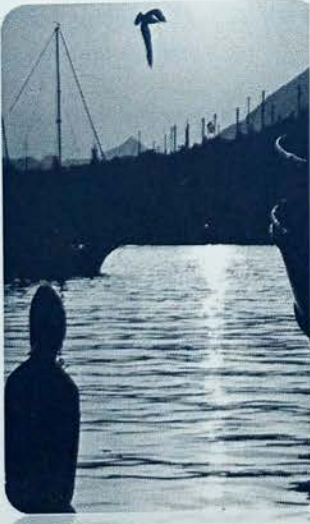
Seni korkutacak geçtiğin yollar,
Arkandan gelecek hep ayak sesim,
Sarıp vücudunu belirsiz kollar,
Enseni yakacak ateş nefesim.

Kimsezi odanda kış geceleri,
İçin ürperdiği demler beni an!
De ki: Odur sarsan pencereleri,
De ki: Rüzgâr değil, odur haykıran!

Göğsümden havaya kattığım zehir,
Solduracak bir gül gibi ömrünü.
Kaçıp dolaşsan da sen, şehir şehir,
Bana kalacaksın yine son günü.

Ölürsün... Kapanır yollar geriye;
Ben mezarda sırdaş olur, beklerim.
Varılmaz hayale işaret diye,
Toprağında bir taş olur, beklerim...

Necip Fazıl KISAKÜREK
(1905-1983)

L'ATTENTE

Tu es une biche poltronne en fuite dans la montagne,
Moi, je suis un monstre à ta poursuite!
Apelle tout le monde, si tu veux, à ton secours,
Ce ne sont que toi et moi qui existons dans ce monde!

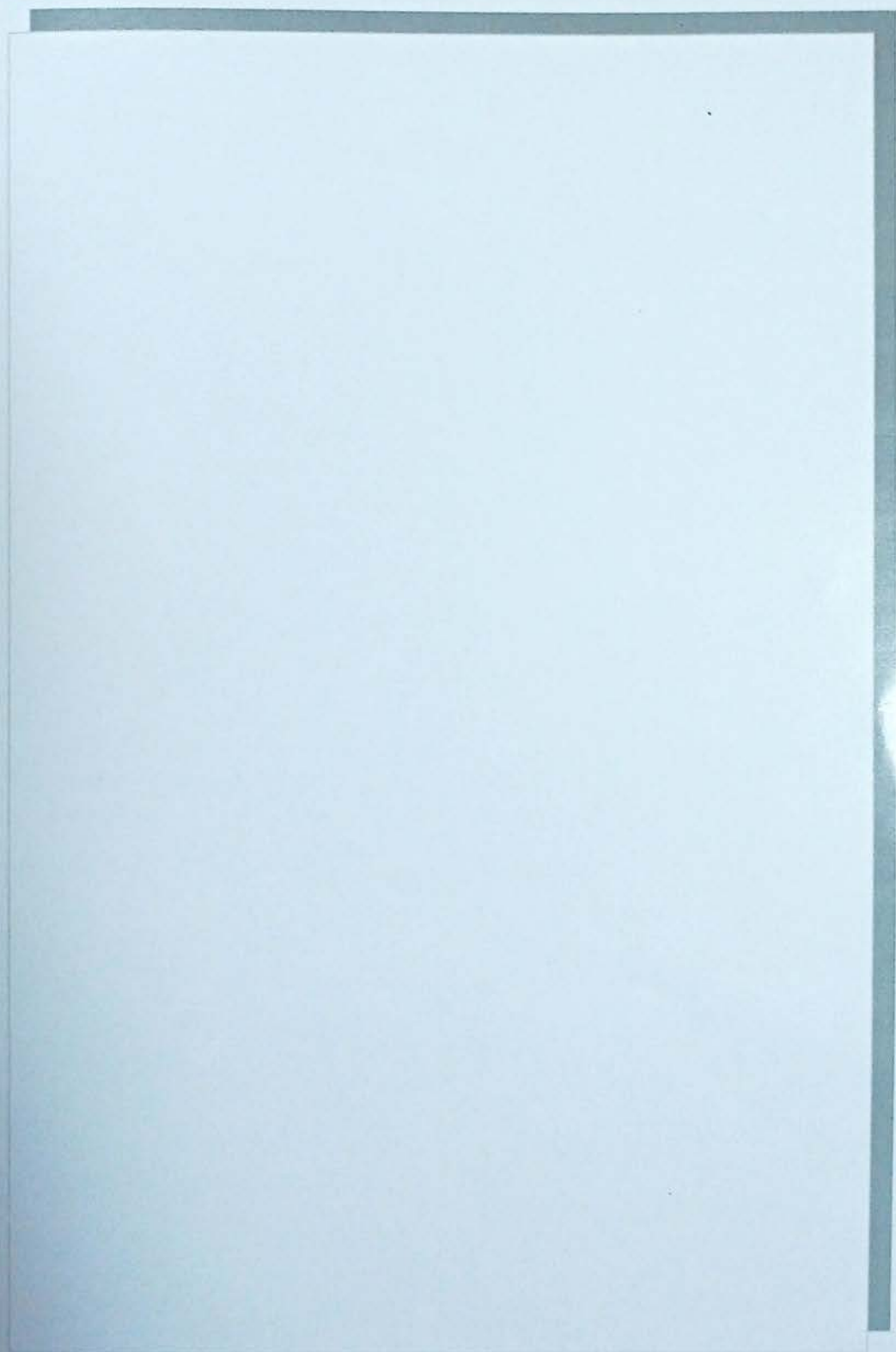
Les rues par où tu passes te feront peur,
Le bruit de mes pas te poursuivra sans cesse.
D'inconnus bras t'enlanceront le corps,
Mon souffle enflammé te brûlera la nuque.

Souviens-toi de moi, dans les instants où tu auras des frissons,
Dans les nuits d'hiver, dans ta chambre où il n'y aura personne.
Dis-le moi: c'est lui qui ébranle les fenêtres,
Dis-le moi: c'est lui qui hurle, ce n'est pas le vent!

Le poison de mon cœur que j'ai mis dans l'air,
Fera pâler ta vie comme une rose.
Si tu t'en vas de ville en ville,
Tu seras, quand même, à moi dans le jour d'apocalypse.

Tu meurs... Toutes les rues se retournent en arrière;
Je serai confidant dans ton tombeau, je t'attendrai.
On n'arrive pas à l'illusion en tant que signe,
Je serai une pierre dans la terre, je t'attendrai...

Necip Fazıl KISAKÜREK
(1905-1983)
Traduit par Galip BALDIRAN

"Eserinize
Değer
Katar..."

AYBiL

DIJITAL BASKI ÇÖZÜMLERİ

www.
info@ **aybilonline.com**

AYBiL
DIJITAL BASKI ÇÖZÜMLERİ

Merkez

Tel : 0.332 350 21 71 Fax : 0.332 350 71 21

Ferhuniye Mahallesi Sultanşah Caddesi Aktif İş Merkezi No : 30 / A
Selçuklu / KONYA

SELÇUK ÜNİVERSİTESİ EDEBİYAT FAKÜLTESİ FRANSIZ DİLİ VE EDEBİYATI

ADIM

KÜLTÜR SANAT VE EDEBİYAT DERGİSİ

Sayı 20

ADIM®

İki Aylık Kültür Sanat ve Edebiyat Dergisi

Sahibi ve Sorumlu Müdürü
Selin SIVARI

Yayın Yönetmeni
Selin SIVARI

Yayın Kurulu
Melike ÖZKAN
ELİF KARADER
Selin SIVARI

Ekim 2014
Konya

Her Hakkı Saklıdır.
Derginin İzni Olmadan Hiçbir Yazı Başka Bir Yerde Yayınlanamaz.
Alınan Yazılar Yayınlanmasa Bile İade Edilmez.
Yazıların Sorumluluğu Yazarlarına Aittir.

Yazışma Adresi:

Selçuk Üniversitesi, Edebiyat Fakültesi
Fransız Dili ve Edebiyatı
Selçuklu / KONYA
adimdergisi1@hotmail.com

Dizgi

Selin SIVARI

Basım Yeri

Aybil Basımevi

Sertifika No: 20781

Ferhuniye Mahallesi Sultanşah Caddesi Aktif İş Merkezi No: 10/A
Selçuklu / KONYA

Tel: 0332 350 21 71 • Faks: 0332 350 71 21

İÇİNDEKİLER

BAŞLIK	YAZAR	SAYFA
Editör'den	Yayın Kurulu	2
Piyano	Mehmet Özcan YADSIBAŞ	3
Zamanla Kaybolan Değer	Ferda BOZKURT	7
Kimsecikler	Melike ÖZKAN	8
O Kadın	Sammy SAPHARY	9
Peter	Deniz TUĞER	10
Kaçış	Kübra GÜL	12
Le Petit Souverain et Le Savant	Kıymet AVCI	14
On a tout de meme renonce	Kıymet AVCI	16
Çamur Adam	Hüseyin YENİYAPI	17
Ne Yapmalı?	Mücahit BACAK	18
İnsanoğluna Rağmen	Selin SIVARİ	20
Böylesi Ankara	Selin SIVARİ	21
Gecelerin Güzelliği	Ali SEVEN	23
Barok Nedir?	Elif KARAER	24
Il n'y a pas d'amour heureux	İpek BEYAZGÜL	27
Öylesine	Yelda İNANÇ	28
Le Vent Violet Riant	Tuğçe SALT	29
Yalnız Adam	Ali SEVEN	29
Berber Dalgası	Bahtiyar TEKİN	30
Lavanta ve Şarabın Anavatanına Yolculuk	Renata CİOBANU	31
Zifiri Bir Lale	Ali Asker BARUT	33
Une Tulipe Noire	Çeviren:Galip BALDIRAN	34

EDITÖR' den

Merhaba sevgili Adım Dergisi okurları...

Nefes kadar gerekli olan edebiyatla, sizleri bir araya getiren Adım Dergisi'nin, 20. Sayısında tekrar sizinle buluşuyor olmasından dolayı duyduğumuz mutluluğu dile getirmek isterim.

Mezun olup aramızdan ayrılan arkadaşlarımızı özlemle anıyor, iş hayatlarında hepsine başarılar diliyoruz. Uzun süre bu dergiyle ilgilenen ve dergiyi geliştiren arkadaşımız Melike ÖZKAN'ın emeklerinden dolayı teşekkür ediyoruz.

Yeni bir eğitim-öğretim yılına, yeni umutlara ve yeni başarıya, atacağınız her yeni adımla, mutluluğa biraz daha yaklaşıyor olmanızı temenni ediyorum. Her emek ve her girişim bizim için, Arthur Rimbaud'a ait olan "Senin bir adım atman, yeni insanların ayakta kalması ve yürüyüşe başlaması demektir" sözüne de istinat edebileceğimiz bu uzun yolun sadece başlangıcıdır.

Değerli hocalarıma, sevgili okurlarıma ve arkadaşlarıma verdiğiniz emeklerle dolu ve verimli keyifli ve başarılı bir öğretim yılı diliyorum

21. sayımızda tekrar görüşmek dileğiyle,

Mutluluk ve sanat daima sizinle olsun...

PIYANO

1977 yazıydı. Haziran ayının ilk günlerinin yoğun sıcaklığından kaçıp dayımların Avcılar'daki sahile nazır iki katlı evine gitmiştik. Geniş bir bahçesi vardı. Bahçede ayva, armut, nar, erik ağaçları yemyeşil olmuş halleriyle her yana gölgelik yapıyor hem de tatlı bir esintinin oluşması için serinlik sağlıyordu.

Eve ilk gelişimdi bilinçli olarak. Malum annem bazı bazı ben daha küçükken babamla gelmiş ama ben tifil ne bilsin. Zaten annemin de yıllar sonra bu ilk gelişiymiş. Yolda tembihledi, sakın orada babam falan deme diye. Dayımla babam uzun bir zaman önce küsmüşler. Annemin yüzünde hem bir sevinç hem de bir hüznün varlığı demek bu yüzdendi. Trende Halkalı 'ya kadar gelişimizde, dışarıya bakmaktan çok annemin yüzü dikkatimi çekmiş; gâh ağladı ağlayacak gâh kahkahalarını tutamayacak halleri beni baya şaşırtmıştı. Tuttuğumuz taksinin Avcılar'a yanaştığını anladığı vakit ciddi bir tavırla beni uyarıyordu yine. Annem böyle uyardıysa ve uyulmadyısa cimciklerinin fena haldeki acıtışını tadardım her zaman." Aman kalsın neme gerek, gıkımı çıkarmam otururum bir köşede" demiştim kendime.

Annemin elleri ve de bütün bedeni titriyordu. Gözlerinin kıpkırmızı olduğunu, her an ağlayacak halini gördüm. Elindeki çantayı bırakıp beni de unutup bahçe kapısından girişinden bu yana bahçede oyalanıyordum. Ağaçların altında gezmek, olgunlaşmaya başlayan eriklere ağızım sulanarak bakmak, daha yeni yeni yumrularının genişlemeye başladığı ve ucundaki kırmızı püskülleriyle narları, yerlere dökülmeye başlamış olan dutları, üstündeki tüyleri ile henüz tam turuncu rengini kazanmamış şeftalileri görmek beni de baya cezbedti.

Hemen hayalini kurdum bu ağaçların hepsinde ne de güzel uçakçılık oynanırdı. Bir ara kapıdan tarafa baktım; annemin sesini duyar gibi oldum ama gerisi gelmedi. Cesaretimi toplayıp dut ağacına yöneldim. Yere yakın dallarını da kendime çıkış basamağı kullanıp ağacın üstüne tırmandım. Bir yandan dutların tadına bakmak, bir yandan da uçağımı gökyüzünde uçurmak müthiş bir zevkti.

"Yaman, Yaman, Yaman!" sesiyle irkildim. Söylenen ad, benim adımdı ancak söyleyen kişi umduğum kişi değildi. Annem sandım ama ses onunkinden farklıydı. "Efendim" diyemedim. Ses, evin kapısının önünden geliyordu. Önünde önlüğü olan annem yaşlarında bir kadın, sesleniyordu hala. Ağaçların altına dek geldi. Sanki saklambaç oynuyorduk. Üstünde durduğum ağacın tam altına dek sokuldu. Bir an güleceğim geldi de tuttum kendimi. Bir başka oyundu bu. Yerimi belli etmemeliydim. Evin arkasına dolandı, yeniden ön bahçeye geldi. Yaşasın ben yokum, bulamadı beni. Bahçe kapısındaki küçük çantayı alıp hızlı adımlarla eve doğru ilerledi. İşte bu kötüydü. Bunun sonunda annem çıkacak ve beni kesin azarlayacaktı. Vakit kaybetmeden ağaçtan inip kapıya doğru yöneldim. Kapıda annemle karşılaşmam bir oldu. Zamanlamam iyiydi. Ama o da ne. "Neredesin sen bakayım?" annemi duysam da bu gördüğüm hal neydi öyle. Daha önce ağladığını görmüştüm ama bu sefer darmadağın bir haldeydi. Sümüklenmiş burnunu çekip duruyordu. Gözleri kan çanağıydı. Saçlarının ön tarafı dağılmıştı. Annem düpedüz yıkılmıştı. Donup kaldım. Ellerimden sıkıca tutup konuşmadan içeri girdik. Beni

rolüne bıraktı "Burada kal" deyip odanın birine daldı. Bir iki dakika sonra beni arayan kadın geldi elinde bir tepsiyle. Bisküvi ve limonata olan tepsiyi yanıma bırakırken "Neredeydin sen haylaz?" dedi. Ne kadar şirin görünse de annemden dolayı somurtuyordum. Cevap alamayınca benden dönüp gitti.

Başım geride tavadaki avizeye bakıyordum. Kristallerini saydım, her biri bir elması andırıyordu. Sıkıldım. Sağıma döndüm kocaman bir kitaplık vardı. İçinde kalın kalın kitaplar duruyordu. Ayağa kalkıp önüne gittim. Üstündeki yazıları okumaya başladım. Hepsini yabancıydı. Pencereye doğru döndüm sağıma doğru bir tur atmaya başlamışken o, kocaman, devasa şeyi gördüm. Yanına heyecanla vardım. Ders kitaplarından biliyordum bunu. Tabi ya bu bir piyanoydu. Demek dayımın piyanosu var. Harika. Kapıya baktım gelen giden yoktu. İçimden gelen dokunma dürtüsünü daha ne kadar engelleyebilirdim ki. Tuşların üstünü örten kapağı kaldırdım. Tertemizdi. Dayanmıyorum, ilk tuşa dokunmak için işaret parmağımı büyük bir hevesle dokundurdum ilk tuşa. Ses yok. Birkaç kez daha bastım. Yok. Tık tık sesinden başka bir ses yok. Yanlış mı yapıyorum. Sonra diğerlerine basmak için uzandım. Hayret, ikincisinde de ses yok. Atlayarak tuşları rast gele birine daha dokundum. Aman Allah'ım, bütün oda inledi. Korktum, hemen geriye attım kendimi. Gözlerim kapıdaydı, kesin annem duymuştur. Ama gelen giden yok. Demek ki yanlışım. Hemen o, ilk sesin verdiği şevkler diğerlerine de basmaya başladım. Anladım ki bazılarında ses geliyor bazılarında ses gelmiyordu. Bozukmuş. Bir süre bastım tuşlara ama rast gele de olsa kendime göre bir ritim tutturmuşum. Flüt ve mandolin çalmayı çok seven ben için yeni bir müzik aletinin tadına bakmayı tarif edemem. Hele de böyle kocaman bir alet benim için hayalimdeki uçakların kullanımı gibiydi. Kendimi nasıl kaptırıysam artık, durmak bilmiyordum. Seslerden faydalanarak bozuk olmayan tuşlardan kendime bir şarkı bile yapmıştım. Sıkılmadım ama durmam gerektiğine dair bir hisse kapıldım. Arkamdan cılız bir alkış sesi geliyordu. Dönünce çok zayıf, saçları alnını örtmüş, annemden tutunan -dayım demek ki- ölecekmiş gibi duran adamı gördüm. Solgun yüzünde, çökmüş gözlerinde bana bakışının öyle derin bir muhabbet vardı ki. Kan çekiyor dedikleri bu olsa gerek. İçimden bir şeyler akıverdi ona karşı. Küçükülüğümden hatırlamadığım bu sima, sanki benim ezeli hep yanında olduğum biri hissini verdi.

Annem hala ağlıyordu. El işaretleriyle yanına çağırırdı beni. Annem yakınındaki koltuğa oturmasını sağladı. Yanına vardım, eline uzanıp öptüm. Tuttuğum el o kadar yumuşaktı ki hani biraz daha sıksam kırılacaktı adeta. Yanına annemin getirdiği sandalyeye oturdum. Uzandı güç bela, başımı okşadı. Hayatımda duyduğum en cılız ses onundu. "Nasılslın aslan parçam." Dedi ama konuşmayı yeni öğrenen bir edayla. "Sevdin mi piyanoyu?" başımı evet dercesine salladım. "Sen de yetenek var, bu çok hoşuma gitti." Gülümsedim. Tüm bu cümlelerin sonunda daha da yorulduğu belliydi. Annemle göz göze geldik. Anladım ki sıra benim konuşmamdaydı.

- Nasılslın dayıcığım? Geçmiş olsun neyin var? Diyebildim. Bu seferde o bana gülümsedi. Sağ elimi kavradı.

- Yok bir şeyim, hastayım azıcık. Der demez annemin gözyaşları yeniden boşaldı. Anneme güç bela dönüp gözleriyle "sus!" der gibi baktı. Annem sussa da ağlaması durmadı.

- Okuyor musun?

- Evet, bu sene orta sona başlayacağım dayıcığım.

- Ne olacaksın bakayım büyüünce?

- Pilot.

- Müzisyen olmak istemez misin?

- Onu da olurum. Hem ben flüt çalmayı, mandolin çalmayı biliyorum. Ama pilot olmayı daha çok istiyorum.

- Peki, peki.

Gülümsemesi ve bana öyle içten bakışı bir asır sürdü sanki. Yüzündeki bu sabit hal öyle uzun sürdü ki. Bende bu hastanın sanki son isteği gibi olan duruşuna elimden geldiğince sıkılmadan durup karşılık verdim. Anneme döndü, yüzündeki acıdan daha fazla dayanamadığı belliydi. Yanımızda beliriveren kadının da yardımıyla odasına götürüldü dayım.

Piyanonun başına geçtim ancak tuşlarına dokunmak gelmedi içimden. Piyanonun dayım olması, dayımın hasta oluşu, piyanonun bazı tuşlarının bozuk olması hepsi birden beni piyanodan ve bu evden soğuttu.

Dört gün kaldık dayımlarda. Bahçede oynadım, kitapların resimlerine baktım. Radyo dinledim. Üçüncü gün elime aile albümü geçti. Ben yaşlarda bir çocuğun piyano başındaki fotoğrafına denk geldim. Hemen arkamı dönüp ardımda duran piyanoya baktım. Oydu. Demek yanındaki çocuk da dayımdı. Sonraki fotoğraflarda Annemin ve dayımın çocukluk halleri, dedem, nenem eski İstanbul mekânları ve birçok insan fotoğrafı. Dayımın bütün yaş evrelerinde mutlaka piyanoyla fotoğrafı vardı albümde. Hepsinde de bir mutlu haller ki şu hastalık halindekiyle alakası yok. Yüzlerce piyano başında fotoğrafı vardı dayımın. Ya başında insan kalabalığı olanlar, ya birkaç bayanın olduğu, ya tek başına olarak... Demek, dayım müzisyendi. Hem de piyano çalan bir müzisyendi.

Evimize geldiğimizden beri aklım hem dayım da hem de ilk defa tuşlarına dokunduğum oldukça da zevk aldığım piyanodaydı. Yeniden gitmeyi çok istiyordum yanına ama yeni geldiğimizden bunu dile getirmem erkendi. Hem babam da kızardı. Küstüler çünkü. Neden sorusunu sormadan edemiyordum kendi kendime. Bunun cevabı annem ve babamdaydı.

Bir akşam babam ve annem balkonda konuşurken dayımın adının geçtiğini işitince, kulak kabarttım. Annem "çok hasta, ölüyor." Cümlesini der demez içim garip bir halde burkuldu. Bilinçli ilk kez gördüğüm o hasta adam-dayım-ölüyor muydu? Donakaldım. "Lütfen bırak da gideyim Yaman'la, yazı çıkarır mı bilmem. Bunca zaman görmedim, içim hasretiyle yanıyor Levent." dedi annem. Babamın hiç sesi çıkmıyordu. "ölenle ölünmez derler, kardeşim her zaman kardeşinin acısını çekti. Senin kardeşinse onun da karısıydı. Nasıl da sevdiğini biliyorsun Müberra'yı, bak şimdi o da ölüyor. Kurtuluşu çok zor, hizmetli kadın ne kadar iyi bakabilir. Bırak gideyim, izin ver; hem sen de inat etme barış, helalleşin abimle." Duyduklarım meseleyi anlamama yetmedi ama babamın çok kızdığı ve dayımın bir hatası olduğu kesindi. Ancak annemin bu denli yakarışı beni de çoşturdu. Daha fazla tutamayıp atıldım ortalarına "Ben dayıma gitmek istiyorum" diye bağırdım. Annemin gözleri doluverdi ama babamda, bana her zaman yaptığım hataların ardından iyi bir tokadın gelmeden evvel gözleriyle ezdiği andaki hali vardı. Birden ayağa kalktı, elleri yumruktu. Dişlerinin arasından kızgınlıkla "Hep o piyano

sevdası yüzünden" dedi kapiya yönelirken son sözünü söyledi: sabahleyin gidersin, ne kadar kalırsan kall

Annem bana sarılıp ağladı.

Gece bir feryatla uyandım. Annemi teskin etmeye çalışan babamın sesiyle annemin ağıtlan birbirine karışıyordu. Babam bir yandan çanta hazırlıyor diğer yandan anneme bağıırıyordu.

Yalnız bu bağıırışma ona kızma değil teskin edici sözlerin olduğu bağıırmaydı. Arada anladığım kelimelerden dayımın öldüğüydü. Beni de alelacele giydirdi babam, annemin koluna girip sokakta bekleyen taksiyle dayımın evine yola koyulduk. Eve vardığımızda hizmetçiden başka kimse yoktu. Oda hüngür hüngür ağlıyordu. Ölüm ağıtları arasında uyudum.

Sabahleyin evin kalabalık bir kadın topluluğuyla istilasını gördüm. Uyku sersemi piyanonun başına vardım. Kapağını kaldırdım tuşlarına bastım. Ne garip yine bastığım hiçbir tuştan ses gelmiyordu...

Mehmet Özcan YADSIBAŞ

Adana Yakapınar Selahattin Afşar Anadolu Lisesi

Edebiyat Öğretmeni

ZAMANLA KAYBOLAN DEĞER

Öyle anlar vardır ki kelimeler düğümleir boğazında. Elini uzatsan değer. O kadar yakındırlar sana. Yanında olmak istersin, kalkarsın hazırlanırsın. Bir an unutursun her şeyi kapıyı açarsın bir adım atarsın aklına gelir yaşananlar. Dur ne yapıyorsun dersin kendine. Daha öncede kandın inandın dostluklarına yakınlıklarına ne oldu ha? Üzülen ağlayan hep sen oldun dersin döner içeri girersin. Bak gördün mü daha yanlarına gitmeden ağlayan üzülen seni üzecekleri için. Hayat! En acısı da ne biliyor musun? Zamanında sen onların olmazsa olmazsındın.. Ne oldu da çabuk alıştılar sensizliğe? Ne değişti o zaman diliminde? Hata sende miydi yoksa dostlarının vefasızlığı mıydı? Hiç düşündün mü hiç sordun mu kendine nedenini? Belki de kaderin bir oyunu bu. Görmen gereken, alman gereken bir ders belki de bu. Boş versene sen, böyle bir dünyada kendi mutluluğuna sevdiklerine değer ver. Seni sevenlere, daima yanında olanlara izin ver. Zaten olması gerekende bu değil mi? Sana değer veren seni gerçekten sevenler sen istemeden yanındadırlar zaten. Geri kalanları boş ver, değmez.

Hayat oyunu bu.

Kural belli; sevildiğin kadar sev!

Ferda BOZKURT
SELÇUK ÜNİVERSİTESİ
Fen Fakültesi-Kimya
4. Sınıf

KİMSECİKLER

İçinde bulunduğunuz durumu anlamıyorsa kimse ve kimsecikler alınmıyorsa yaptıklarını kendi üstlerine çekinmeyin nefret edin! Sevmek kadar da masum değil midir nefret duygusu? Eğer herşey bizim içinse bu dünyada acı çekmeyi de tatmalı insan. Başkaları mutlu oluyorsa acı çekmenizden, bırakın devam etsinler. Devran dönüyor, zaman ilaç oluyor. Bu demektir ki onların acıları da olacak bu hayatta.

Ama siz daha güçlü olacaksınız!

Ağlamaktan korkmayın ama güçlü olmayı da unutmayın. Ağlayacaksanız geçin sessiz bir yerde ağlayın çünkü ağlamak kadar masum olan bu hareketi şimdilerde acizlik olarak görüyor insanlar!

Bütün duyguları tattıkça güzelleşir insan ve duyguları yaşadıkça daha güzeli olan sevgiye huzura ulaşmak ister. Siz de onlardan olun, yaşadıklarınız yeterince acıyı da, umutsuzluğu da, yalnızlığı da vermiştir size zaten. Bu olumsuzlukları yaşadığınız için güzelin iyinin ne olduğunu ve onun tadına varmaya bileceksiniz. Yeter ki inanın kendinize. Ve hayatın hiçbir zaman dört dörtlük yaşanmadığını bilin. Bu şekilde daha mutlu olabilirsiniz.

Kendinizi en çok da sevdiklerinizden saydıklarınızdan koruyun. Bir de samimiyetinizi zamanı gelince hiçe sayıp saygısızlık yapabilecek insanları atın hayatınızdan. Öyle bir otorite sağlayın ki siz istemedikçe yanınıza bile gelemesin böyle insanlar. Onlar kendilerini ve ne yaptıklarını bilmezler. Ama siz onlara kim olduğunuzu hatırlatabilirsiniz.

Ve unutmayın bir insanı sevmek güvenmekten geçiyorsa önce o insanı sevin sonra güveninizi inşa edin. Bu iki kavramın arasında ince bir halka vardır o da zamandır. Güvenli sevginin en makbulü zamanla olandır.

Ve hayatta hiçbir zaman kimsecikler olmayın, bir adınız olsun; 'insan' diye çağırılın...

Melike ÖZKAN

SELÇUK ÜNİVERSİTESİ

Fransız Dili ve Edebiyatı

4. Sınıf

O KADIN

Bir kadın
Ağlamakta olan,
Sol tarafımda duran bir kadın.
Saçının telleri yüzüne
Birer-birer düşen,
Göz yaşları sel gibi akan,
Ama görünürde mutlu olan
Bir kadın.

İşte o kadın, ne kadını be.

Baktığında hep gülen,
Ama hissettiğinde ise
Hüzünlünen bir kadın.
Şair her defasında;
Ne çekmiştir acep,
Belki keder
Biraz keder.

Evet, o kadın.
Rengi gök mavisi olan-susan kadın.
Sustukça ağlatan bir kadın.
Kabarık dudakları tir-tir esip de,
Konuştuğunda belli etmeyen
Ama iç dünyası buram buram kokan,
Yalnızca hüzün kokan
Bir kadın.

İşte o kadın, ne kadını be.

Sigara içerken bile,
Dumanını alıp da
Ruhuna atan bir kadın.
Neşe saçtığında,
Kalbindeki fırtınalar coşan
Bir kadın...

İşte o kadın ne kadını be!..

Sammy SAPHARY
BAKÜ AZERBAJCAN DEVLET İKTİSAT ÜNİVERSİTESİ
Uluslararası Ekonomik İlişkiler Bölümü
4. sınıf

PETER

Ben Peter
 DÜmdüz bir insanım
 Hiç değişmedim hayatım boyunca
 Mesela tam otuz yıldır otuz yaşındayım
 Bir altmış boyum var, boyum uzamaz benim
 Saçlarım uzar bazan
 Sakalım uzar, arada keserim
 Sol kulağım hiç duymaz
 Sağ kulağım sol kulağımın duyma özelliğini çalmış ben doğmadan.

Adım Peter
 Benim hiç rüyalarım yoktur
 Ya da bilmiyorum belki vardır da ben hatırlamıyorum uyanınca
 Ama uyumaktan başka hiçbir işim de yok ki
 Çok nadir yemek yerim
 Arka dişlerim komple döküktür
 Arkada oldukları için onları saklama gereği duymuyorum
 Onların bile bir anısı var, benim hiç anım olmadı.

Adım Peter
 Karşıdan karşıya geçerken hiç sağıma soluma bakmadım ben
 Gözlerim Kırgızlar gibi kısıktır
 Sırf bu bakışlarım yüzünden dövüldüm ben
 Küfrettiler ama benim hiç anne babam olmadı
 Piç de değilim;
 Bir denizkızı atmış beni kıyıya
 Yaşlı bir martıdan öğrendim bunu
 Bu bir anı değil;
 Anılar sonradan öğrenilmez çünkü
 Yani ben, Peter. Benim hiç anım olmadı
 Nasıl doğdun diye soracak olsa biri
 "Allah belamı versin" diyorum "bilmiyorum"
 Ama eğer doğmuşsam vardır bir sebebi
 İsa gibi miyim diyorum bazan
 Ama ben dümdüz bir adamım.

Ben Peter
 Yolda yürürken gölgem takip etmez beni
 Arkasından da gidemedim hiçbir zaman
 Hayatta ilgi çeken hiçbir şeye şahit olmadım

Birinin öldüğünü görmedim mesela
Ya da Kudüs'e gitmedim hiç.

Adım Peter benim
Burnum hiç koku almaz
O yüzden her yerde yaşayabilirim
Grip olduğum zaman hiç burnum akmadı
Ya da hiç grip olmadım bilmiyorum
Hiç "burnumun direği kırıldı" diye şikâyet edemedim.
Gündüzleri hiç dışarı çıkmadım, güneşe düşmanlığım yok
Geceyi seviyorum çünkü karı seviyorum
Kar yağışını izlemek rahatlatır beni
Bana adımın Peter olduğunu hatırlatır.

Evet, ben Peter
Hiç şikâyet etmedim çünkü yaşamak şikâyetin kendisidir
Okula gitmedim ben, okulları sevmem
Gereksiz olan, hayatın hiçbir yerinde kullanılmayacak olan ne kadar
bilgi varsa hepsini öğretirler
Öğrendiğim en iyi şey şu bu yüzden;
"en önemli bilgi gereksiz bilgidir."

Evet, baylar bayanlar, ben Peter
Siz de birer Peter'siniz
Siz de şikâyetin tam ortasına düşmüşsünüz.
Ben yaşamıyorum, hiç yaşamadım
Ama kim bana tam anlamıyla yaşadığını söyleyebilir ki.

Evet, dünya Peter olmadan korkunç bir yer
Tıpkı dünyada kimse kalmamış, herkes ölmüşken
O otel odasında, yalnız başınıza beklerken
O odanın kapısının çalınması gibi...

Deniz TUĞER
SELÇUK ÜNİVERSİTESİ
İLETİŞİM FAKÜLTESİ
Gazetecilik Bölümü
3. Sınıf

KAÇIŞ

Kaçarım genelde, her şeyden kaçmışlığım vardır. Özellikle de yoğun hissedilen duygular, ürkütür beni. Yoğun hissedilen güzel duygular demek, daha doğru sanırım.

Sevdiğim adamlardan kaçarım. Öyle güzel gelir ki hissettiğim duygular, el değmemiş, yeni açmış, umutla dolu... Korkarım bu duyguların kirlenmesinden. İnsan cümleleri, insan davranışları kirlendirir duyguları genelde. Acımasız amaçla dahi edilmemiş tek bir lafla bataklığa gömülebilir en parlak çiçekler. Bu nedenle kaçarım. Zor olmak için değil, kovalanmak için değil, aksine kovalanmak daha da ürkütür beni. O el değmemiş, temiz hislerimin kovalayanın inadına kurban gitme ihtimali artar çünkü.

Yine kaçıyordum ben, arkama bile bakmadan hem de. Basite indirgeyerek, bekleme-yerek, umutsuzluklara gömerek kendimi, deli gibi kaçıyordum. Durdum ilk defa. Kaçmaktan vazgeçtim. Kirlensin duygularım gerekirse, dedim. Ve durdum. Kaçmadım. Ancak söyledim ya, insan algısı bu, kaçan durunca, diğeri kaçma gereği hissediyor. Çünkü ilk başta kovalayan zannediyor ki, bu bir aşk oyunu. Aslında bu, oyundan da kaçış, aşktan değil sadece.

Basit insan algılarına kurban verdim güzel duygularımı. Ateşlere atıldı hepsi. Sözlerimin içi boştu, çünkü sözler genelde yalandır, bu benim cümlemdi hem de. Oysa, dürüsttüm ben. Ama kızmıyorum O'na, ben de böyle algılayabilirdim. Hatta muhtemelen daha acımasız algıydım ve davranırdım. İnsan işte, kendisi yapınca yaptığı şeyin ulvi olduğunu düşünüp anlaşılmasını bekliyor.

Adam, orta sınıf, vasat bir çapkındı. Bunu görebiliyordum ancak inanmak istedim adama, kapılmak istedim. Kaçmaktan vazgeçip durduğum anda, inanmak istediğim o belirsiz zamanda, her şey ters yüz oldu. Tahmin ediyordum bunu da, evet. Ancak insan tahmin ettiklerinin dahi etkisinden kurtulamıyor söz konusu kirlenmemiş duyguları olunca.

Çok benciliz. Her zaman kendi dünyamızı görüyor, çevremizdekilerin de dünyamıza adapte olmalarını istiyoruz. Şımarıkça bir his ancak insanca, hem de fazlasıyla. Belki buydu benim isteğim? Bilmiyorum.

Şimdi, adam yok. Bir paçavra gibi köşeye attı el değmemiş hislerimi. Kaçarken, daha az üzülyordum. Ama bu acı, farklı bir tat bırakıyor damağımda. Sadece acı diyemiyoluk gibi zıtlıklarla yorumlayabiliyorum bu hissi ancak. Bir yandan ateşe veren, bir yandadan da söndüren bir his gibi... Hala bir ümit varmış gibi ancak yok, biliyorum. Adam gelse bana dahi o umut yok. İnsan, öyle bir açıklama duymak istiyor ki, öyle bir şey anlatsın ki bana "affedebileyim" diyor içten içe.

Öfkeli bir kadını ben, sessizdir öfkem. Kindarım. Ancak hala kin tutamıyorum güzel adama. Gerçekleri görüyorum, hepsini hem de tüm ayrıntılarıyla. Ancak o hisler, kör etmek istiyor gerçeklerimi. Gerçeklerin önünü perdelemek istiyor hislerim, yok saymak istiyor tüm var olanı.

Kaçmayacağım bu defa. Bu zıtlıklarla boğuşup tüketeceğim hepsini. Geçmeyecek aşk, yoktur. Ancak aşk, öylesine kudretlidir ki, en güzel hislerle en kötü şeyi yapabilir. Aşk, insanın düşmanıdır. Kaçarken durmak, yürürken koşmak, yaşarken ölmek, ölüren doğmak istersin aşıkken. Aşk, insanı bilmediği bir arafa fırlatır. Ve bittiğinde, insan hala araftadır, artık hep arafta kalacaktır. Aşk, insanda bitmeyecek izler bırakır.

Bundan sonrası için tek bildiğimse, güzel duygulardan kaçacak ve kaçarken asla durmayacak kadar duyarsız olmak istediğimdir.

Kübra GÜL
MERSİN ÜNİVERSİTESİ
TIP FAKÜLTESİ
3. Sınıf

Le Petit Souverain et Le Savant La Responsabilité

Il était une fois un petit garçon, fils d'un grand souverain, dont tous les désirs étaient satisfaits. Malgré ça, il n'était jamais heureux. Il ne riait jamais. Il se plaignait toujours de s'ennuyer.

Le grand souverain s'inquiétait beaucoup pour son enfant. Quoiqu'il ait fait, il ne réussit pas à le rendre heureux.

A la fin, il décida de consulter la personne la plus savante du pays en l'appelant à son palais. Il lui donna un délai d'une semaine afin de trouver une solution à son grand souci sinon il sera puni.

Le vieux savant réfléchit très longtemps sans trouver de solution à ce problème tout en pensant à la punition qu'il aura. La semaine s'écoula très vite, il décida de quitter le pays en cachette.

Il rencontra en cours de route un jeune chevrier qui lui demanda :

- Pouvez-vous, Monsieur, garder mes chèvres le temps que j'aille chercher mon casse-croûte. Je l'ai oublié à la maison. Je vais me dépêcher.

Le vieux savant accepta tout en ayant la tête au petit souverain.

Tout d'un coup, un petit chevreau tomba d'une abîme jusqu'à un saillie d'où il bêlait désespérément en attente d'aide. Le vieux savant descendit aussitôt de l'abîme afin

de sauver le pauvre petit chevreau. Pour cela, il l'attacha à son dos, puis il essaya de grimper. A la première tentation, il glissa et tomba. Il réessaya. Il glissa de nouveau. Mais le vieux savant ne renonçait pas. Il s'y efforçait. Enfin, il réussit à le monter.

Le vieux savant réfléchissait sur tous ces événements; il pensait à une seule chose : sauver le petit chevreau. Il n'avait rien d'autre en tête. Il avait même oublié les soucis du souverain. Son inquiétude passa. C'est à ce moment qu'il remarqua une vérité : Avoir des responsabilités nous fait oublier tous nos soucis.

Le vieux savant renonça alors à s'enfuir. Aussitôt, il revint au palais et présenta sa solution au grand souverain qui l'attendait désespérément :

- Mon cher Souverain ! Si vous voulez absolument que votre fils se libère de son ennui, il faut que vous lui donniez une occupation, c'est-à-dire des responsabilités. Ainsi, votre enfant passera son temps productivement sans jamais s'ennuyer. Il sera heureux.

La clairvoyance du savant avait beaucoup plu au grand souverain, c'est pourquoi il le récompensa avec une sacoche de pièces d'or.

J'ai voulu partager cette petite histoire après avoir souvent remarqué la présence de nombreuses personnes qui arrivent à s'ennuyer alors qu'il y a tellement de choses à faire.

Şehzade ile Bilgin
Değerler Eğitimi Öyküleri
SORUMLULUK

Kıymet AVCI
SELÇUK ÜNİVERSİTESİ
Fransız Dili ve Edebiyatı
2. Sınıf

ON A TOUT DE MEME RENONCE

*De loin on s'admirait toujours
Jamais on ne se baladait
Avec les regards on se parlait
Parfois avec un beau sourire
On a tout de même renoncé*

*Notre âge nos tailles nos cultures
Cela pouvait donc très bien aller
Mais des obstacles sont survenus
Donc réciproquement alors
On a tout de même renoncé*

*La solution était de rompre
Enfouir nos sentiments au coeur
Pourquoi doivent souffrir toujours
Ceux qui s'aiment d'un grand amour
On a tout de même renoncé*

*J'ai appris que ma nuit de noce
Etait pour lui une nuit de deuil
J'étais obligé d'y faire face
Que tous deux ayons le bonheur
On a tout de même renoncé*

Kıymet AVCI
SELÇUK ÜNİVERSİTESİ
Fransız Dili ve Edebiyatı
2. Sınıf

ÇAMUR ADAM

Küçükken hep evden kaçmayı düşünmüştüm ama babamdan korktuğum için cesaret edemezdim. Beni bulduğunda yapacaklarından da korkardım. Aslında bir gün gerçek-ten kaçıyordum; eşyalarımı toplamıştım gerçi eşya olarak sadece sevdiğim bir oyuncakımı, günlüğümü, kumbaramdaki paraları ve mutfakta halamın yapmış olduğu kek-ten de bir parçayı almıştım. Bunların hepsini mavi köşeli sırt çantama yerleştirmiştim artık kaçma vakti gelmişti. Halama görünmeden sessizce kapıyı açtım, oldukça sessiz-neydi bu hareket. Kapıyı yine sessizce örttüm ve arkama bile bakmadan sokağa dal-dım, nereye gideceğimi ne yapacağımı bilmiyordum; tek düşündüğüm, evden uzak-laşmaktı Bunda kararlıyım... Sokağın sonuna gelmiş caddeye girmiştim emin değilim ama caddenin adı "Berkshire"di. Caddede çeşit çeşit dükkânlar, mağazalar ve evler vardı. İnsanlar da evler ve dükkânlar gibi çeşit çeşitti, herkes bir koşuşturma içerisin-deydi ve beni görmüyorlardı bile.

Dükkânların önünden geçerken bir oyuncakçı gördüm, değişik değişik oyuncaklar vardı; elektrikli trenler, ayılar, renk renk balonlar ve toplar, su tabancaları ve maytap-ları görmüştüm; içeriye girmek istedim ama 'içerideki adam beni polise götürürse' diye düşünmüştüm ve içimdeki sesi susturarak yürümeye devam ettim. Tek başınay-dım istediğimi yapabiliyordum dedim kendime, yapamazdım ama ne saçma bir düşün-neydi... Hem... Niye kaçmıştım ki zaten, şimdi geri nasıl dönecektim? Hem halam beni seviyordu ve babamdan da korurdu beni o.

Keşke annem şuan yaşıyor olsaydı o zaman kaçmama ne gerek vardı ki? Zaten yine düşünceler arasında kaybolmuştum şimdi aklımda annem, evim, halam ve kaçmak vardı. Korkularım yine ağır bastı kaçmaktan vazgeçtim eve dönmeye karar verdim, geldiğim yolu aynen geri döndüm yine gözlerim oyuncakçının önünden geçerken ta-kıldı ama devam ettim başka zamandı artık, hayallere vakit başka zaman...

Hüseyin YENİYAPI

SELÇUK ÜNİVERSİTESİ

Fen Fakültesi-Kimya Bölümü

4. Sınıf

NE YAPMALI?

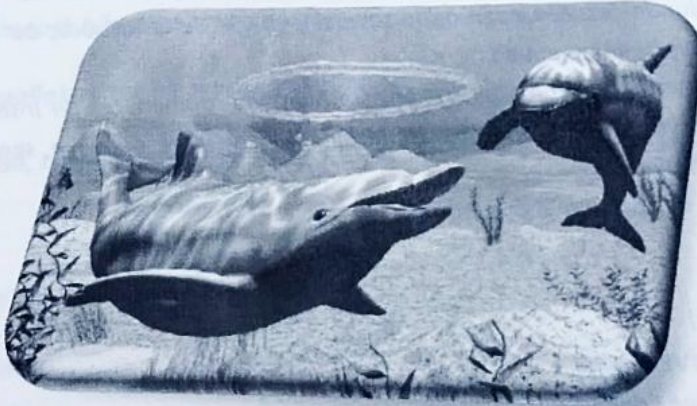
Gülümsemek lazım bazen hayata
Bayramı gözyaşın olanlara inatla
İsyan bayrağı açıp sessizliğe
Haykırma vakti yılanlara
Bir çay kaşığı olmak lazım
Tabaksız kentlerin ortasında
Kırılmadık bir bardak bulup
Bıkmadan usanmadan
Ağzına kadar kaşık kaşık doldurmalı
Ve suskunluğundan güç alanlara karşı
Bir bardak suda fırtınalar koparmalı
Limansız bir gemi olmak lazım
Fırtınaların ortasında savrulsan da
Rüzgâra göğüs germek pahasına
Dümeni sımsıkı tutmak umutla
Ve yitirsen dahi oltayı
Aldırış etmeden dalgalara
Meydan okurcasına deryalara
Kuyruğundan da olsa
Yakalamak lazım balığı
Parlamalı gözlerinin içi
Zafer kazanmış komutan edasıyla
Pullarını temizlerken balığın
Karalanmış sayfaları da temizlemeli
Koparırken kafasını bir bıçak darbesiyle

Koparıvermeli akli başında olmayanların başını
Ve har ateşte pişirirken balığı
Yakmalı kor alevlerin ortasına layık ne varsa
Ve her şeye rağmen...
Gülse de, haykırsa da...
Küresel çatışmaların, iklimsel atışmaların,
Ve sahte sanal yazışmaların tam da ortasında...
Dimdik ayakta dursan da...
Balığı tutan olsan da
Oltaya gelen balık olmasan da
Her şeye rağmen balığın penceresinden de
Bakabilmek lazım hayata...
Çünkü her balık yeniden doğuştur.

Mücahit BACAK

ÇELİK ÇOMAK ÇOCUK TİYATROSU

Tiyatrocu

İNSANOĞLUNA RAĞMEN

Kim demiş ki 'insanoğlu hassastır' diye? İnsanoğlu hissizdir efendim. Hem de öyle bir hissizdir ki, o bünye, kendine her şeyden ve her şerden arıtılmış biçimde gelen hisleri en hassas noktalarından kırarak, kendinden uzaklaştırır. Hastadır insanoğlu. Takıntılıdır, kendisine sorsan taviz veremeyeceği katı kuralları, gönül hanesinde kiralanmaya hazır minik şirin odaları ve elbette vazgeçilmez olan geçmiş yaraları vardır. Ha, bir de günü kurtarma çabaları...

Ölünür efendim, çok istediği şey uğruna ölür de yine de yaşar gibi görünür insanoğlu. Yılların, hislerin, kuralların başaramadığını başarır tek bir insanoğlu... Ve kuralları yıkarsın, geçmiş yaraları sararsın, iç dünyadaki boş odaların duvarlarını kırarsın. Öyle gürültülü bir tadilat dönemi başlar ki içinde, baş ağrısından yerinde duramazsın. Öyle içseldir ki bu gürültüler, duyuramazsın... Bildiğin tüm dinlerde ve inanışlarda temize çekersin imanını, O'nun adıyla O'nu esirger ve sevmeye başlarsın. Önceden bu kadar canlı görmemişindir renkleri, ayırt edememişindir etrafında olan-biteni. Her şeyi onun yarattığını zannedip, sorgusuz sualsiz ve inancın en saf biçiminde, sadece ona tapınırsın.

'Rağmen' lere rağmen seversin sonrasında. Zıt oluşunuza 'rağmen' seversin. Sevmemesine rağmen seversin. Senin sevdiğini o sevmez, buna rağmen seversin. Konuşmayı çok sevmene rağmen onun sesiyle bir huzur kıvılcımı yakalayıp, susar ve huzuru dinlersin. Kalbinin kulaklarında çarpmasına rağmen, öylece oturup -sanki her şey normalmiş gibi oturup- bir şey belli etmemeyi öğrenirsin mesela. Gelmeyeceğini bilmene rağmen bir haber beklersin, umudun tazelenir her saat başında. Yaşam alanına kimse girsin istemezken, onun bir adımıyla kutsanır evin, gönül hanenden ziyade. İlk insanoğlunda tezahür eden aşkla seversin, saygılı ve amaçsızca; bu kutsal hissin sıradanlaşmış halinin inadına...

Destanlar yazacak ilhamı, bir çift bakışta bulmana rağmen, tek bir insanoğlu adına ne yazarsan yaz anlamsız kalır bazen; hiçbir sözcük yetmez, dünyaya, senin gözünden 'o'nu anlatmaya...

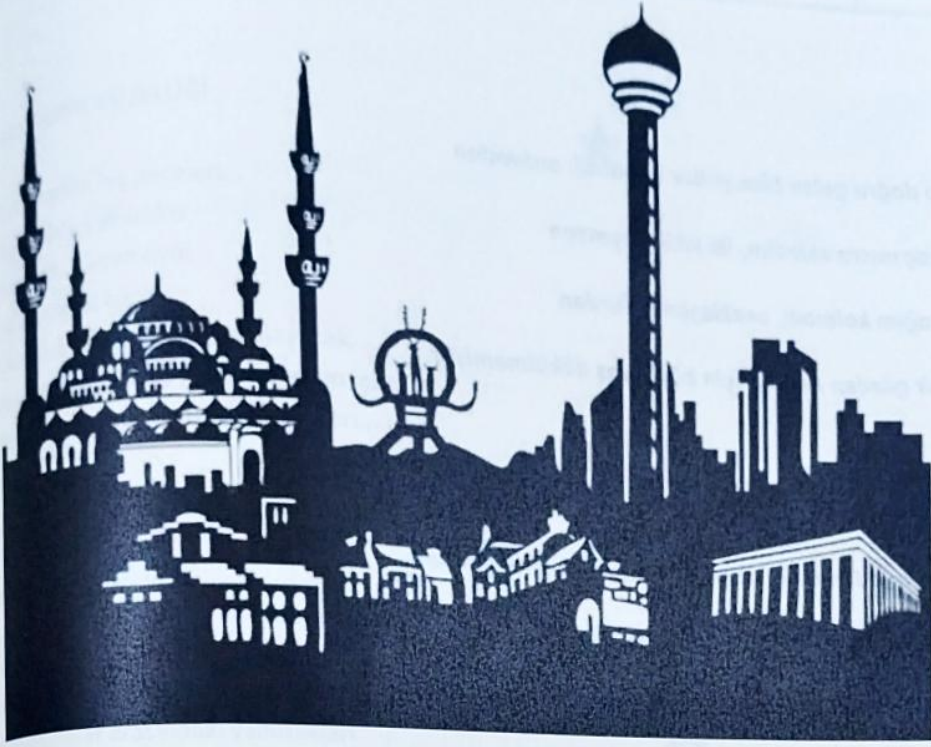
Esirgeyen ve koruyan 'Aşk'ın adıyla...

Selin SIVARİ

SELÇUK ÜNİVERSİTESİ

Fransız Dili ve Edebiyatı

2. SINIF

BÖYLESİ ANKARA

Bir parça tozlu anı, biraz kayıp bir çocukluğu buluşum mudur bilemem,

Ankara'ya böylesi bir aşk büyütme sebebim...

Bildiğim her şey muallakta, tek bir şeyden yok şüphem

Ankara, Ankara olalı, hiç bu kadar özlenmemiştir.

Uçlarda yaşadığım için midir bilemem,

İyi kötü tüm duyguları

Bir tek şeyden yok şüphem,

Ankara kimse tarafından bu aşkla sevilmemiştir.

*Sana doğru gelen tüm yollar kapatıldı ardından
Bir kaç mısra ekledim, iki yitik hayattan
Alacağım kalmadı, uzaklaşan kahırdan
Hiçbir gözden Ankara için böyle yaş dökülmemiştir...*

*Kaybolmuş değilim henüz sadece yolumu bulamıyorum,
Hapsolmadım emin ol, yalnızca içinden çıkamıyorum,
Bağlanmadım öyle kör düğümlerle ama, çarem yok çözemiyorum
Hiçbir şehir tezatlarla böyle bütünleşmemiştir.*

*Şarkılar girer hayatıma, insanlar çıkar
Boşluğu doldurulur notanın da, canın da
En zayıf anımda çalan ana-kara notalar var,
Ankara hiç kimse tarafından böyle uzun dinlenmemiştir.*

Selin SİVARI

SELÇUK ÜNİVERSİTESİ

Fransız Dili ve Edebiyatı

2. Sınıf

GECELERİN GÜZELLİĞİ

Sevmezdim hiç geceleri...
Karanlıktı, yalnızlıktı
Sessizdi... Gizemliydi
Ve bitmezdi hiç
Sanırdım ki güneş hiç doğmayacak,
Süzülmeyecek ışık, pencerelerden içeri
Bu yüzden, sevmezdim hiç geceleri...

Geceleri;
Bir dost sevdirdi bana
Artık zaman dilimleri;
Ondan önce - ondan sonra,
Ve onunla, anlamayı, anlaşmayı
Ne kadar özlemişim meğer!
Kalabalıklar arasındaki yalnızlıkları
Kahkahalar arasındaki, hüznüleri, acıları...
Anlayabilmek, anlatabilmek, paylaşabilmek
Ne güzelmiş meğer.

O'nun geldiği saatlerde
Bir güneş sarıyor pencereleri
Yüreğimdeki yalnızlık korkup sınıyor bir köşede.
O'nun çıkmasını bekliyor,
Tekrar yerleşebilmek için yüreğime
Yüreğimde açan güller zamansız olsa bile
Ben gülü seviyorum... Zamanı değil!
Bana gülümseyen gözler, zamansız olsa bile
Ben gözleri seviyorum... Zamanı değil!
Ve... Artık
Çok seviyorum geceleri.

Ali SEVEN

SELÇUK ÜNİVERSİTESİ

Fransız Dili ve Edebiyatı

2. Sınıf

Barok Nedir?

Avrupa'da 16. yüzyıl ortalarından 18. yüzyıl ortalarına, bazı memleketlerde ise bu yüzyılın sonuna kadar devam eden bir sanat cereyanı. Menşei kesin olarak belli olmayan kelimenin büyük bir ihtimalle, gayri muntazam bir şekilde yontulmuş büyük inci anlamına gelen Portekizce barruco, İspanyolca barrueco'dan geldiği sanılmaktadır

.Alman sanat tarihçi H. Wölfflin "Rönesans ve Barok isimli eserinde bunun belirli bir devreye bağlı olmayıp, tarihin çeşitli devirlerinde meydana çıktığı fikrini ortaya atmıştır. Ona göre bütün artistik şekiller birbirlerine zıt kavramların doğuşu ile kendilerini belli ederler. Barok kelimesi üslup terimi olarak 19. yüzyıl sonundan itibaren kullanılmaya başlandı. Rönesanstan Klasisizme kadar süren Barok üslubu, Avrupa sanatının tabii yolda meydana gelen son üslubudur. Önceleri yalnız asil tabakaların malı olan barok kültürü, daha sonra aşağı halk tabakalarına kadar yayılarak, 19. yüzyıla kadar yaşadı. Barok üslubu çeşitli milletlere göre, ayrılıklar göstermekle beraber, milletlerin ortak bir üslubudur.

On yedinci yüzyılın ikinci yarısında, bilhassa resim sanatında; en küçük teferruatın bile inceden inceye işlenmesi taraftarı olan ve bu yüzden maniyerist adı verilen bazı sanatçılar, sanatı sübjektif ve mistik yönden geliştirmişler ve akılcılıktan uzaklaştırarak, sanatçının iç dünyasını ve hayal gücünü sanata hâkim kılmışlardır. Neticede, Ba-

Barok çağda, sanata sanatçının hayal gücü ve kişiliği de girmiştir. Barok sanat cereyanı, Avrupa'da 1568-84 yıllarında, Michelangelo'nun takipçisi olan Vignola'nın (öl. 1572) eserlerine göre yapılmış, Gesu kilisesiyle başlar. On yedinci yüzyılda, İtalya'da mimar ve geometrik çizgiler yerine, eğri ve ters eğrilerle kırık çizgileri kullanmıştır. Böylece kırılan yüzeylerde ışık-gölge oyunları ile süsleme (dekoratif) sanatlarının etkileri artmıştır. Bu üslupta mermer, sabırla dantel gibi işlenmiştir. Barok üslubunda meşhur sanatlar İtalya'da heykeltıraş ve mimar Bernini, ressamlardan Tintoretto, Baciccio, Caravaggio, Tiepolo, İspanya'da ressamlardan El-Greco, Velazquez, Flamanlı Rubens, Van Dayk, Hollanda'da Rebrandt'dır.

Barok sanatı İtalya'dan başka, İspanya, güney Almanya, Avusturya, Bohemya, Macaristan, Polonya ve Hollanda'da yerleşmiş, ayrıca İngiltere, Rusya, Meksika, Orta ve Güney Amerika hatta Türkiye'de yayılmıştır. Barok sanatının belli başlı özellikleri; kuvvetli hayal gücü, kırık ve eğri çizgilerle oval şekiller, ışık-gölge unsuru, renkli ve detaylı göz kamaştırıcı süsleme unsurları, hareketlilik, şairane ve mistik hava, mimaride merkezi ve geniş alan, heykelerde mermer ve bronz, resimde mistisizm ve realizmdir.

Türk sanatında (özellikle mimarlıkta) Barok tesiri Birinci Abdülhamid Han (1730) devrinden İkinci Mahmud Hana (1805) kadar devam etti. On sekizinci yüzyılın ilk yarısından Avrupa ile münasebetlerin artması, birçok yabancı sanatçının ve bu arada yabancı esyanın Türkiye'ye gelmesine sebep olmuştur. Bu sanatçıların gelişi, Türk zevki üzerinde esaslı değişiklikler yapmış ve böylece Avrupa sanatından o zamana kadar uzakta kalan Türk mimarlığında Barok cereyanının tesirleri görülmeye başlanmıştır. Fakat Türk sanatçıları bu üslubu kendi anlayışlarına göre kullandılar. Avrupa sanatını yakından takip eden İtalyan, Yunan ve Ermeni (Rum) (Simon, Komianos ve Kör Yani isimindeki) mimarlar eski usta mimarların yerini aldı.

Osmanlı Barok çağında, klasik motifler yerine akant yaprakları, deniz tarağı, istiridye ve benzeri yabancı motifler kullanılmıştır. Yapılarda tek kubbeli basit bir plan uygulanmış, cepheler çok parçalanmış, çeşitli bitki motifleri değişik tarzlarda süsleme un-

suru olarak kullanılmıştır. Genellikle simetrik ve merkezi salonlar üzerine kurulan bir plana göre yapılmışlardır. Haliç'te yapılan Aynalıkavak Kasrı, böyle bir yapıdır. Yüzyıl boyunca süsleme sanatlarından klasik motiflerin ayıklanması ile başlayan bu üslup, klasik mimari planların ortadan kalkmasıyla devam etmiştir.

Türk mimarisini büyük ölçüde değiştiren ilk Barok yapılar askeri yapılardır. Selimiye'de, Ayazağa'da, Tophane'de, Çengelköy Kuleli'de yaptırılan kışlalar bu tip yapıların en önemlileridir. Bu devirde yapılan bütün abideler, camiler, saraylar ve çeşmeler hep bu üslup dâhilinde meydana getirilmiştir. İstanbul'daki belli başlı eserler şunlardır: Nuru Osmaniye

Camii (1757), Laleli Camii (1763), Ortaköy Camii ve Dolmabahçe Sarayı, Barok ve Ampir karışımı bir üslupla yapılmıştır. Barok sanatının özellikle süsleme unsurları, Türk sanatının hemen her dalında, iç süslemede uygulama alanı bulmuştur. Bu motifler, cami, çeşme, türbe ve benzeri yapılarda kullanıldığı gibi, yazma kitapların tezhibi ve cilt kapağı üzerindeki süslemelerden, mezar taşlarındaki süslemelere varıncaya kadar pek çok sanat dalında kullanılmışlardır.¹

Elif KARAER

SELÇUK ÜNİVERSİTESİ

Fransız Dili ve Edebiyatı

3. Sınıf

Il n'y a Pas d'amour Heureux

Rien n'est jamais acquis à l'homme Ni sa force
Ni sa faiblesse ni son coeur Et quand il croit
Ouvrir ses bras son ombre est celle d'une croix
Et quand il croit serrer son bonheur il le broie
Sa vie est un étrange et douloureux divorce
Il n'y a pas d'amour heureux
Sa vie Elle ressemble à ces soldats sans armes
Qu'on avait habillés pour un autre destin
A quoi peut leur servir de se lever matin
Eux qu'on retrouve au soir désœuvrés incertains
Dites ces mots Ma vie Et retenez vos larmes
Il n'y a pas d'amour heureux
Mon bel amour mon cher amour ma déchirure
Je te porte dans moi comme un oiseau blessé
Et ceux-là sans savoir nous regardent passer
Répétant après moi les mots que j'ai tressés
Et qui pour tes grands yeux tout aussitôt moururent
Il n'y a pas d'amour heureux
Le temps d'apprendre à vivre il est déjà trop tard
Que pleurent dans la nuit nos coeurs à l'unisson
Ce qu'il faut de malheur pour la moindre chanson
Ce qu'il faut de regrets pour payer un frisson
Ce qu'il faut de sanglots pour un air de guitare
Il n'y a pas d'amour heureux
Il n'y a pas d'amour qui ne soit à douleur
Il n'y a pas d'amour dont on ne soit meurtri
Il n'y a pas d'amour dont on ne soit flétri
Et pas plus que de toi l'amour de la patrie
Il n'y a pas d'amour qui ne vive de pleurs
Il n'y a pas d'amour heureux
Mais c'est notre amour à tous les deux

Louis Aragon (La Diane Francaise, Seghers 1946)

İPEK BEYAZGÜL

SELÇUK ÜNİVERSİTESİ

Fransız Dili ve Edebiyatı

3.SINIF

ÖYLESİNE

Öylesine soğudum ki olan ve olmayanlardan.
Sabah gözümü açtığımda telefonuma gelen bildirim ve mesajları bile yanıtlamak istemiyorum. Sonunda araba farına odaklanmış sincap gibi köşeye sıkıştığımı hissediyorum ve hepsini idam masasına giden mahkûm misali yanıtlamak zorunda kalıyorum.

Öylesine sıkıldım ki gelen ve gelmeyenlerden.
Topluma ters davranışlar sergilemeye başladım son zamanlarda.
Kolayca dile getirebiliyorum insanları sevmediğimi. Kolayca kalp kırabiliyorum.

Öylesine bunalmışım ki geçmişten ve geçememişlerden.
Gökyüzünü içime çekip nefret dolu naralar atmak istiyorum.
Geçmeyen geçmek bilmeyen yaralar hatırına.

Öylesine büyüdüm ki kimseler fark etmeden.
Canım yanınca ellerimi gözlerime götürüp bağırarak ağlamak yerine acıyan yerime bastırıp gülümsüyorum anlaşılmasın diye.

Ve.

Ölesiye yaşlanmış ki ruhum yediği darbelerden.
Binlerce çivi çakılıp çıkartılan tahta gibi işe yaramaz, boyası dökülmüş alçısı zarar görmüş harabe bir gecekondu duvarı kadar tamir edilemez.

Ve.

Ölesiye yorulmuşum ki kalabalıklar arasında koşuşturmalarımından.
Elimde olsa,
Tüm gün uyuduktan sonra güneşin batışına denk getirdim uyanışımı ve yoksullaşan yeraltına girer gelen giden metroları izlerdim.
Hatta ıssız adaya düşsem yanıma o hayati önem taşıyan 3 şeyi bile almak istemeyeceğim kadar fazladır, kalabalık nefretim.

Yelda İNANÇ

ÇANAKKALE ON SEKİZ MART ÜNİVERSİTESİ

Uluslararası Ticaret Lojistik ve İşletmecilik Bölümü

2. sınıf

LE VENT VIOLET RIANT

Et la nature a créé des merveilles... Voilà le violet ! Cette couleur qui donne sa couleur au lilas à la violette et à la lavande exprime plusieurs sentiments.

Tout le monde n'aime pas le violet. Je ne le comprends pas du tout. On pense que c'est une couleur ennuyeuse. Pour moi le violet n'est pas qu'une couleur. C'est le reflet de mon caractère et de ma psychologie. Il m'émerveille avec ses mille tons et raconte mes états d'âme changeant. J'utilise cette couleur partout. Vous remarquez absolument quelque chose en violet avec moi et croyez -moi cela n'a jamais dérangé personne jusqu'à maintenant. Il n'est ni autant prétentieux que le rouge ni autant fragile que le rose. Il est courageux, naïf et tendre. Le violet est la couleur de la femme. Peut-être c'est pourquoi aujourd'hui le nom de l'unique institution qui défend les femmes de la violence est « Mor Çatı »

Vous aussi, vous pouvez aimer le violet. Laissez-vous-y en trouvant le ton qui va à votre âme. N'ayez pas peur ! Vous ne serez pas être aussi manique que moi. Car le violet est mon deuxième nom. 😊

Tuğçe SALT
SELÇUK ÜNİVERSİTESİ
Fransız Dili ve Edebiyatı
2. Sınıf

YALNIZ ADAM

Onu kalbinden tanırdım! Yıllardır tanışıyor olmamıza rağmen konuşmuşluğumuz yoktu, aynı ortamlar da başkalarına anlattıklarından bilirdim fikirlerini. Bir akşamüstü evine uğramıştık, bir şeyler içiyorlardı loş ışıkların ardında, gölgelere karışıyordu bakışları, tek bir noktaya baktığı olmamıştı hayatı boyunca, her şeyi görür aynı anda, her şeye bakardı... Sürüden ayrılmış bir havası vardı, bir erkek için daha kolaydı kurtlara kaptırmamak gövdeyi, bu yüzden hayrandım yalnızlığına ve yalnızlığının içinde kalabalık duran hayatına. Ben daha yalnızdım ondan! Kalabalığın içinde, beni anlamayan insanların arasında derin boşluklardan kendine yer arayan gövdesiyle tıpkı kafasını kuma saklayan deve kuşu misali yapayalnızdım işte!

Ali SEVEN
SELÇUK ÜNİVERSİTESİ
Fransız Dili ve Edebiyatı
2. Sınıf

BERBER DALGASI

Burnumda kesif bir yanık kokusu var. İçimi bulandıran bir koku bu. Boşluğu kokladığımı biliyorum ama gitmiyor işte. Boşluğu koklamak. Belki de tıraş makinesinden hatıra bir koku, bilmiyorum.

Kokunun kaynağı berber dükkânı... 1997'den beri berberlik yapan ve benden genç görünen berberime tam bir ay üç gündür gitmedim. Ayda bir kafamı kazıtmak benim için kutsal bir işleme dönüşüyordu; kurban kesmek gibi, komünyona çıkmak gibi. O anda berberin elindeki ustura tanrının ellerine dönüşüyor ve keskin dokunuşlarıyla, beynimi saran zehirli düşüncelerden kurtuluyordum. Kısa süreliğine de olsa. İşte bu an mümin hançeri kurbanlığın boğazına çalıyor, rahip elindeki işlemeli kadehi havaya kaldırıyor.

Berbere girdim. Selamlaşma. Aksi gibi orta yaşlı bir avamı tıraş ediyor. Avam dertli, boşa yaşadı ve küçük zaferler peşinde koştu, hanımını da aldattı. Bunları ve daha çoğunu okuduğum avamı kendi bataklığına bırakıp kendi bataklığıma döndüm.

Radyoda mistik olmayan bir şarkı çalıyor. Hayır dini sohbet var. Neyse, ikisi de olabilir dikkat etmedim. Avamdan sonra tahta cülus sırası bende... Hayır, abi, sakal kalsın. Yanık kokusu geliyor işte. Makineden geliyor işte. Saç telleri dökülüyor, derin nefes almak güç. Sabunu ılık suyla köpürtüyor. Kafama sürececek ve bilinç yitecek. Artık dünyada değilim. Kendimi yukarıdan izliyorum. Berber, otomatikleşen hareketlerle kafamın derisini kaldırdığını bilmiyor, kızıl kan, kızıl gözyaşları gibi süzülüp yüzümden, sakallarım da birikiyor, berber deri parçalarını usturadan bir parça gazete kâğıdına silip yere atarken artık başka bir yere gitmem gerektiğini hatırlıyorum.

Onun yanına gitmeliyim... Hangisinin yanına gitmeliyim?

Ruhumun parçaları başka insanlarda yaşıyordu, bu yüzden içine kapatıldığım bu kafesten bu kadar çabuk sıyrılabiliyordum, ama hangisinin yanına gitmeliydim? Hiçbirinin yüzünü hatırlayamıyordum. Hepsi güzeldi. Unutmadığım tek şey.

Aslında bunlar bir iki dakika içinde olup biten bir şeydi. Kafamda bir yaşarken ölme denemesi, astral seyahat dalgası vardı. Ne yaptığım hakkında bir fikrim yoktu, korku yoktu, heyecan yoktu, duygu yoktu; çünkü yüreğim yoktu.

Bir amfideyim. Önümde o var. İnce esmer eline başını bırakmış, o da bu dalgada benim yanımda. Hayır aslında yalnızca uyukluyor. Git buradan. Kapalı badem gözlerini, ince ellerini bırak. Bir Cahit Zarifoğlu şiirini okudu, dilsiz. Sonuna dek dinleyip gittim.

O yeni ve karamsar bakışlarını, gamzelerini bir odanın içine alelacele karaladıktan sonra gözlerim açılıyor. Berber yaptığı işe saygı duymamı bekliyor, haklı olarak. Haklı çünkü ortaya çıkması beklenebilecek en güzel şey çıkmış. Kafatasımın üzerinde yalnızca gergin bir deri var artık. Kafatasımda küçük kan lekeleri de var. Umurumda değil. Kan taşının acısı iyice diriltirken damarlarımda akan asgari ruhumu, ayının son ve vazgeçilmez unsuru kolonya geliyor. Artık daha rahatım.

Teşekkür ederek çıkarken temiz havayı içime çekiyorum. Bir sigara yakarım az sonra.

Bahtiyar TEKİN

SELÇUK ÜNİVERSİTESİ

Siyaset Bilimi ve Kamu Yönetimi

LAVANTA VE ŞARABIN ANAVATANINA YOLCULUK

Fransa'nın Güney kıyıları olarak bilinen Provence-Alpes-Côte d'Azur' un en güzel limanlarından birisi olan Marsilya, aynı zamanda Paris'ten sonra Fransa'nın en büyük şehri olarak biliniyor. Marsilya 2013 yılında Kültür Başkenti seçilmiş, bugün Fransa'nın en kalabalık şehirlerinden biri haline gelmiştir. Aynı zamanda Marsilya, Akdeniz sahil şerhidi boyunca 70 km kıvrımına uzanır ve Akdeniz'in en büyük ticari limanına sahip olan meşhur Vieux Port buradadır. Limanın kuzeyinde birçok göçmene ev sahipliği yapıp aynı zamanda 18. 19'uncu yüzyıllarda inşa edilmiş eski renkli ve harap evlerde yaşamaktadırlar. Liman üzerindeki yukarıya doğru çıkan dik ve yokuşlu caddeler Marsilya'nın eski bölgelerinden. Bu bölge Paçanier, Marsilya şehrinin tarihi merkezi ve ilk yerleşimlerinin bulunduğu bir semttir.

Başınızı döndüren lavanta kokusu da var tabii.

Doğal güzellikleri, tarihi ve gelenekleriyle Fransa'nın en ilginç bölgelerinden biri olan Provence a gitmek için en güzel mevsim hazirandır. Provence, zarif mimarisi, tepeleri, köyleri, beyaz atların koştuğu ıssız doğası ile huzur doludur. Şehrin sembolü olan devasa çeşmesiyle Rotonde Meydanı ve 17 ve 18. yüzyılda inşa edilen görkemli binalarıyla Cours Mirabeau Caddesi de ziyaret edilmesi gereken yerlerden biridir. Engabeli coğrafyası ile Luberon ise çarpıcı manzaraları ile meşhurdur. Haziran ayından itibaren çiçek açmaya başlayan lavanta tarlalarıyla çevrili köyleri ile tanınan Plateau des Claparèdes de keşfedilecek doğal güzellikler arasında...

Yüzyıllardır baharatlar dünyasında favoriler arasında gösterilen lavantanın bilinirliği, hemen hemen insanlık tarihi kadar eski. Kayıtlar, lavantanın 2500 yıldan fazla bir zamandır bitki ve baharat olarak kullanıldığını gösteriyor.

Özellikle Marsilya'nın Provence bölgesinde gelişmiş olan Lavantaları dünya en meşhur olanlarından. Bunun birde sabununu yapmışlar. Hepsi birbirinden güzel kokusu, sizi sizden alıp götürün o güzel sabunları liman bölgesinde kurulmuş pazarlarda her çeşit sabun bulmanız mümkün.

Meşhur sabun markası Savon de Lavande mağazalarında bulabilirsiniz.

Marsilya lavantalarının diğer lavantaların farkı biraz daha mor olması ve kokularının daha baskın olması bu üne kavuşturmuş bence.

Elbette, lavantanın tüm sırlarının öğrenilebileceği Lavanta Müzesi de görülmesi gereken yerlerden sadece biri. Her sene Mayıs-Temmuz ayları arasında sadece Lavanta bahçelerini gezmek için turlar düzenleniyor.

Bir ülkenin en özel ve keyif verici anlarını elbette yemekler oluşturur. Provence mutfağının farklı lezzetlerini, bölgenin bereketli topraklarından gelen şaraplar eşliğinde tatma imkânı veriyor. Luberon şaraplarının eşliğinde siyah ve beyaz yer mantarı (truffe) ile yapılmış spesyalitelerinden oluşan öğle yemeği yiyebilirsiniz.

Provance'ın dikkat çekici bir başka lezzeti ise Patio de Camargue restoranında yenecek paella tabi ki beyaz şarapla. Şaraplardan bahsetmişken Graves, Sauternes, Margaux, St Julien, Pauillac, St Estephe, Medoc, St Emilion ve Pomerol Bordo'da şarap üretiminin yapıldığı bölgeler. Bölgede kullanılan "Şato" (Chateau) terimi bölgeye özel ve bölgedeki büyük şarap üreticilerinin kendilerine ait şatolarının olduğu gerçeğini yansıtıyor. Margaux, Lynch Bages, Lafitte, Pichon Longueville, Yquem bu şatolardan bazıları ve hâlâ Bordo bölgesini mimarileri ile güzelleştiriyorlar.

Bordo, Fransa'nın en büyük şarap üretim merkezidir. Bordo bağları 115,000 hektarlık bir alanı kaplıyor. Yıllık üretim 6,5 milyon hektolitreye yakın ve % 89'u kırmızı, % 11'i beyaz olmak üzere 860 milyon şişenin üzerinde üretim yapılıyor. Her yıl şarap üretiminde çalışan insan sayısı artıyor. Bordo şaraplarının % 70'i Fransa'da satılıyor, geri kalanı ise ihraç ediliyor. Buda Fransız insanının şarapları çok tükettiği anlamına geliyor. Bordo'nun bir diğer önemli şarap bölgesi olan Graves, adını çakıl, kum ve kilden oluşan bölge toprağından alır. Bu bölgede üretilen şarapların üçte ikisi kırmızıdır. Yaklaşık 22 milyon şişe şarap üretilen bölgede kırmızı şarap yapımında Merlot, Cabernet Sauvignon, Cabernet Franc; beyaz şarap yapımında ise Sémillon, Sauvignon ve Muscat kullanılır.

Bende kendi ülkemde Muscat olanından içtim rengi açık ve tadı harika. Ve eğer giderseniz bir gün kesinlikle tatmanızı öneririm.²

Renata CİOBANU

SELÇUK ÜNİVERSİTESİ

Fransız Dili ve Edebiyatı

2. Sınıf

²kafeinligezgin.blogspot.com.tr, pudra.com, biggtravel.com

ZİFİRİ BİR LALE

Soldurup gülünü üzerimde
Bir güz üzüdür bende

Raylarda terk edilmiş,
Giderek unutulmuş bir tren yağmur renginde
Adını kazıyorum camlarındaki buğuya

Her ayrılıkta bir buluşma
Her buluşmada acı bir ayrılık

Bir mendil yüzümde
Bir mendil asıl bu yüzden kanar

Hüznün toplama kampı kalbim
Uzatıldıkça tül örgülerde
Aşkın gözaltı süresi

Tozlar içinde bir Aladdin lambası cesedim
Ovdukça uyanır içimdeki
Cin ayet

Ellerinde ruh gibi ah portakal kokusu
Nelerini nelerini hatırlarım
En yalnız taraflarımda en yalnız bakışları

Issız kız ışığında
Tarihin gene o güç sorusu

Kim söyleyebilir aşkın yalnızlık olmadığını
Diliyle silerken bir güvercin
Kanatlarının birikmiş pasını

Yılbaşlarında benim için mütevazı bir darağacı süsle!

Kapıdaki paspasa sessizce
Gözyaşlarını silen ah yağmurluklu kız

Ansızın gülümsememde mahzun, zifiri bir lale!

ALİ ASKER BARUT

(1964 , -)

UNE TULIPE NOIRE

Un automne fait faner sur moi sa rose
Il s'attriste en moi

Un train, quitté sur les rails
Oublié de plus en plus, avait une couleur de pluie
J'écris ton nom sur la buée des vitres

Il existe une rencontre dans toute séparation
Toute rencontre avait sa peine dans toute absence

Un mouchoir sur mon visage
Un mouchoir saigne vraiment pour cette raison

Mon cœur est le camp de concentration des frustrations
Quand la garde - à - vue de l'amour s'allonge
À travers des fers barbelés en tulle

Mon cadavre est une lampe d'Aladdin dans les poussières
Dès qu'on la touche
Des djinns et versets s'éveillent en moi

Ah ! L'odeur des oranges dans tes mains comme l'âme
Je me rappelle tant de choses
Ses regards les plus solitaires de mon côté le plus seul

Question la plus difficile de l'histoire
Dans le sifflement le plus seul d'une fille déçue,

Qui peut dire : l'amour n'est pas de solitude
Quand un pigeon nettoie de sa langue
La rouille ancienne de ses ailes

Décore pour moi un échafaud pour nouvel an !

Ah ! cette fille à l'imperméable essuyant ses larmes
Discrètement sur le paillason devant la porte

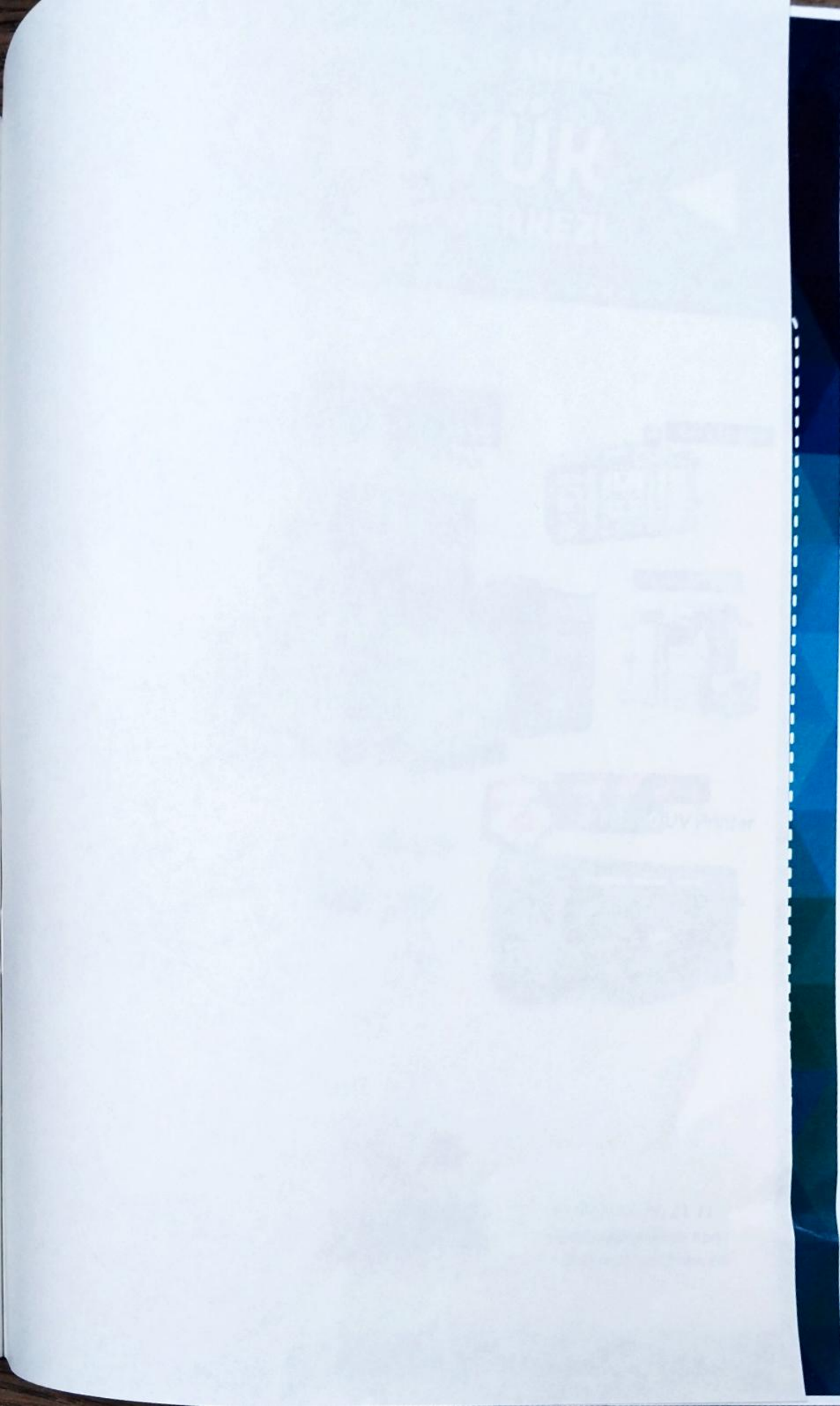
Une tulipe noire dans mon sourire triste à l'improviste.

Ali ASKER BARUT

(1964, -)

Traduit par Galip BALDIRAN

DIRETORIA DE GESTÃO

DEPARTAMENTO DE GESTÃO DE RECURSOS HUMANOS

PROCESSO DE SELEÇÃO

DEPARTAMENTO DE GESTÃO DE RECURSOS HUMANOS

DEPARTAMENTO DE GESTÃO DE RECURSOS HUMANOS

DEPARTAMENTO DE GESTÃO DE RECURSOS HUMANOS

DEPARTAMENTO DE GESTÃO DE RECURSOS HUMANOS

DEPARTAMENTO DE GESTÃO DE RECURSOS HUMANOS

DEPARTAMENTO DE GESTÃO DE RECURSOS HUMANOS

DEPARTAMENTO DE GESTÃO DE RECURSOS HUMANOS

DEPARTAMENTO DE GESTÃO DE RECURSOS HUMANOS

DEPARTAMENTO DE GESTÃO DE RECURSOS HUMANOS

DEPARTAMENTO DE GESTÃO DE RECURSOS HUMANOS

DEPARTAMENTO DE GESTÃO DE RECURSOS HUMANOS

DEPARTAMENTO DE GESTÃO DE RECURSOS HUMANOS

DEPARTAMENTO DE GESTÃO DE RECURSOS HUMANOS

DEPARTAMENTO DE GESTÃO DE RECURSOS HUMANOS

DEPARTAMENTO DE GESTÃO DE RECURSOS HUMANOS

SADECE KONYA'NIN DEĞİL İÇ ANADOLU'NUN

EN BÜYÜK DİJİTAL BASKI MERKEZİ

Dijital
Baskıda
Son Nokta

Konyada İlk ve Tek
HP Latex 360

Yüksek
Baskı
Kalitesi

Konyada İlk ve Tek

HP INDIGO 3550

Digital Press

Xerox 4112 PS

Canon IR5240

Canon 295

Konyada İlk ve Tek

Her Türlü
Zemine
Baskı

HP FB500 UV Printer

Canon PF 9100

Xerox 5000AP

Ferhuniye Mh. Sultanşah Cd.
Aktif İş Mrk. No: 30/A
Selçuklu/KONYA

AYBiL
DİJİTAL BASKI ÇÖZÜMLERİ

Tel: (0332) 350 21 71
www.aybilonline.com
info@aybilonline.com

Sizi
Yaşamın Tüm Renkleriyle
Buluşmaya
Davet Ediyoruz...

hp indigo 3550 ile
hayal ettiğiniz
baskı kalitesi aybil dijital'de
gerçek oluyor

Ferhuniye Mh. Sultanşah Cd. Aktif İş Mrk. No: 30/A
Tel: (0332) 350 21 71 Fax: (0332) 350 71 21 Selçuklu/KONYA

www.aybionline.com

info@aybionline.com